

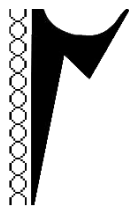
ZÁKON VOLBY

NAPÍŠALA NANDIN

Copyright © 2020 by Nandin

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, distributed, or transmitted in any form or by any means, including photocopying, recording, or other electronic or mechanical methods, without the prior written permission of the publisher, except in the case of brief quotations embodied in critical reviews and certain other noncommercial uses permitted by copyright law. For permission requests, write to the publisher, addressed “Attention: Permissions Coordinator,” at the address below.

e658e203b76f0758f23686d0fc234617b6b3271e4c6a0e12f144de237cfa136f

prológ

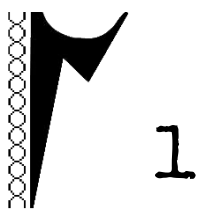
Voľba. Privilégium, ktoré nám zaručuje náš pôvod.

Voľba. Slovo, jedno jediné slovo, ktoré nám mení náš život.

Voľba. Akonáhle ju urobíme, nemôžeme ju zobrať späť, jej stopa navždy zostane.

Niektoré voľby nás zavedú do neba na zemi. Na tie najkrajšie miesta, do tých najlepších okamihov.

Niektoré voľby ale vedú do momentov, kde sa teraz nachádzam ja. Do chvíle, keď držím zbraň a mierim si ňou na hlavu. Do chvíle, keď držím prst na spúšti.

Bežala som. Dýcham ťažko a namáhavo. Otočila som hlavu a pozrela som za seba.

Je za mnou. Bežím rýchlejšie.

Otočím sa a potknem sa o konár.

„Si v poriadku, sestrička?“ Môj brat ma nakoniec dobehol. Pomohol mi postaviť sa. „Preto ti vždy hovorím, aby si nebežal s drevom na oheň,” povedal, keď sa pozrel na moje koleno. Kvôli páľčivej bolesti v ňom som mala problém stáť rovno. „Počkajte chvíľu, niečím ti to obviažem,” kľakol si a zafixoval ranu starou vreckovkou, ktorú mal vždy na zápästí. Keď som sa ho spýtal prečo, jednoducho povedal, že je to súčasť nášho klanu, našej histórie. Nikdy pred tým som o tom nepočula. Myslím, že si to len vymyslel. „Hotovo. Už to vyzerá lepšie. Zoberiem ti časť toho dreva.“

„Nie. Už nesieš dosť, nemusíš niesť aj moju časť,“ odmietla som.

„Ale si zranená.”

„Koho to zaujíma? Je to len škrabanec!“ Protestoval som znova a vstala som. Koleno ma začalo bolieť ešte viac a v očiach sa mi začali hromadiť slzy, ale aj tak som urobila prvý krok vpred, z lesa k našej chate.

Môj brat ma zastavil: „moja odvážna sestra. Máš veľa odvahy, vieš. Viac, ako väčšina bojovníkov z našej dediny. Je však v poriadku spoliehať sa na ostatných, keď to bolí,“ pohladil ma po hlave. Musel si všimnúť tie slzy. Nechala som ich tiecť po tvári. Ale môj brat ich rýchlo utrel. Zložil oba naše nosiče na drevo a usmial sa na mňa. Zobral viac ako polovicu z môjho nákladu a položil ju na svoj. A potom mi pomohol vyložiť zvyšné drevo späť na chrbát. „Teraz je to lepšie? Takto môžeš stále niečo niesť a pomôcť mi.“

Prikývla som. Bolo to lepšie.

„Ale už nebudeš bežať, dobre?“

„Nebudem,“ sľúbila som. Môj brat sa na mňa usmial. Vedel, že svoje sľuby dodržím.

Pomaly sme vyšli z lesa. Bola to pekná prechádzka. Pozorne som sledovala všetky konáre

a kamene, všetko, na čom by som sa zase mohla potknúť. Niekedy som bola tak opatrná, že sa na tom môj brat smial. Hneď na kraji lesa sme uvideli našu chatu, malý domček, ktorý náš otec postavil, keď sa oženil s matkou. Stále nám hovoril príbeh o tom, ako ho matka neustále vyhadzovala z postele, kým nedokončil ich vlastný domov. Nerozumela som tomu. Prečo by to robila? Nebolo jej s otcom v posteli dobre? Ja som sa k nim vždy rada túlila, keď som mala zlý sen. Raz, keď som sa jej na to spýtal, zasmiala sa a povedala, že tomu porozumiem, keď budem staršia. Som staršia a stále tomu nerozumiem.

„Stále tomu nerozumiem. Prečo mama vyhadzovala otca z postele. A už som staršia.“

Brat sa zasmial: „na to si stále príliš malá.“

Blížili sme sa k domu. Videli sme dym vychádzajúci z komína, mama varila. Pravdepodobne používala posledné drevo, ktoré sme doma mali.

„Och, presne ako na zavolanie,“ povedala, keď sme vošli do dverí. Izba bola plná vône pečeného mäsa z králik, ktorého dnes ráno môj brat ulovil. Drevo sme uložili do koša vedľa pahreby.

„Tak ako sa má otec?“ Spýtal sa brat. Posledné dva dni bol chorý a dnes ráno vyzeral horšie.

„Lepšie. Farba sa mu vrátila do tváre. Má sa lepšie,“ obaja sme vedeli, že klamala. Nechcela, aby sme sa trápili. Ale to nebolo možné.

„Môžem mu zobrať polievku?“ Spýtala som sa.

„Nie, nie teraz. Pred chvíľou zaspal.“ Prikývla som. Teraz ho nemôžem rušiť. Potreboval si oddýchnuť. „Dobre, vy dvaja, sadnite si a zjedzte večeru.“

„Dobre, mami, ale najprv jej musím vyčistiť koleno. Opäť spadla.“

„Už zase? Ukáž mi to,“ prišla ku mne a odviazala látku, ktorou mi to brat v lese obviazal. „Drahý pane, to je zlé. Bolí to?“

„Nie.“

„Klamárka,“ povedal brat. Zamračila som sa na neho.

„Vyčistím ti to. Ty sa len postaraj o mäso a polievku, aby sa nespálili,“ prikázala mama a vzala ma von k studni. Cestou zobrala z police nejaké bylinky. Vytiahla zo studne vodu, a naliala ju do pohára. Dnu nasypala bylinky.

Mama sa v bylinkách vyznala. Poznala všetky rastlinky. Chcela ma to naučiť, ale pre mňa všetky vyzerali rovnako. Čistú handričku namočila do tej bylinkovej vody a začala mi ňou čistiť koleno.

„Och, zabudla som masť. Ďalej si to takto čisti. Hneď som späť,“ povedala a vstala.

„Dobre,“ zobrala som od nej látku a začal si utierať ranu tak, ako mi ukázala. Mama sa vrátila do domu. Keď bola handra suchá, vypláchala som ju v čistej vode a znova som ju namočil do

bylín. Ranu som začal znova čistiť.

Postup som opakoval niekoľkokrát. Nemala by už byť späť? Trvá jej to veľmi dlho. Mohla na mňa zabudnúť?

Táto myšlienka ma znepokojovala. Pochybujem, že by zabudla. Ale čo keď sa niečo stalo? Rozhodla som sa to skontrolovať. Vstala som a vrátila sa do domu. Plač som počula aj za dverami. Otvorila som dvere a videla som mamu plakať na podlahe a môj brat ju v šoku objímal. Na tvári mal tiež slzy.

***

Zobudila som sa.

Bože, koľkokrát som už mala ten sen? Stále dookola. Rovnaký sen, rovnaké *spomienky*, znova a znova.

Uplynul ďalší rok a tento sen mi znova pripomenul, že dnes je deň, keď zomrel otec. A mama zomrela rok po ňom. Na ten istý prekliaty mor, ktorý túto krajinu ničí už posledných desať rokov. Reči sa šírili už dávno. Reči, že v hlavnom meste majú liek, ale ak by to bola pravda, prečo by sme ešte stále mali tento mor?

Je na čase prestať sa vyval'ovať. Vstaň z postele, žena! Rozkázala som si. Obliekla som sa a učesali som si vlasy. Zhlboka som sa nadýchla a vyšla som z miestnosti.

„Dobré ráno,“ pozdravil som svoju švagrinú, ktorá krmila svoju dcéru. Skôr sa podobala na môjho brata ako na ňu.

„Dobré ráno. Ako sa máš? Prestaňte sa uhýbať!“ prikázala jej a pokúsila sa vložiť lyžicu do jej malých úst. Odmietavo ich držala zavreté. Miska pred ňou bola skoro plná, veľa toho nezjedla. Skôr sa len hrala s jedlom.

„Kde je môj brat?“ Spýtal som sa jej. „Hej, maličká, takto sa je,“ zobral som lyžicu z toho istého taniera a vložil som ju do úst. Bola to rovnaká kaša, akú sme jedli posledných desať dní.

„Išiel pracovať do lesa. Zoberieš pre neho obed?“

Môj brat spolu s ostatnými mladými ľuďmi z dediny pracovali na akejkoľvek práci, ktorá sa vyskytla. Niekedy na poliach, niekedy v lesoch a väčšinu na cintoríne pri kopaní hrobov.

„Samozrejme. Najprv pôjdem za rodičmi a pôjdem im pomôcť do lesa.“

„Mladé dámy by nemali takto pracovať. Mali by si nájsť manžela a starať sa o domácnosť. Porodiť bábätká a starať sa o šťastie rodiny.“ Tieto vety mi opakovala neustále. Bola som z toho chorá.

„Áno, áno, a nechať zarábanie peňazí na chlapovi. Možno inokedy. Teraz, ak ma

ospravedlníte, moja pani,“ ironicky som sa poklonila. Nemali sme sa veľmi v láske. „A ty sa správaj slušne!“ Usmiala som sa na dieťa a pohladila som jej malú hlavu. Zasmiala sa.

Vzala som si balíček s bratovým obedom vybehla som. Prebehla som okolo ďalších domov a zahla som doprava. Bola tam malá lúka, kde som nazbierala pár kvetov. Vždy som to robila. Mama milovala lúčne kvety. Boli tie najbežnejšie ale aj najkrajšie.

Cintorín bol neďaleko.

„Ahoj mami, ahoj, otec. Ako sa máte? Dúfam, že si užívate spoločný čas. Malá odmieta znova jesť, ale úprimne povedané, tiež som už z tej kaše chorá. A ona mi neustále hovorí aby som nepracovala, keď nemáme peniaze. Ja viem, že si ju vybral môj brat a ja to musím rešpektovať. Ale to neznamená, že ju musím mať rada. Chýbate mi. Vždy. Ale teraz musím ísť. Dúfam, že ste obaja šťastní. Ahojte,“ položil som kvety k veľkému hrobu a rozbehla som sa preč. Cítila som v očiach slzy, ale nedovolila som im vyjsť von.

Išla som po ceste do lesa. Kráčala som rovnakou cestou ako v mojom sne. Vedela som, že budú pracovať niekde tam.

Skupinku asi dvoch tuctov ľudí som našla na čistinke, cez ktorú pretekala malý potôčik. Prišla som práve vo chvíli, keď si rozdeľovali ďalšiu prácu.

„Ahoj.“

„Vrya! Prišiel si znova pomôcť?“ Opýtal sa ma náš sused.

„Samozrejme. Vieš, že môžem urobiť viac ako väčšina z vás.“ Zasmial sa. Vždy sme tak žartovali. „Kde je?“

„Pri vode. Nájdeš ho tam,“ ukázal mi smer. Prikývla som a poďakovala. Brata som našla sedieť na brehu a hľadiť do neznáma.

„Priniesla som ti obed. Rád si ho zabúdaš.“

„Ahoj. Vďaka,“ zobral si ho a zase sa niekam zahľadel.

„Už si tam bol? Pri rodičoch?“ Spýtala som sa, aj keď poznám odpoveď. Aj on by mame doniesol kvety.

„Ešte nie. Musel som ísť pracovať.“

„Aha. Zase som mala ten sen.“

„Dnes obaja zomreli. Len rok po sebe.“

„Musíme ísť do práce. Nemôžeme tu takto sedieť,“ postavila som sa. Obaja musíme byť silní a nie tu takto spomínať. Zomreli pred ôsmimi rokmi, čas smútiť už dávno uplynul.

„Súhlasím. Tak poďme.“

„Stavím sa, že nasekám viac dreva ako ty,“ zmenila som tému.

„Stavím sa o večeru!“

Uplynulo niekoľko hodín. Slnko začalo zapadať. Už sme dokončili všetku prácu. Našu stávkku sme nevyhodnotili. Nemali sme totiž nezaujatého sudcu.

„Domov prídem neskôr dobre?“ Povedala som bratovi potom, čo sme sa obaja umyli v potoku.

„Kam chceš ísť?“

„Len niečo skontrolovať.“

„To nemyslíš vážne? Vieš, že lov a kladenie pascí je zakázané!“ Poznal ma. Vedel, čo mám v pláne.

„Prečo by ma to otec učil, keby nechcel, aby som to robila? Už tú kašu nemôžem ani cítiť. A nehovor mi, že tebe chutí! Viem, že obaja jej už máte plné zuby. Aj vaše dieťa potrebuje iné jedlo. Aspoň nájdem nejaké lesné plody, ak sa nič nechytilo. Bude to prinajmenšom zmena oproti ovsenej kaši,“ vedela som, že aj on potrebuje zmenu stravy. Tej kaše už bolo priveľa. Nakoniec súhlasil.

„Dobre, ale buď opatrná, nech ťa nikto nevidí.“

„Neboj sa. O pár hodín budem doma,“ zamávala som mu a rozbehla som sa do lesa.

Milovala som beh v lese. V tých chvíľach som sa cítila voľná. Boli to jediné chvíle, keď som sa cítila nespútaná žiadnymi pravidlami. V tých chvíľach som mohla byť sama sebou.

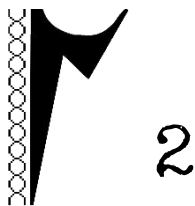
Po pár hodinách som sa vracala domov. Takmer s prázdnyimi rukami. Do pascí sa nič nechytilo. Ale otec mi vždy hovoril, aby som bola trpezlivá. Preto som verila, že sa niečo chytí buď v noci alebo zajtra. Svoje pasce som ukryla dobre, nikto ich nenájde. A keby ich aj našli, nijako ich to nezavedie ku mne. Stopy som dobre ukryla.

Ale aspoň som našla nejaké bobule a lesné plody. Nebolo ich veľa, ale pre moju neter by to mohlo stačiť. My sme boli v poriadku, museli sme byť v poriadku. Stále sme mali aspoň nejaké to jedlo, aj keď neustále dookola to isté. Ale jednoročnému dieťaťu len tak ľahko nevysvetlíte, že na nič iné ako kašu nie sú peniaze.

Keď som otvorila dvere, uvítala ma známa atmosféra. Rovnakú scénu som videla už pred tým. Pred rokmi, v tento istý deň. Môj brat držal svoju ženu pevne v objatí. Keď si všimli mojej prítomnosti, pozreli na mňa a začali plakať ešte viac.

„Ona je chorá. Naša dcéra má mor.“

Bobule spadli na zem. Nechala som ich tam. Bola som priveľmi šokovaná na to, aby som sa o ne zaujímala.

„Ste si istí?“ Spýtal som sa. Možno som len zle počula, možno mala len veľmi vysokú horúčku.

„Áno. Sme si istí. Keď sa po obede nezobudila, zavolala som doktora a dala som mu posledné peniaze. Povedal, že je to mor.“

Nechala som ich dvoch tak a vybehal som von. Tento deň bol pre nás veľmi nešťastný. A nikdy by som ho nepovažovala za dobrý, ale jednu svetlú vec som na tom všetkom našla. Rastliny som nepoznala tak dobre ako mama. Ale vedela som presne, ktoré bylinky používala, aby otcovi znížila horúčku. Som si istá, že rastú. A viem kde. Na tej čistinke, kde sme dnes pracovali.

Opäť som bežala. Ale vôbec som sa necítila voľná. Cítila som ťarchu. Nepokoj. Obavy. Opäť sa to dialo. Všetko sa vracalo späť. Presne tak isto ako pred rokmi. Všetko bolo také isté. Nič sa nezmenilo. Smrť bola stále rovnaká potvora ako pred tým.

Naozaj?

Teraz bola ešte horšia. Chcela si zobrať život malého dieťaťa.

Na čistinku som sa dostala rýchlejšie ako obvykle. Poháňal ma adrenalín. Urobil ma rýchlejšou, silnejšou, zúrivejšou. Zrazu bol svet len úzkym bodom. V tom bode bolo všetko. Všetok môj hnev, strach, bolesť a obavy.

Všetko, čo som cítila, ma oslepilo. Každý pocit, každá emócia sa premenila na rozžeravené ihly, ktoré sa zabodávali hlboko pod kožu. Bránili mi v pohybe. Bránili mi v tom, aby som našla tú jedinú rastlinu, ktorá nám môže pomôcť.

Potrebovala som sa sústrediť len na jednu vec. Najprv som sa musela nadýchnuť. A potom vydýchnuť. Zohnúť sa po rastlinu, odtrhnúť ju a držať ju v ruke. A urobiť krok vpred. To je všetko. Musím sa sústrediť len na to.

Nádych. Krok. Zohnúť. Odtrhnúť. Výdych. Krok.

Ak začnem premýšľať o pocitoch a o tomto prekliatom živote, nikdy sa nepohnem ďalej. A to malé dieťa ma potrebuje. To som vedela s istotou.

Ešte jeden krok. Ešte jedna rastlina. Len pár centimetrov.

Rozbehla som sa späť. Do zajtra to bude stačiť. A potom nazbieram čerstvé.

Alebo by som jej mohla pomôcť inak...

Tá myšlienka, ten jednoduchý nápad, ma zastavil. Včera, keď som pracovala v krčme som od strážcov počula o lieku na mor. Ale bol len pre privilegovaných. Ale nemali sme aj my to privilégium?

Opäť som sa rozbehla. Musia o tom počuť. A potom spolu vymyslíme spôsob, ako sa k lieku dostaneme.

„Na, urob z toho čaj. Zníži jej to horúčku,“ povedala som bez dychy, keď som sa vrátila domov. Švagriná pozerala na bylinky s rešpektom a odporom.

„Si si tým istá?“

„Áno, toto sú tie, ktoré mama používala pre otca. A vieš, že pomohli. A áno, som si istá, že to sú to ony a nie sú jedovaté.“

„Urob to,“ prikázal. Bol príliš zúfalý a chcel sa držať každej malej nádeje, ktorá by predĺžila život jeho dcéry.

A ona poslúchla. Vodu v malom hrnci položila na oheň a nechala ju zovrieť. Bylinky, ktoré som priniesla, zabalila do kusa látky a balíček vložila do hrnčeka.

„Takže, včera som od chlapov v krčme počula, že do mesta privezú liek. Dieťa nejakého boháča dostalo mor,“ povedala som, keď som chytila dych. Obaja sa na moment zastavili.

„To nie je možné. Keby existovala liečba, dávno by sme o nej vedeli. Dali by nám ju.“

„Nie, nedali. A dobre to vieš. Je nás tu príliš veľa a využívame priveľa zdrojov. Tento mor je vhodný na likvidáciu chudoby. Na zbavenie sa tých, na ktorých nezáleží. Liečba je len pre tých, ktorí majú dost peňazí, aby si mohli dovoliť platiť za drahé zdroje. Oni nepotrebujú chudobných ľudí. Nestarajú sa o nás. Sme im len záťažou. Chcú sa nás zbaviť. Pre nich je táto situácia výhodná. Presne tak isto ako aj pre Stvoriteľov. Ani oni sa o nás nestarajú. Oni len potrebujú peniaze, aby udržali svoje impérium v chode.“

„Ak by to aj bola pravda, čo chceš robiť?“

„Získajte pre ňu liek!“ Zakričala som. Bola to tá najjasnejšia vec, ale on ju nevidel. „Alebo chceš kopať ďalší hrob? Tentoraz menší?“ Keď sklonil hlavu, uvedomila som si, že som to prehnela. Ale bola to pravda. Vedela som, že je to pravda. A vedel to aj on. Nechcela som ísť na ďalší pohreb. A ešte menej na pohreb jeho malého dievčatka. Nemala som v úmysle vziať

späť čo som povedala.

Bola to pravda.

„Neexistuje žiadny liek. Keby existoval liek, vedeli by sme o tom. Povedali by nám to. Neexistuje žiadna liečba,“ zopakoval nakoniec.

„Vieš čo? Je mi to jedno. Rob si, čo chceš,“ rozhodila som rukami a vyšla som z domu. Vonku som sa rozbehla. Bolo mi jedno kam. Hlavne som sa potrebovala dostať preč. Rýchlo a ďaleko.

Prečo som to povedala? Nechcela som to povedať. Záležalo mi na nich. Boli moja jediná rodina. Prečo som to urobila?

Zastavila som. Moje nohy ma v tom zúrivom behu zaviedli na miesto, kde som chcela byť najmenej.

Stála som pred hrobom svojich rodičov.

„Čo mám robiť?“ Zašepkala som a mlčky som čakala. Všade bolo úplne ticho. Ani vietor sa nehral s listami. Ako keby celý život na lúkach a v lesoch prestal. Okolo mňa nebolo nič. Len ticho. Tak husté ticho, že som skoro nemohla dýchať.

Nemohla som dostať vzduch do pľúc. Moje srdce začalo biť veľmi rýchlo a do mojej hlavy prúdila krv. V ušiach som počula búchanie vlastného srdca a pred očami sa mi zatmelo. Svet bol v tichu, ale v mojej hlave bol nesmierny rámus. Svet okolo mňa sa začal točiť.

Nedokázala som stáť a spadla som na zem.

V očiach ma začali páliť slzy.

Pohľad na náhrobné kamene bol teraz ešte ťažší.

„Čo som to urobila? Prečo som povedala také veci? A čo mám robiť teraz?“ Spýtala som sa ich ticho, takmer šeptom. Neprišla žiadna odpoveď. Mŕtvi nedokážu odpovedať. Vedela som to. Ale aj tak som musela prerušiť to ticho. Musela som vysloviť tie slová. Musela som ich počuť, aby som vedela, že sú skutočné.

Ale odpoveď neprišla.

Sedela som tam dlho. Slnko zapadlo už dávno, všade okolo sa šírila tma. V takej tme by som čakala, že život sa zastaví. Ale nebola to pravda. Len na veľmi krátky okamih bolo ticho. Potom začal nočný život. Spev vtákov nahradilo škriekanie nočných živočíchov. Lovci, ktorí lovili cez deň, sa stali korisťou. Svet ukázal svoju nočnú, tmavú stránku.

Dívala som sa na náhrobné kamene a čakala som na odpoveď. Žiadna neprišla.

Povzdychla som si. Vedela som, čo musím urobiť. Bola iba jedna možnosť. Ak pre ňu bola šanca žiť, musím ju využiť. Aj keby cenou za jej život mala byť moja sloboda alebo aj môj život.

Dostať sa do mesta nebude ťažké. V túto hodinu odchádzalo mnoho obchodníkov z dediny, aby na ranných trhoch mohli začať predávať tovar, ktorý vyrobili, alebo zeleninu, ktorú vypestovali.

Jeden zo susedov – rezbár – práve vykladal svoje drevené výrobky na voz.

Jeho syn mu pomáhal: „Dobry večer, môžete ma zobrať so sebou do mesta, prosím?“ opýtala som sa.

„Prečo chceš ísť tak skoro?“ rezbárov syn si ma všimol ako prvý.

„Potrebujem len kúpiť nejaké veci a zajtra musím opäť pracovať, takže sa chcem vrátiť čo najskôr.“

„Dobry večer, mladá dáma. Na večernej prechádzke?“ spýtal sa starý pán, ktorý si narovnával chrbát.

„Nie, pane, len som sa spýtala vášho syna, či s vami môžem ísť do mesta. Musím kúpiť nejaké veci a zajtra musím pracovať, takže sa chcem vrátiť čo najskôr.“

„Ale samozrejme môžeš!“ povedal veselo. „Vidíš? Mal by si si z tejto mladej dámy vziať príklad. Je veľmi pracovitá a určite by z nej bola dobrá manželka,“ prevrátila som očami. Rýchlo som sa ale usmiala a sklopila som oči. Skoro až hanblivo. Potrebovala som ich pomoc, nehodlám sa s nimi priečiť.

„Áno, otec, viem.“

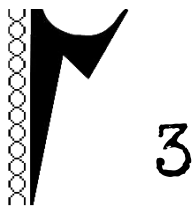
„Som vám veľmi vd'ačná, pane, ale nemám vám ako zaplatiť.“

„O to sa nestaraj. Minule si nám veľmi pomohla, keď náš dobytok ochorel.“ Opäť som poďakovala a pomohla som im naložiť zvyšok nákladu. Pamätala som si pár vecí, ktoré ma mama naučila o bylinách. Nebolo ťažké im pomôcť.

Náklad sme naložili rýchlo. Starý rezbár zapriahol koňa.

„Naskoč si. My si môžeme pospať zatiaľ čo nás môj syn odvezie do mesta.“

Poslúchla som a v polosede som si našla miesto medzi debnami s nákladom. Nedokázala som zaspáť. Celý čas som myslela len na to, ako dostanem ten liek.

Ráno prišlo skoro. Veľmi skoro. Stála som uprostred ulice a rozmýšľala som, čo mám robiť. Túto časť som nedomyslela.

Upokoj sa! Rozkázala som si, keď som začínala panikáriť. Ak skutočne existuje choré dieťa nejakého boháča, budú sa šíriť reči. Ľudia o tom budú vedieť. Musím sa len opýtať. Musím len nájsť niekoho, kto bude vedieť.

Ale *kto* bude vedieť?

Ulica sa začínala plniť ľuďmi a ja som len tak stála a pozerala som do steny. Začínala som byť podozrivá, ľudia si ma začínali obzeráť.

Donútila som sa pohnúť a urobiť pár krokov. Nebolo to také ťažké. Zodvihnúť nohu, posunúť ju vpred a potom zase položiť. A potom ten istý proces zopakovať aj s druhou. Svaly vedeli, čo majú robiť. Ja som im len musela prikázať, aby sa pohli. Všetko ostatné už išlo samo.

Odišla som z ulice, preč od zvedavých pohľadov.

Takže, kde môžem získať nejaké informácie. Hostince boli vždy dobrým miestom, ale takto skoro ráno tam určite nebude nikto, koho by som mohla pri rozhovore počúvať.

Potom boli klebetnice. Každý vedel, že sú zdrojom informácií a klebiet. A boli ochotné sa o tie informácie podeliť, ak máte dosť trpezlivosti ich počúvať a dáte im nové podnety na klebety. Takže aké ťažké bude nejakú klebetnicu nájsť?

V našej dedine sa zvykli stretávať na miestach, kde sa premelie veľa ľudí. Teda aspoň veľa ďalších žien, s ktorými by si klebety mohli vymieňať. Ale toto je mesto. Kde sa môžu stretávať tu?

Bezcieľne som sa potulovala po meste, hľadala som a počúvala. Bolo to príliš únavné sa len takto potulovať.

Po niekoľkých uličkách a pár hodinách nekonečného bezvýsledného túlania som bola vysilená. Nemala som peniaze, ale podarilo sa mi ukradnúť dve jablká od jedného obchodníka. Bol taký nevšímavý, že ani malé dieťa by s tým nemalo problém. Prinútila som sa zjesť aspoň

jedno z nich. Potrebovala som energiu. Ak sa mi podarí nájsť liek, tak potrebujem mať silu.

Nemohla som vrátiť nezjedené jablko obchodníkovi. Vedela som, že kvôli mne prišiel o nejaké peniaze a bolo mi to veľmi ľúto. Rozhodla som sa dať to jablko malému dievčatku, ktoré sedelo na ulici a žobralo.

„Nemáš rodinu?“ Spýtala som sa jej, keď som jej podávala jablko.

„Nie, pani. Moji rodičia zomreli, keď som bola veľmi malá. Moja teta sa o mňa stará, ale aj ona je teraz chorá.“ Jasne som počula, ako jej škvírka v bruchu, ale do jablka nezahryzla. Miesto toho ho ukryla pod sukňu a žobrala ďalej.

„To jablko schovávaš pre ňu?“ prikývla. „Má mor?“ opäť prikývla.

„Máš niekoho, kto sa o teba postará?“

„Mám staršieho brata. Pracuje v kaštieli. Budeme v poriadku. Obaja,“ povedala a znova začala žobrať o jedlo. Jedna žena na ňu hodila zhnité kapustu. Ale ani to zhnité jedlo nevyhodila. Schovala ho a žobrala ďalej. Akoby zabudla, že som s ňou.

Pozbierala som všetku svoju odvalu a prehovorila som „vieš niečo o lieku?“ prekvapene na mňa pozrela. „Neklam mi lebo všetkým poviem ako schovávaš jedlo.“ Nerozumela som si. Nepoznala som sa. Nikdy som sa nikomu takto nevyhrážala. Neviem, prečo som s tým začala práve teraz. Ale potrebovala som poznať odpovede.

„Dnes večer ho privezú do kaštieľa. Pravdepodobne severnou bránou, po vode. Ale o tom si nie som istá. Dcéra vznešeného pána je chorá, liek privezú pre ňu. Ale, pani, prosím, prosím, nechajte nám liek. Potrebujeme ho pre našu tetu. Bez nej neprežijeme,“ žobrala ma zo slzami v očiach.

„Povedala si mi všetko, čo som potrebovala vedieť. Ďakujem. Keď dostanem liek, pomôžem ti, sľubujem. Urobím všetko, čo bude v mojich silách. Sľubujem.“ Položila som jej ruku na rameno. V očiach mala toľko bolesti. Takú bolesť, akú by dieťa ako ona ešte nemalo zažiť. „Prisahám, budeš v poriadku“ s tými slovami som ju opustila.

Čo urobím teraz? Čo?

Koho zachránim? Koho *môžem* zachrániť?

Iba jeden liek, ale dvaja ľudia. Dvaja ľudia...

Jedna rodinná a jeden sľub. Čo si viac vážim? Rodinu alebo vlastné slovo?

Ona je moja rodina a nemôžem nechať brata opäť zažiť tú bolesť. Nie, keď som si sľúbila, že im pomôžem. Ale ak ju zachránim, toto dievčatko skončí navždy na ulici. Jej brat pravdepodobne odíde do armády a čoskoro zomrie. Ani nechcem vedieť, čo sa jej môže na ulici stať. Ako bude vyrastať.

Ale to je môj brat! Postaral sa o mňa. Staral sa o mňa, keď mama zomrela. Je to moja jediná

rodina. Jediný, kto mi zostal. A ak jeho dieťa zomrie, ako sa mu budem môcť pozrieť do očí? Ako vysvetlím, že som mala liek, ale rozhodla som sa zachrániť iné dieťa?

Koho môžem zachrániť?

Koho zachránim?

Ako si môžem vybrať medzi dvoma životmi? Koho život je cennejší, ktorý je menej? Koho život stojí za záchranu, a ktorý život nie? Čo urobím?

A prečo na to vôbec myslím? To dievča ani nie je moja rodina! Nepoznám ju. Nič o nej neviem. Prečo sa teda tak snažím dodržať sľub, ktorý som jej dala? Prečo? Veď je to celkom jasné, že by som mala zachrániť svoju neter.

Zastavila som sa uprostred ulice. Stála som vedľa hradnej brány. Ani som si neuvedomila, že som prešla práve som. Jediné, na čo som mohla myslieť, bolo to, že som si prvýkrát uvedomila, že to malé dieťa je tiež moja rodina. Že dieťa môjho brata je moja neter.

Ale to dievča z ulice... Bola ako ja. Videla som sa v nej. Tak veľmi sa mi podobala. Tak ľahko som rozumela tomu, cez čo to dieťa prešlo. Bolo to... Cítila som sa... Mala som pocit... Keby som mohla zachrániť ju... Možno by som jej záchranou, možno by som... zachránila samú seba.

Len táto jednoduchá myšlienka mi stačila, aby som mohla slobodnejšie dýchať.

Ale bude to stačiť, keď poviem bratovi, že som nemohla zachrániť jeho dieťa? Pochopí to? Bude mi tento oslobodzujúci pocit stačiť?

Môžem žiť len z tohto oslobodzujúceho pocitu, že som zachránila dievča, ktoré je ako ja?

Prečo sa necítim tak voľne, keď premýšľam o záchrane mojej netere?

Čo urobím?

Koho zachránim?

Koho môžem zachrániť?

Čo môžem urobiť?

Mám šancu sa rozhodnúť. Výsadu. Privilégium. Príležitosť rozhodnúť o svojom vlastnom osude. Ale teraz sa nejedná len o môj vlastný život. Toto rozhodnutie sa týka mnohých ľudí. Na tejto voľbe závisí veľa iných ľudí. Tak veľa životov. Čo urobím?

Pri pohľade na zámocké múry som si to zrazu všetko uvedomila.

Najprv sa musím dostať mimo zvedavých pohľadov. A potom zachránim samú seba.

Čo mi to dievča povedalo? Po rieke? Kde je rieka? Musím nájsť rieku.

Ako sa volala? Nepamätala som si to. Nie, nepovedala. Nepýtal som sa. Musím ju nájsť a urobiť to. Musím sa spýtať na jej meno.

Rieka. Musím nájsť rieku.

Ako som myslela na tečúcu rieku, tak som si uvedomila, že ju počujem. Nebola ďaleko. Počula som ako tečie neďaleko a potom padá. Vodopád?

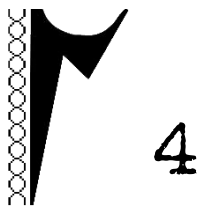
Musela som len ísť za zvukom popri hradných stenách a určite nájdem aj rieku.

Vľavo. Odtiaľ prichádzal zvuk silnejšie. Zahla som doľava.

Čoskoro som bola na brehu. Aj pobrežie bolo opevnené stenami. Výhľad z hradných stien bol nádherný. Počas splnu to musela byť romantická prechádzka. Ale pre môj plán to bolo neskutočne nevyhovujúce. Ani som nevedela, že mám plán. Mojm jediným plánom bolo dostať liek. Nikdy som poriadne nedomyslela, tú časť, ako to urobím.

A zdá sa, že nad tým nemám ani veľa času premýšľať. Prichádzala loď.

„Rýchlo, daj jej to!“

„Čo je?“ Spýtal sa ma môj brat, keď som mu hodila strieborný flakón.

„Liek! Ak je ešte nažive, tak je to pomôže!“

Pozrel na malú fľaštičku a potom na mňa. Na fľašku a znova na mňa.

„Nalej jej to do čaju alebo do vody, nech to ľahšie prehltnie.“ Znova sa na mňa pozrel. Zrazu sa pohol veľmi rýchlo a nalial žltkastú tekutinu do vody. Potom sa pohol k postieľke, kde ležala jeho dcéra. Dýchala veľmi ťažko, ale ešte dýchala.

„Ste si istá, že je to liek?“ Spýtala sa jeho manželka.

„Áno, som si istá. Videla som na vlastné oči, ako to pomáha.“ Stále mi neverila, ale môj brat dlhšie nečakal. Za tých pár hodín sa jej stav veľmi zhoršil. Vôbec nevyzerala dobre. Ale keď vypila vodu so žltou tekutinou, jej dýchanie sa zlepšilo. Začala dýchať pokojnejšie. Obaja s úľavou vydýchli.

„Ako si sa k tomu dostala?“

„Povedala som ti, počula som o tom v krčme. Rozhodla som sa to skúsiť. Nechcel si mi pomôcť, tak som to urobila sama.“

„Ako?“ Spýtal sa hlasnejšie a naliehavejšie.

Keď som sa nadychovala na odpoveď, aby som im povedala, čo sa stalo v priebehu dnešného dňa, stráž vtrhla do nášho domu. Trvalo im len sekundu, kým ma v miestnosti našli. A mne trvalo rovnakú sekundu, aby som zo stola schmatla nôž. Pripravila som sa na boj. Za dnešok som si na tento postoj až priveľmi zvykla

„Čo sa tu deje? Kto ste a čo chcete?!“ vykrikol môj brat.

„Prišli po mňa,“ viac som povedať nestihla, pretože jeden zo strážcov na mňa zaútočil. Svižne som sa vyhla jeho zbrani a bodla som ho pod rebrá. Švagriná ticho vykrikla.

Šťastne som si pomyslela, že už sú len štyria, ale mýlila som sa. Keď som chcela vytiahnuť nôž z rany, chytil mi voľnú ruku a celou váhou ma pritlačil k zemi. Otočil sa, aby ma pritisol

na zem ešte viac, ale ja som mu vtlačila prsty do rany, tak sa mu to nepodarilo.

Ale vtedy sa už na nás zvalili ostatné stráže.

„Pusti!“ rozkázala som, ale nebolo mi to nič platné. Na krku som pocítila bodnutie ihly. Okamžite som sa začala cítiť malátne.

„Ste zatknutá! Obviňujem vás z krádeže, vraždy a vlastizrady,“ strážcove slová som vnímala veľmi zahmlene. To, čo mi vpichli, účinkovalo.

„Hej, čakajte, čo myslíte tými obvineniami?!“ Ešte som rozoznala bratov hlas, ale to už som zamdlela.

„Máte päť minút!“ dvere sa otvorili a dnu vošiel môj brat. Nečakala som, že príde. Postavila som sa a prišla som ku mrežiam cely.

„Čo tu robíš?“ opýtala som sa a chytila som sa mreží.

„Ruky preč!“ rozkázal strážca. Škaredo som na neho pozrela. Opieral sa o stenu neďaleko cely. S odchodom sa neponáhľal.

„Môžeme mať trochu súkromia?“ Vyštekla som na neho svoju otázku.

„Nie! A len mrháte časom.“

„To je v poriadku, nevádi mi,“ môj brat sa naklonil bližšie k mrežiam. „Čo sa stalo?“

Odpovedala som mu šeptom: „počula som, že nejaké decko v meste je choré a donesú mu liek. Prišla som do mesta ho ukradnúť. Potrebovala to. Vaše dieťa to potrebovalo. Ako sa má?“

„Urobila si čo?“

„Počul si ma. Ukradla som liek.“

„Ale to nie je zrada!“

„A možno som zranila niekoľko strážcov...“ priznal som potichu. „Ako sa má? To je dôležitejšie. Povedz mi, že je jej lepšie a všetko toto nebolo márne.“

„Áno, je v poriadku, ale nemôžeš...“

„Čo nemôže? Okrádala svojho pána. Je schopná čohokoľvek,“ k cele sa priblížil muž vo vojenskej uniforme a prerušil náš rozhovor.

„Návšteva skončila, odchod!“ strážca zdrapol môjho brata a odvliekol ho preč.

„Slečna Verya Minenhle, mám pravdu?“ spýtal sa muž, keď sme boli sami.

„Hej,“ sadla som si späť na posteľ a oprela som sa o stenu. Chladný kameň mi pomáhal udržať si chladnú hlavu. Vedela som, že je to so mnou zlé a toto mi pomohlo, aby som neurobila ešte niečo horšie.

„Som generál Pemun. Som tu, aby som vám dal ponuku.“

Zdvihla som obočie, ale nič som nepovedala. Dlhú chvíľu nič nepovedal. Aj ja som čakala. Keď ma

už čakanie unavovalo opýtala som sa: „Čo by chcel vojenský dôstojník, ako ste vy, ponúknuť jednoduchému dievčaťu, ako som ja?“

„Nie si jednoduché dievča. Obaja to vieme. Videl som, čo si urobila na tej lodi. Najprv mi porozprávaj, ako si to urobila.“

„Vyšetrujete ma? Ste môj sudca?“

„Nie. Mám len profesionálny záujem. Myslím, že by som mohol využiť tvoje schopnosti v armáde. Chcel by som však vedieť, ako si sa dostala k tomu lieku. Loď bola dobre zabezpečená. A čo viac, bola to asi päť metrov od stien. Do prístavu nemal prístup vôbec nikto. Jediný prístup bol po vode. Ale žiadne iné plavidlo sme nenašli. Chcem vedieť, ako si sa dostala na tú loď.“ Po krátkej prestávke pokračoval: „porozprávaš mi svoj príbeh?“

„Obaja moji rodičia zomreli na mor. Nemohla som len sedieť a čakať, až zomrie dieťa a môjho brata,“ neviem, prečo som začala hovoriť. Ale urobila som to. A teraz som už svoje slová nemohla zobrať späť, nemohla som prestať. Tak som pokračovala. „V dedine kde žijem, robím najrôznejšie práce. A jedného dňa som pracovala v krčme. Tam som počula dvoch strážcov – myslím, že sú tiež súčasťou vašej armády – ako hovoria o lieku. Povedali, že nejaké urodzené dieťa je choré, a že liek prepravujú do mesta za pár dní. Videla som príležitosť, a rozhodla som sa ju využiť.“

„Veľmi zaujímavé. Pokračuj, povedz mi viac.“

„Požičala som si koňa z krčmy a dostala som sa sem.“ Nemusela som mu povedať celú pravdu. A už vôbec som nechcela zapredať ešte viac ľudí. Nie, celkom stačilo, že celá vina bude na mne.

„Zaujímavé. Chýba jeden kôň v kráľovskej stajni. A našli sme ho neďaleko tvojho domu. Prečo si ukradla koňa, keď si už jedného mala?“

„Pretože, keď som prišla do mesta som toho, na ktorom som prišla, poslala domov. Bol to múdry kôň, sám si našiel cestu.“

„Prečo si si ho nenechala? Určite si sa potrebovala dostať domov.“ Dočerta! Vedel, že klamem.

„V tom okamihu som o tom nepremýšľala. Neskôr som to ľutovala. Keď som sa dostala do mesta, jediné, na čo som myslela, bolo nájsť liek. Nepremýšľala som o tom, že sa potrebujem dostať späť domov.“

„Pokračuj. Čo sa stalo ďalej?“

„Ako som už povedala, hľadala som liek. Na ulici som našiel dievča, žobráčku, dala som jej jedlo a ona mi povedala o lieku. O tom, kde ho nájdem. Počula to na ulici, od nejakých ľudí, čo pracujú v kaštieli.“ Volala sa Oria. Krátko som sa usmiala. „Ju a jej brata vychovávala ich teta.

Ich rodičia zomreli na mor a dostala ho aj ich teta.“ Znovu som sa zastavila a pozrela na zem. Nepotreboval vedieť viac detailov. Už aj tak som ich prezradila dost’. „Rozhodla som sa jej pomôcť, zachrániť jej tetu, pretože...,” prestal som hovoriť. Myslela som, že sa zachránim. Keď o tom všetkom premýšľam, vôbec mi to nepomohlo. Skôr som si poriadne pohoršila.

„Tak čo sa stalo s tým liekom? Nechcela si ho pre svoju neter?“

„Keď som sa dostala k prístavu, uvidela som prichádzať loď.” Neodpovedala som. K tomu sa dostanem o chvíľu. „Bolo to príliš ďaleko, ale mojou jedinou možnosťou bolo skočiť. Tak som skočila. Sotva som to zvládla, ale podarilo sa mi dostať sa na palubu. Tam si ma ale všimol jeden námorník. Nemyslela som triezvo. Neviem, čo som urobila. Nepamätám si to dobre. Viem len, že v jeden moment bežal smerom ku mne a v ďalšom ležal na zemi so zakrvavenou hlavou. Nejasne si pamätám, že som mu hlavu udrela o nejaký sud. Vzala som jeho nože a začala som prehl'adávať loď. Keď som niekoho stretla, uistila som sa, že ma nebude nasledovať. Neviem, koľkým ľuďom som ublížila, ale nikto ma neprišiel hľadať.“

„Z dvadsiatich ľudí na palube sme našli sedem mŕtvych a jedenásť zranených. Štyria z nich pravdepodobne neprežijú. Už sme poslali pre Stvoriteľov. Oni majú viac možností a technológií na ich záchranu ako my. Ale asi sa k nim nedostanú včas.“ Šokovane som na neho pozrela. Bolo mi jasné, že nežartuje.

Jedenásť ľudí.

Dobrý pane, jedenásť ľudí. Žalúdok sa mi prevrátil naruby. Nemala som čo vyvrátiť. Dávila som naprázdno.

Zakryla som ústa a začala som sa triasť.

Jedenásť ľudí.

Už sa nedivím, že ma chcú obesiť.

„Čo bolo ďalej? Hovor.“ Vyzval ma generál, keď som sa trochu upokojila.

„Našla som to,“ zašepkala som. „Krabicu s liekom. Boli tam dva. Dva,“ hlas sa mi zlomil. Nedokázala som pokračovať. „Nechápala som, ako môže mať niekto dva lieky, keď inde zomierajú ľudia. Prečo sa nemôžu s nami podeliť?“

„To sú šľachtici. Nikdy im nebudeme rozumieť.“

„Asi.“

„Takže potom si sa vrátila k tej žobráčke, ukradla si koňa a vrátila si sa domov?“

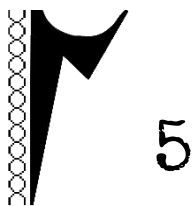
„Áno, podarilo sa mi ich obe zachrániť.“

„A to, čo si urobila na lodi, bolo len šťastie.“

„Neviem, ako som to urobila, takže áno, pravdepodobne len šťastie.“

Prestal hovoriť. Premýšľal o tom, čo som mu povedala.

„No, šťastie alebo nie, máš talent. Veľký talent.“ Zdvihla som hlavu a šokovane som sa na neho pozrela. „A okrem toho si zo Zmiešaných. Koniec koncov, máš možnosť voľby. Takže som tu, aby som ti dal ponuku. Zajtra ráno ťa čaká šibenica. Po tom všetkom, čo si vykonala, sa jej nevyhneš. Máš ale možnosť voľby. Chcem využiť tvoj potenciál. Pripoj sa k armáde. Staň sa súčasťou mojej armády na najbližších desať rokov a budeš mať slobodu. Budeš žiť.“ Nadýchla som sa, aby som mu odpovedala, ale zastavil ma. „Ešte mi neodpovedať. Zamysli sa nad tým, ľudia v armáde zomierajú. Ale v armáde máš väčšiu šancu ako zajtra pod šibenicom. Desať rokov nie je málo. Ale ty máš talent. Verím, že prežiješ, a že sa dostaneš ďaleko. Teraz premýšľaj o mojej ponuke. Ráno si prídem po odpoveď. Poprava je naplánovaná na úsvit. Po odpoveď si prídem pred tým.“

Vystúpila som z vozidla. Stála som pred našim domom. Bola som doma. Bola som tu len pred pár dňami, ale mala som pocit, akoby prešla celá večnosť. Tak veľa sa zmenilo. Tak veľa a v tak krátkom čase. Všetko bolo úplne iné, ako keď som uprostred noci utekala do mesta. Všetko bolo iné. Ktovie, kedy sem zase prídem.

Uvedomila som si, že to nebolo toto miesto, ktoré sa zmenilo. Zmenila som sa ja. Musela som sa zmeniť.

Zaváhala som. Mala by som zaklopať? Nakoniec som chytila kľučku a dvere sa s vrznutím otvorili. V dome bolo ticho. Oheň pomaly dohárал. Nemohli byť preč dlho. Ale aj tak som sa modlila, aby som sa vrátila včas. Vyšla som z domu a zašla som za roh. V diaľke som videla obrysy cintorína, ale nikto na tam nebol. Pocítila som zvláštnu úľavu.

„Verya?” Otočila som sa a usmiala som sa na brata.

„Ahoj.“ Rýchlo ku mne prišiel a objal ma.

„Myslel som, že som ťa stratil.”

Objala som ho späť: „aj ja. Aj ja.”

„Čo sa stalo? Ako si sa sem dostala? Ako to, že si... tu? Veď ťa chceli obesiť! Musíš mi všetko povedať.“

„Podme dovnútra. Všetko ti vysvetlím, ale som trochu hladná.“

„Večera sa už varí. Hneď bude hotová. Pod,” chytil ma okolo pliec a zaviedol ma dnu. Jeho manželka stála pri ohni a niečo v hrnci miešala. Necítila som sladkú vôňu kaše. Skôr nejakú zeleninu.

„Verya! Bohovia, som rada, že si v poriadku!” Tiež ma objala. Prekvapila ma. Stuhla som, ale po chvíli som ju jemne objala tiež. Toto nikdy pred tým neurobila.

„Áno, ďakujem, nateraz už som v poriadku,” povedala som zmätene.

„Nateraz?”

„Priprav večeru, môžeme sa rozprávať, kým budeme jesť,” prikázal jej. Ona len prikývla

a začala chystať na stôl. „Pod', sadni si a hovor.“

Mlčala som. Jediným zvukom v miestnosti bolo plápolanie ohňa.

“Kde je?” Opýtala som sa opatrne.

“Je v poriadku. Vďaka tebe. Ale choroba ju unavila, takže teraz veľa spí. Ale o pár dní bude v poriadku.“ S úľavou som si povzdychla. Aspoň moje úsilie nebolo zbytočné. “Takže teraz nám povedz, čo sa stalo,” povedal môj brat, keď jeho žena priniesla večeru na stôl.

Zobral som lyžicu polievky. Chýbalo mi dobré jedlo. Bola veľmi horúca. Popálila som sa. Len mi to pripomenulo, že sa tomuto nevyhnem. Budem im to musieť povedať, a čím skôr, tým lepšie.

„A mohla by si začať tým, prečo sú okolo celého domu strážne.“

„Aby som neušla,“ usmiala som sa trpkou. Prečo by som utekala? Aj tak nemám kam ísť. Všade by ma našli. „Ako som ti povedala už pred tým. Pred niekoľkými dňami som od nejakých strážni v krčme počula o lieku. Hovorili, že nejaké vznešené dečko je choré a mali mi priniesť liek. Keď ste mi povedali, že ochorela, jednoducho som to nemohla nechať len tak. Nemohla som ťa zase vidieť smutného. Nemohla som ťa nechať, aby si si cez to všetko zase prešiel. Rozhodla som sa, dostať ten liek.“

Požiadala som starého rezbára, aby ma vzal so sebou do mesta. Keď som sa tam dostala, bola som zmätená, nevedel som, čo mám robiť. Utekala som do mesta a čakala som, že liek budem mať priamo pod nosom. Nemyslela som na to, ako ho budem hľadať a kde ho budem hľadať. Zrazu som si uvedomila, aká hlúpa som bola, keď som si myslela, že ho len tak nájdem. Ale rozhodla som sa to aspoň skúsiť. Viem, že som mala mizernú šancu ho nájsť, a potom sa dostať domov včas, ale aj mizerná šanca je lepšia ako žiadna.

Začala som po uliciach zháňať informácie. Našla som jedno dievča, žobráčku. Vychovávala ju jej teta, pretože jej rodičia zomreli na mor. A teraz aj jej teta mala mor. Ona vedela, kde nájdem liek.“

Vzala som lyžicu a opatrne som ochutnala. Polievka bola chladnejšia. Dalo mi to moment na to, aby som si usporiadala vlastné myšlienky.

“Povedala mi, že liek prepravila do kaštieľa loďou. Ale keď som našla prístav, loď tam už bola. V tej chvíli som nemyslela veľmi jasne. Podarilo sa mi vlámať na loď. Dost' vážne som ublížila niekoľkým námorníkom. Nevie, ako som to urobila. Vôbec som v tej chvíli nemyslela. Potom sa mi podarilo nájsť liek. Boli tam dva. Dve dávky toho lieku.“

Našla som tú žobráčku. Ponáhľali sme sa a dali sme liek jej tete. Videla som na vlastné oči, ako ten liek zabral. Ukradla som prvého koňa, čo som zbadala a ponáhľala som sa sem.“

„To bolo od teba hlúpe! Čo keby len jeden nezabral a ona by potrebovala oba? Čo ak sa jej

zase pohorší a ona ochorie? Čo ak...“

„Prestaň!“ zahriakol ju môj brat. „Už aj tak bola veľmi odvážna, že sa takto rozhodla riskovať kvôli lieku. Musíme byť vďační, že sa jej to podarilo.“

A ona prestala. Bolo jasné, že sa jej to vôbec nepáčilo, ale bola zvyknutá poslúchať svojho manžela vo všetkom. V tej chvíli som bola rada, že som sa nestala tak tichou ženou ako ona. Nedokázala by som takou byť.

„Každopádne, keď som sem prišla, tak ma zatkli. Ale to viete. Niekoľko z tých zranených námorníkov zomrelo. Chceli ma obesiť. Vedela som to. Istým spôsobom som za to bola vďačná. Ved' som zabila toľko ľudí. Potrebovala som trest.“

Po niekoľkých hodinách v cele za mnou prišiel generál. Ale to vieš, bol si tam. Povedal mi, že ma odsúdili, a že sa ma chystajú obesiť. Bola som pripravená, zmierená s osudom. Ale povedal mi, že mám možnosť voľby. Pretože som zo Zmiešaných, tak sa môžem rozhodnúť.

Mohla som si vybrať medzi šibenicou a armádou.

Vybrala som si život. V armáde mám stále väčšiu šancu ako na šibenici.“

„Čože si to urobila?“ vykrikol môj brat. Vykrikol tak nahlas, že sa malá prebudila. Počula som zo spálne jej krik. Jej matka vstala a utekala k nej.

„Vybrala som si život. Rozhodla som sa vstúpiť do armády. V tej cele som si uvedomila, že sa bojím smrti. Že môj život je... nemohla som to urobiť. Nemohla som sa len tak dobrovoľne poslať na smrť. Preto som sa rozhodla takto.“

„Ale v armáde sa zomiera denne! Tisíce ľudí! Prečo by si to urobila?!“

„Pretože, ja možno budem tisíc a prvá, ktorá nezomrie. Som rozhodnutá prežiť tak dlho, ako to len bude možné. Chcem zostať nažive. A armáda mi dáva lepšiu šancu ako šibenica. Ak by som sa rozhodla inak, tak tu teraz nesedím.“

Mlčal. Bol ticho veľmi dlho. Len hľadel do prázdneho taniera. To ticho ma desilo.

„O dva dni ma vezmem na vojenskú základňu na Pagare. Tam počas troch rokov prejdem výcvikom. A ak prežijem, pôjdem do vojny. Do tej vojny, ktorá zabila našich rodičov.“

„Oni nebojovali. Takto nezomreli.“

„Nie. Ale keby nebola vojna, nebol by ani tento mor. A oni by nezomreli. Dobre to vieš. Dostala som možnosť ich pomstiť.“

„Si si istá, že toto chceš?“

Celá moja bytosť kričala *nie*. Samozrejme, že toto som nechcela. Napriek tomu som povedala: „áno.“

„Kedy sa vraciaš do mesta?“

„Zajtra ráno. Tí strážcovia, čo sú vonku ma tam odvezú. A zostanú so mnou, až kým ma

neposedia na let na Pagaru. Generál povedal, že celá planéta je jeden veľký výcvikový tábor. A výcvik je ťažký, skoro pätina ho neprežije. Ale ja som ochotná ho prežiť. A zostať na živom sa bude dať.“

Opäť mlčal.

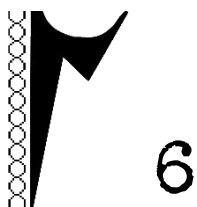
Lyžicu som položila na stôl. Bola som hladná, ale sotva som niečo zjedla. „Pôjdem navštíviť rodičov. Chcem sa rozlúčiť.“

Vstala som, odpratala som tanier a pomaly som prešla ku dverám. Dúfala som, že niečo povie, ale mlčal. Otvorila som dvere a vyšla som do chladnej noci.

„Dvere do tohto domu ti budú vždy otvorené. Vždy sa sem môžeš vrátiť. Pripravíme ti posteľ. Doma sa ti bude spať lepšie.“

Usmiala som sa.

„Ďakujem. Vrátim sa,“ slúbila som.

Vozidlo zastavilo na známom mieste. Povzdychla som si, bolo to tak dávno, odkedy som bežala touto cestou.

„Ospravedlňujem sa, madam, ale ďalej už neprejdem. Cesta je príliš úzka.“

„To nevádi. Nie je to ďaleko. Odtiaľto už zájdem,“ povedala som a vystúpila som z auta.

Prvá vec, ktorú som pocítila bol čerstvý chladivý vzduch. Hlbokými nádychmi som ho nasala do pľúc. Bol tak iný od toho horúceho a suchého vzduchu, ktorý som dýchala posledné roky. Ako dlho to bolo? Tri roky. Takmer štyri.

„Chod'te tadiaľ, prejdete poza domy, okolo cintorína a najväčšia budova za ním je hostinec. Tam na mňa môžete počať. Doprajte si jedlo na môj účet,“ ukázala som na širšiu cestu.

„Ďakujem, madam.“

Prešla som pomedzi pár stromov a uvidela som prvé domy mojej rodnej dediny. Nič sa veľmi nezmenilo. Pribudli len dva domy na mieste, kde som si pamätala okraj lesa. Lesa chýbala dobrá polovica, videla som biele skaly, ktoré lemovali potok. Drevorubači boli poriadne zaneprázdnení.

Pekárova rodina si ma všimla ako prvá. Pracovali na poli. Celá rodina spolu, dokonca aj ich malé dieťa. Keď som odchádzala, malé deti ešte nemali.

Žena si ma všimla ako prvá, keď som okolo nich prechádzala. Prestala pracovať a chvíľu ma pozorovala. Potom niečo povedala svojmu manželovi. Prikývla som na pozdrav a išla som ďalej. Samozrejme, že ma spoznali, aj keď som sa zmenila.

Výcvik, tvrdý výcvik, mi poriadne vyrysoval postavu. A nové oblečenie, čisté, čerstvé a samozrejme vojenské, to všetko len zvýrazňovalo. Ale moja tvár sa zmenila najviac. Moje vlasy, ktoré som vždy nechávala voľne rozpustené, som teraz nosila pevne zaviazané v drdole. Veľmi rýchlo som pochopila, že rozpustené vlasy v armáde len prekážajú. Ostrihali mi ich nakrátko a odvtedy som si ich vždy zapletala. Nikdy som si neuvedomila, ako detsky pôsobia rysy mojej tváre. Teraz boli zrelšie. A v očiach som nemala ten zasnený výraz. Snívať som

v armáde prestala veľmi rýchlo. A najviditeľnejšou bola jazva zo šrapnela, ktorú som mala pod okom, ktorá sa ťahala až k uchu.

Keď som prechádzala dedinou, čoraz viac ľudí si ma všimlo. Cítil som ich pohľad, ale aj keď ma pálil na krku, ignorovala som to. Bola to jedna z tých vecí, ktorú som sa naučila. Veľmi dobre sa dala použiť v boji. Pomáhala zvrtnúť moment prekvapenia na moju stranu. Ale ten štekľivý pocit, že ma niekto pozoruje sa ťažko ignoroval.

Zastavila som sa pár krokov od známeho domu. Vyzeral lepšie. Novšie. Zdá sa, že tie peniaze, ktoré som im posielala dobre využili.

Za rohom sa niečo pohlo. Čoskoro potom sa objavilo malé dievčatko. Stískala bábiku a spočiatku si ma vôbec nevšimla. Ale keď si ma všimla, zamrzla na mieste. Chvíľku ma pozorovala. Potom vykričla a utiekla preč.

Po chvíli zo smeru, ktorým utekala, prišiel muž. Držal sekeru.

Zamrzol na rovnakom mieste. V jeho očiach som mu videla nedôveru. Sekera, ktorá mu vypadla a ruky upútala moju pozornosť. Spoza neho vykúkalo to dievčatko.

„Ahoj,“ povedala som potichu, ale nehýbala som sa.

Pomaly sa ku mne začal približovať. Moje inštinkty sa napli, ale donútila som ich, aby sa upokojili. Nechcel mi urobiť nič zlé. Keď prišiel celkom blízko, objal ma.

„Vďaka bohom, že si nažive!“ povedal a objal ma ešte pevnejšie.

„Áno, som doma,“ aj ja som ho objala. Ukryla som si tvár v jeho košeli, nikto ma nemusel vidieť plakať.

„Počula som krik, je všetko...“ z domu vyšla jeho manželka. Keď ma zbadala, stíchla.

Brat ma pustil, ale jednou rukou ma stále držal okolo pliec. „Vera je späť!“ potom sa zase pozrel na mňa. „Mysleli sme si, že už nežiješ! Keď tvoje listy prestali chodiť, mysleli sme si, že už si preč. Tak rád ťa vidím!“

„Áno, mali sme problémy. Nejaký únik informácií. Zakázali nám posielat' akékoľvek listy, kým sa to nevyriešilo. Preto som bola preč aj tak dlho. Ale už som späť. Konečne som doma,“ z očí mi uniklo niekoľko slz. Nemohla som plakať. Ale aj keď som ich zotrela, nahradili ich nové.

„Vitaj naspäť,“ moja švagriná ma objala. Bolo to ale veľmi krátke objatie. Ale stačilo ma to, aby som si niečo všimla.

„Si znova tehotná?“

Môj brat ju hrdo objal voľnou rukou, druhou ma stále držal.

„Áno, chceli by sme chlapca!“

„Ocko? Mamka?“

„Pod' sem, maličká. Pamätáš si ju?“ môj brat ju zodvihol. Iba pokrútila hlavou. „Toto je tvoja teta Verya.“

„Tá, ktorá ma zachránila?“ opýtala sa potichu.

„Áno, ona. Je to naša rodinná hrdinka.“ Zamračila som sa na neho, že to tak povedal. Ale aj tak som bola rada, že som ju videla v poriadku.

„Ďakujem veľmi pekne, madam,“ povedala s prstami v ústach. Videla som na nej, že sa ma ešte stále bojí.

„Prsty nie sú na jedenie!“ napomenul ju môj brat.

„Nemusíš mi volať madam. Volám sa Verya. A pre teba, teta Verya,“ dúfala som, že som neznela príliš tvrdo. Nechcela som ju vystrašiť ešte viac ako bola.

Mala som jej doniesť nejaký darček. Prečo som na to nepomyslela už skôr? V hlavnom meste mali úžasné hračky. Keby som na to pomyslela už skôr, mohla som jej nejakú priniesť. Rýchlo som premýšľala, čo by som jej mohla dať, aby sa ma prestala báť.

„Poďme dovnútra. Večera už bude hotová. Môžeme sa porozprávať aj tam,“ povedala žena nervózne. Bradou ukázala niekde za mňa. Trochu som sa otočila a uvidela som dav, ktorý sa za nami vytvoril.

„Áno, to je dobrý nápad. Môžete mi vysvetliť, prečo na nás tak veľmi zízajú.“

Vošla som dovnútra. Bolo to čudné tam vojsť po tak dlhom čase. Dokonca aj nábytok vo vnútri vyzeral oveľa lepšie ako predtým. Ale aj pri všetkých tých nových veciach, ktoré som tam boli, som stále vedela svoj rodný dom. Nostalgia ma tvrdo udrela a na chvíľu som stratila dych.

Môj brat ma posunul dovnútra, aby mohol za nami zatvoriť dvere.

Zhlboka som sa nadýchla. Som doma. Nadýchla som sa a cítila som ako mnou preteká úľava. Som doma.

“Verya?”

„Áno, som v poriadku. Len sa cítim nostalgicky.“

„Sadnime si a porozprávame sa.“

„Áno, dobre. Povedzte mi, čo bolo vonku.“

„Si nová atrakcia,“ môj brat si sadol k stolu a ukázal na stoličku vedľa neho, aby som si mohla sadnúť tiež. „Ďakujeme za všetky peniaze, ktoré si nám poslala. Veľmi nám to pomohlo. Dobre sme ich využili, ako si nám napísala,“ ukázal na nábytok okolo seba. Všetci mali aj nové oblečenie. „Bolo od teba veľmi veľkorysé.“

„Sme rodina. Rodičia nás učili, aby sme rodine pomáhali,“ povedala som jednoducho. „A okrem toho som tie peniaze nepotrebovala. Armáda mi dáva všetko, čo potrebujem.“ Niečo mi

hovorilo, aby som im nepovedala, že som si časť peňazí šetrila.

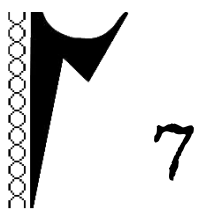
„Ale prinieslo nám to aj veľa problémov,“ prerušila nás jeho manželka. „Dedinčania si začali myslieť, že robíme niečo nezákonné. Že sme všetko ukradli. Peniaze však nestačili, aby sme sa mohli niekde presťahovať a začať odznova.“

„Mlč! Už sme o tom hovorili! Poslala nám veľa! A vôbec to nemusela urobiť. Buď jej vdáčna!“

„Takto sa hádate často?“ opýtala som sa.

„To nie je dôležité. Teraz si doma. To je hlavné. Všetko nám musíš povedať.“

Zamračila som sa. Po chvíli som im začala hovoriť o mojich zážitkoch na Pagare. Niečo tu smrdelo. Nechávala som si menej ako tretinu peňazí, ale odložila som si dosť na to, aby som si kúpila v meste dom. Prečo sa im to nepodarilo?

Po večeri a množstve príbehov som sa chystala odísť. Chcela som ostať tu, doma som nebola už tak veľmi dlho. Všetko mi tu chýbalo. Chcela som odísť len na chvíľu, aby som povedala svojmu šoférovi, že odídeme až ráno.

Niekoľko zaklopal na dvere. Skôr, ako sme ju stihli zastaviť, moja neter sa rozbehla ku dverám a otvorila ich. Hneď potom sa s výkrikom bežala ukryť za môjho brata.

Vstala som a prešla som ku dverám. Stál v nich môj šofér.

„Jeho sa báť nemusíš. On len strašidelne vyzerá.“ Usmiala som sa na ňu. S vážnym výrazom som sa otočila na muža vo dverách. „Ako viete, kde bývam?“

„Ospravedlňujem sa, madam, že vás ruším. Opýtal som sa v hostinci. Celý deň sa tam o vás šírili reči.“ Zaškrípala som zubami. Presne tomuto som sa chcela vyhnúť. Ukázala som mu, nech vojde dovnútra. Skôr, ako som zavrela dvere, som skontrolovala, či pred domom nikto nie je. Nikoho som nevidela.

„Takže, prečo ma hľadáte?“

„Madam, predvolali vás do hlavného mesta. Ráno máte naplánované stretnutie s generálom Penunom,“ podal mi list. Rýchlo som prečítala jeho obsah. Bol to len krátky oznam o stretnutí. Po tom úniku informácií boli posielané informácie len stručné. Všetko dôležité sa riešilo tvárou v tvár.

Museli ten list poslať priamo do auta alebo na jeho komunikátor. To mi len pripomenulo, aká chudobná je táto dedina. Za tie roky som si zvykla na úplne iný svet. Svet, ktorý by som si nikdy nebola ani len schopná predstaviť, ak by som sa rozhodla inak.

Povzdychla som sa: „obávam sa, že musím odísť okamžite.“ List som zložila a vložila som ho do vrečka na uniforme. „Ale ak sa nič nestane, o pár dní sa vrátim. Ak by sa niečo stalo, tak vám pošlem list.“

„Čo tým myslíš, že musíš ísť? Ved' si len teraz prišla!“

„Áno, ale teraz som člen armády. Musím sa riadiť rozkazmi. A tento list je pre mňa teraz

oficiálnym rozkazom. Ale som si istá, že o nič veľké nejde. Pravdepodobne mi len povedia moje zaradenie. Keď som odchádzala z výcvikového tábora, hovorili sme s generálom o jednom projekte, a zdá sa, že ma do neho chcú zaradiť. Ak všetko dobre pôjde, mala by som byť doma častejšie.“

„Aký druh projektu?“ spýtal sa môj brat.

„Madam?!“

„To je v poriadku, seržant. Zatiaľ nemám všetky podrobnosti a nemôžem o tom veľa hovoriť, ale asi budem povýšená. To znamená, že budem mať viac povinností ale aj voľnú ruku. Ale ešte je veľmi skoro niečo predpokladať. Všetky informácie budem mať až po rozhovore s generálom.“

„Len sa k nám vráť v jednom kuse, dobre?“ môj brat ma objal na rozlúčku.

„O to sa nemusíš báť. Bola som najlepšia v našej skupine. Ja prežijem,“ usmiala som sa a zamávala som im na rozlúčku. „Postarajte sa o seba, dobre?“

Vozidlo ma čakalo za naším domov.

„Poradilo sa mi zaparkovať tu. Dúfam, že je to v poriadku.“

„Je to v poriadku,“ povedala som, aj keď som si všimla, že pravdepodobne zničil kvetinovú záhradu mojej švagrinej.

„Madam, môžem mať otázku?“ opýtal sa ma seržant po chvíli. Z okna som sledovala, ako malá dedina mizne za stromami. Bola už noc, veľa som nevidela, ale aj tak som videla ako posledné svetlo z domov mizne. Bol to desivý pohľad. Dúfala som, že sa tam čoskoro vrátim.

„Už sa pýtate, tak čo chcete vedieť?“

„Bolo múdre im povedať o tom projekte?“

„Koľko podrobností o tom viete?“

„Nič, madam, prisahám, počul som len zvesti od vedcov.“

„Aha,“ prikývla som. „Sama neviem oveľa viac. Generál povedal len toľko, že do projektu berú len vyšších dôstojníkov, čiže musím byť povýšená. Všetko ostatné, čo viem, sú len reči. A aby som vám odpovedala na otázku, nemyslím si, že som niekoho ohrozila tým, že som im to povedala. Neviem nič dôležité na to, aby som mohla niekoho ohroziť.“

„Rozumiem, madam“

„Jasné. Hlavne sa sústreďte na šoférovanie. Chcela by som sa do hlavného mesta dostať nažive. Chcela by som byť súčasťou toho projektu. Takže jazdite opatrne.“

„Samozrejme, madam.“

„Pokúsím sa trochu si pospať. Zobudte ma, keď dorazíme.“ Bola som si istá, že sa veľa nevyspím. Ale tiež som vedela, že na ceste budeme celú noc. Na ranné stretnutie potrebujem

byť oddýchnutá. Musím sa aspoň pokúsiť si trochu oddýchnuť.

Snažila som sa zaspať, ale nemohla som. Moja myseľ pracovala priveľmi. Prečo neušetrili žiadne peniaze? Prečo ma chcú povýšiť? Prečo sa s tým tak ponáhľajú? Čo je to za projekt? Všetky myšlienky mi vírili a bzučali v hlave ako neposedná včela.

Neklamným znakom, že sme sa blížili k hlavnému mestu bolo, že sa zlepšili cesty. Vozidlo išlo hladko, nedrgotalo na kameňoch. V okne som videla svetlá nejakého mesta. Radšej som svoj pohľad obrátila na oblohu. Nočná obloha a hviezdy na upokojovali. Počas výcviku som na oblohu pozerala často. Nočná obloha mi pripomínala domov, aj keď hviezdy na Pagare boli úplne iné ako tieto. Aspoň že žiarili rovnako.

„Ak ste unavený, môžem vás vystriedať.“

„Nespíte?“

„Nemôžem.“

„Skúste si oddýchnuť, zobudím vás v hlavnom meste. Ešte budeme na ceste pár hodín.“

Prikývla som, aj keď ma nemohol vidieť. Zavrela som oči a nechala som neposedné včely nápadov aby stavali pláсты z myšlienok a starostí.

Prebudila som sa na svitaní. Obloha bola sfarbená typickým oranžovo-červeným zore. A viac vozidiel na ceste mi povedalo, že sa blížime k hlavnému mestu.

Bolo to úplne iné miesto ako to, ktoré som v noci opustila. Hlavné mesto nebolo chudobné, plné poľnohospodárov, farmárov a rezbárov. Bolo to moderné mesto, plné vysokých budov zo skla a kovu. Ľudia nechodili pešo, používali modernú dopravu. Jedlo nepestovali ale kupovali. Toto bolo hlavné mesto planéty. Mesto, ktoré reprezentovalo túto planétu vo Vesmírnej federácii.

Ľudia na tejto planéte neboli vedci a učitelia. Nepostavili sme toto mesto. Nelietali sme do vesmíru. Neobjavili sme život na iných planétach.

To boli *oni*. Návštevníci, ktorí prišli do nášho sveta asi pred sto rokmi. Volali sme ich Stvoritelia. Oni sa nazývali Tulákmi.

Stvoritelia viedli vojnu. Cestovali po vesmíre a hľadali zdroje. A táto planéta mala zdroje, ktoré potrebovali. A oni mali bohatstvo, ktoré zaslepilo našich vodcov. Samozrejme, že pristúpili k aliancii.

Stvoritelia nám tiež pomohli zmodernizovať a postaviť bohaté mestá. Ale len niektoré mestá. Väčšina planéty bola chudobná. Ľuďom sa sotva darilo prežiť. Všetko, čo si armáda a Federácia vyžiadala, museli odovzdať. Ľudia v mestách pracovali v továrňach a stavali vojnové stroje.

Oni nám dali technológiu, a my sme im dali horniny a rastliny. Istú dobu to tak fungovalo.

Ale potom si nás všimli nepriatelia. Prízraky, ako ich Stvoritelia nazvali. Stará vojenská taktika hovorí, odrež svojho súpera od jeho zdrojov. A my sme boli jeden z tých zdrojov.

Bombardovali našu planétu. Nielen raz. Vôbec ich nezaujímalo, že sa im nedokážeme ubrániť. Pre nich sme boli len ďalšou planétou na zozname.

Prosili sme Stvoriteľov o ochranu, žiadali sme ich. Oni nám povedali, že ak chceme ochranu, musíme sa pripojiť k vojne. Dajú nám technológie a zbrane, ale ochrániť sa musíme sami.

Vodcom dlho netrvalo a súhlasili. Táto planéta sa stala trvalou súčasťou armády. A teraz som sa ňou stala aj ja.

„Madam, blížime sa k mestu,“ povedal vodič dost nahlas, aby som sa zobudila.

„Dobre.“

„Zoberiem vás priamo na veliteľstvo, inak prídete neskoro.“

„Dobre.“

Natiahla som sa, bola som poriadnu stuhnutá po tak dlhej ceste. Čo najlepšie som si upravila vlasy. Chcela som vyzerat' sviežo. Znamky únavy na mne nemôžu byť viditeľné.

„Najbližšie, keď pôjdeme k mojej rodine, poletíme tam.“ Jazda v aute bola veľmi dlhá.

„Ale to si budem najprv musieť dokončiť svoju licenciu.“

„Bude vám to trvať dlho?“

„Už len testy.“

„O to sa postarám.“

„Ďakujem, madam.“

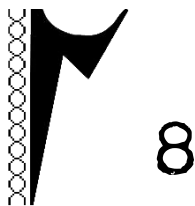
Seržant ma vzal priamo do centrály. Otvorila som okno, keď sme vchádzali do vojenského areálu, aby nás skontrolovali. Čakala som, až mi vodič otvorí dvere. Nenávidela som vojenskú etiketu.

„Chod'te sa vyspať. Nateraz máte rozchod. Zavolám vás, ak budem niečo potrebovať.“

„Áno, madam,“ zasalutoval. Taktiež som odzdravila a sledovala som, ako odchádza. Potom som vyšla po schodoch do budovy zo skla a kovu. Oba materiály boli špeciálne, vyrobené tak, aby vydržali akékoľvek bombardovanie. Pri vstupe ma opäť skontrolovali.

„Kapitánka Verya Minhele, mám stretnutie s generálom Penunom.“

„Čaká vás na desiatom, vo svojej kancelárii. Jeho sekretárka vás uvedie.“

„Mám schôdzku s generálom Pemunom,“ oznámila som jeho sekretárke keď som sa dostala na desiate poschodie.

„Posaďte sa, za chvíľu vás prijme,“ ukázala na pohovku v rohu. Posadila som sa a pozrela z okna. Výhľad bol rovnako úžasný ako zo skleneného výťahu, ktorý ma sem doviezol. Odtiaľto som videla celé mesto. Bolo to veľmi moderné mesto plné najnovších technológií. Ale chýbala v ňom zeleň a rastliny.

Nie, nebola to moja dedina, kde niečo chýbalo. Nikto nepotreboval takéto miesta z kovu. To mestu chýbalo niečo obrovské. Príroda. Chýbal tu ten dotyk prírodného pokoja a harmónie. Mesto ponúkalo tak veľa, všemožné vynálezy a všelijaké druhy zábavy, ale neponúkalo ticho.

„Kapitánka, môžete,“ sekretárka náhle prerušila moje úvahy. Na moment som nevedela, kde som, ale rýchlo som sa spamätala. Potom som vošla do kancelárie.

„Generál,“ pozdravila som ho a zasalutovala.

„Pohov, kapitánka. Posaďte sa,“ sám sa usadil na veľkú stoličku za stolom. Ukázal na menšiu stoličku pred ním. Sadla som si, ale zostala som v napätej póze. „Počul som, že ste boli doma. Aká bola návšteva?“

„Bolo to fajn. Veľa mi chýbala moja rodina. A moja neter poriadne vyrástla. Sotva som ju spoznala. A všetci boli tiež šťastní, že ma videli,“ musela som si pripomenúť, že som ešte stále sedela pred generálom. Bol to dobrý človek, ale stále to bol generál. Môj nadriadený dôstojník.

„To rád počujem. Je dobré vedieť, že malá dáma, ktorá nám dala šancu zverbovať tak šikovného vojaka, je v poriadku.“

„Pane, váš list uviedol, že toto stretnutie bolo naliehavé.“ Nepamätala som si presné slová, ale bolo to niečo v tom zmysle.

„Áno, to je pravda. Takže prejdeme k veci,“ postavil sa a urobil niekoľko krokov k oknu. Tam sa oprel o sklo a pozrel na mňa. „Verya, čo viete o vesmírnom programe Federácie?“

„Moja planéta bola prvýkrát navštívená takmer pred sto rokmi a naše poľnohospodárstvo sa

stalo hlavnou zásobovacou jednotkou mnohých planét Federácie. Výmenou sme dostali technológiu. Po nejakom čase sme sa pripojili aj do vojny. Pokiaľ ide o samotný vesmírny program, sedemdesiat percent vojakov sa zapojí do tohto programu na boj proti Prízrakom. Podmienky boja, zbrane, technológie a podobne sú prísne utajované, a sú dostupné len pre členov vesmírneho programu,“ zhrnula som mu informácie, ktoré som vedela.

„Je to vlastne sedemdesiattri percent. A vy ste medzi nimi. Vo vojne potrebujeme niekoho s vašimi schopnosťami.“

„Ale, pane, je to dostupné iba pre vyšších dôstojníkov.“

„A preto vás o pár hodín povýšia.“

Na toto som presne čakala celé tie roky. Ak by nebola vojna, nebol by ani mor. Moji rodičia by nezomreli. Všetko by bolo inak. Aj napriek tomu mi niečo našepkávalo, aby som sa do vesmíru tak neponáhľala. Mala som z vesmíru husiu kožu.

„Verya, o tomto nerozhodujete. Musíte túto ponuku prijať,“ informoval ma generál. Šokovane som na neho pozrela. „Už pri odchode z výcviku sme sa rozprávali o novom projekte. Povedal som o vás najvyššiemu veliteľovi a on trvá na tom, aby ste sa do tohto projektu zapojili. Nemáte možnosť odmietnuť.“

„Idem do toho, samozrejme. Čakala som na túto šancu. Len som prekvapená, že som dostala tú ponuku tak rýchlo.“

„Výborne. Ste presne to, čo sme pre tento projekt potrebovali. Najlepšia z triedy, inteligentná, ale aj silná. Najlepší vodca skupiny, ktorého sme vo výcviku mali. Svojimi výkonmi ste prekonalí dlhodobé štandardy. A vaši inštruktori vraveli, že ešte dlho vás nikto nedobehne. Naozaj sme potrebovali v armáde niekoho ako ste vy.“

„Ďakujem, pane.“

Niekoľko zaklopal na dvere a dnu vošla sekretárka, „pane, povýšenie nových regrútov pre pripravené. Ceremonia sa začne za dvadsať minút.“

„Teraz? Nemalo to byť až po poludní.“

„Nastala zmena termínu, pane. Len teraz som obdržala oznámenie, že najvyšší veliteľ osobne chce na ceremoniu dohliadať. Má veľmi málo času a chce sa s novými vojakmi osobne stretnúť. Hlavne s tu prítomnou kapitánkou.“

„Choďte sa prezliecť, o pätnásť minút musíte byť v hlavnej sále,“ zavelil generál.

Postavila som sa a zasalutovala takmer automaticky. „Áno pane!“

Ubytovne pre vojakov boli na najvyšších poschodiach a vedela som, že tam niekde budú aj moje veci. Problém je, že neviem, kde.

„Izba dvadsaťpäť, budova C,“ informovala ma sekretárka, keď sme vychádzali z kancelárie.

„Ďakujem veľmi pekne,“ práve mi tým zachránila život. Ponáhľala som sa k výťahu a potom von z budovy.

Rýchlo som našla izbu a zistila som, že je v nej ubytovaných ešte ďalších päť ľudí. Poznala som ich z výcviku. Boli sme v rovnakej skupine.

„Už sme si mysleli, že neprídeš.“

„Bola som navštíviť rodinu. Chvíľku mi trvalo, kým som sa vrátila späť. A generál sa so mnou ešte chcel stretnúť. Práve som odišla od neho,“ rýchlo som našla svoje veci a prezliekla som sa.

„Aha, toto je tvoja domovská planéta. Veľmi pekné miesto.“

„Áno, to je,“ súhlasila som. Ostatní už mali uniformy oblečené. Spolu sme sa vrátili do hlavnej budovy.

Žiadne veľká ceremónia sa nekonala. Nebolo to nič veľké, ani nič honosné. Najvyšší veliteľ predniesol svoju reč o tom, aby sme sa snažili stále dosiahnuť viac, aby sme nepovoľovali. Že musíme chrániť základné práva Federácie. Že Federácia prináša slobodu, ktorú sa Prízraky snažia vziať. Skrátka to bol ten tradičný prejav na všetky účely.

Do hodiny sa povýšenie skončilo. Napriek veľkému počtu vojakov, čo sa zapoja do vesmírneho programu a z dvadsiatich regrútov v miestnosti, som len ja dostala hodnosť, ktorá mi zaručovala miesto vo vesmíre.

„Major, rád by som sa s vami pohovárал.“ Na moment som stuhla, ale rýchlo som zasalutovala.

„Pane, je mi potešením.“ Čo je vhodné povedať v momente, keď sa s vami chce porozprávať najvyšší veliteľ? Toto asi nie, ale nič vhodnejšie ma nenapadlo.

„Asi bude vhodnejšie viesť tento rozhovor v mojej kancelárii,“ prerušil nás generál.

„To je dobrá poznámka,“ najvyšší veliteľ prikývol a prešiel k výťahu. Generál kráčal vedľa neho. Napäto som ich sledovala.

Nechápala som, prečo som bola taká nervózna. Možno to bude tým, že sa so mnou chcel pohovárať najvyšší veliteľ? Alebo tým, že je to jeden z mála Stvoriteľov, s ktorým som sa mala možnosť stretnúť.

Vošli sme do kancelárie a ja som napäto čakala ďalej.

„Major, bol som informovaný, že viete o našom zámere pridať vás do vesmírneho programu.“

„Áno, pane, dnes ráno ma o tom generál informoval.“

„Výborne. Máme pre vás vhodné miesto. Len pred pár mesiacmi sme do flotily zaradili novú loď triedy Hawk, ale už aj tak jej chýba veľa členov posádky. Pripojíte sa k nim. V piatok

pôjdete do hlavného mesta Federácie. Tam absolvujete špeciálny výcvik, ktorý vás pripraví na život na lodi. Nejaké otázky?“

„Nie Pane.“

„Výborne. Budete slúžiť pod plukovníkom Jemovitom. Je známy tým, že berie len tých najlepších z najlepších. Vybral si vás osobne. Stretnete sa s ním v hlavnom meste, osobne vás spolu s ďalšími vyškolí. Všetko jasné?“

„Áno Pane!“

„Ak nemáte žiadne otázky, môžete odísť. S generálom potrebujeme prebrať ešte nejaké záležitosti.“

„Dovidenie,“ zasalutovala som a chystala som sa odísť.

„Major!“ generál ma zastavil pred odchodom. „Zoberte si na zvyšok dňa voľno. Vráťte sa za rodinou a rozlúčte sa. Ráno vás budeme čakať.“

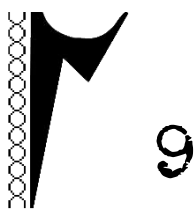
„Ďakujem, pane.“

Sekretárka nás musela počuť, lebo už zariad'ovala potrebné papiere.

„Bolo by možné zariadiť vrtuľník? Bývam dosť ďaleko.“

„Nie je to presne podľa rozkazov, ale generál má vás celkom rád. Uvidím, čo s tým spravím. Choďte sa pripraviť a potom choďte na heliport tak za pol hodinu?“

„Áno, to mi stačí. Ďakujem.“

„Dobré ráno, vitajte na palube Berserka. Teda aspoň tak túto loď prezývajú. V skutočnosti sa volá Prophet. Som plukovník Jemovitch. Určite ste o mne počuli rôzne reči. Uisťujem vás, že nie sú pravdivé. V skutočnosti som oveľa horší ako o mne hovoria. Nikdy ma nebudete oslovovať inak ako plukovník Jemovitch, je to všetkým jasne?“

„Áno Pane!“ odpovedali sme mu jednohlasne. V miestnosti bolo aspoň dvadsať regrútov, videla som rôzne rasy, veľa z nich som ani nepoznala. Najviac som si ale obzerala plukovníka. Vedela som, že Stvoritelia radi miešali rôzne rasy, ale občas aj nejaké živočíchy. S tými som sa ale ešte nestretla. Plukovník bol prvý. Na tvári mal perie, takže zrejme bol predlohou jeho druhu nejaký vták. Jeho oči bolo obrovské. Mala som pocit, že nimi vidí úplne všetko. Zľakla som sa, keď skoro úplne otočil hlavu bez toho, aby pohl zvyškom tela.

V tom momente niekto zalapal po dychu.

„Toto je výsledok môjho pôvodu. Tento nočný vták je vynikajúci lovec nájdený na jednej z planét vo vzdialenej galaxii. Možno jedného dňa dostaneme šancu na tú planétu ísť.“

Ako som pred chvíľou vravel, Prophet je bojová loď. Budeme sa pohybovať v predných líniiach v boji proti Prízrakom. Mám najlepšie skóre z pomedzi všetkých lodí v počte víťazstiev. Nenechám si ho pokaziť. Vedľajšou úlohou je ale prehľadávanie planét, ktoré môžu byť vhodné ku kolonizácií, alebo môžu poskytnúť potrebné zdroje.“

Veľmi som ho nepočúvala.

„Máte nejaké otázky?“ opýtal sa po chvíli. V miestnosti bolo ticho. „Výborne. Ako som povedal, nenechám si pokaziť svoje skóre. Vybral som si vás, lebo ste boli najlepší počas vášho výcviku. Ale najlepší vo výcviku neznamená najlepší na lodi. Všetkých vás otestujeme. Nemáme čas na fyzické testy, preto vás vyskúšame pomocou rôznych simulácií. Prejdete testom a zostanete na lodi, neprejdete a vysadíme vás na prvej planéte. Jasné?“

„Áno, pane!“

„Za mnou!“ celé uvítanie sa odohrávalo v hangári. Teraz nás plukovník viedol hlbšie do

lode. Bola obrovská. „Ubytovne pre dôstojníkov sú na poschodiach dva až päť. Ubytovne pre personál a kadetov – čiže pre vás – sú na poschodiach sedem až deväť. Izby majú pri dverách menovku, takže nikomu neobsaďte izbu. Ubytujte sa a prídte do technickej miestnosti na treťom do pol hodiny. Sledujte čiary na zemi. Zelené sú pre ubytovne a spoločenské miestnosti, modré pre strojovňu a technické miestnosti, červené sú bojové stanice a zbrojnice, žltá je len jedna a tá vedie na mostík, biela, tak isto len jedna, vedie ošetrovňu. Nemáme čas vás tu hľadať, tak sa nestraťte.“

„Áno Pane!“

Toto bolo prvýkrát, čo som bola na skutočnej vesmírnej lodi. Iste, keď som išla na výcvik, tak som bola prvýkrát vo vesmíre, ale to nás prepravili len v malých dopravných člnoch. Toto bola skutočná loď. Bola vskutku obrovská, plukovník spomínal niečo o posádke okolo tristo ľudí. Obvyklý počet posádky bol okolo päťsto. Čudovala som sa, kde berú všetky tie zásoby pre také množstvo ľudí.

Zopakovala som si všetky farby, nechcela som sa stratiť. Aj keď som pochybovala, že pri takom počte ľudí sa stratím. Aj keby som sa stratila, na niekoho som musela naraziť.

Chvíľu mi trvalo, kým som si zvykla na myšlienku, že budem žiť s toľkými ľuďmi v uzavretom priestore.

Pochybujem, že nájdem izbu s výhľadom, ale musím si nájsť najlepšiu, akú sa bude dať, aby som mala aspoň, aké-také útočisko.

Tridsať minút prešlo rýchlo. V technickej miestnosti bolo pripravených niekoľko simulátorov. Neznášala som tie stroje, vždy mi spôsobovali migrény. Preto som sa prihlásila ako jedna z prvých, chcela som to mať čo najskôr za sebou.

„Simulácie vyberie počítač náhodne. Ako predlohu pre prostredie použije planéty, ktoré sme v minulosti navštívili. Na výber je niekoľko rôznych scenárov, prežitie, boj, prepadnutie, výsluchy, extrakcie, veci, s ktorými sa bežne stretávame. Úlohu vám oznámi počítač, keď simulácia začne. Na základe vašich výsledkov vás zaradíme do príslušných tímov.“

Stála som v oblúkovom stroji a čakala som, kým ma vedci pripravia. Počas príprav som počúvala plukovníkove inštrukcie. Jeden z vedcov ma zapol do postroja a pripevnil mi na ruku rôzne senzory. Údaje sa hneď objavili na monitore vedľa mňa.

„Mávate počas simulácií bolesti?“ opýtal sa ma zdravotník, ktorý dozeral na monitor.

„Migrény. Niekedy problémy so žalúdkom.“

„Vidím vám to na číslach,“ prikývol. „Upokojte sa. Celý čas vás budem monitorovať. Ak sa niečo stane, tak vás vyťahnem a ošetrovňa je pripravená na príjem. Regrúti simulácie

nevládajú dobre.“

„Pripravená?“ jeden z vedcov mi podal špeciálne okuliare. Nasadila som si ich.

„Môžeme začať.“ Cítila som, ako ma postroj dvíha zo zeme. Na krku som pocítili pichnutie a simulácia sa začala.

O niekoľko sekúnd som sa ocitla v hustom lese. Vedela som, že sa nachádzam na lodi, ale na tvári som cítili chladný vlhký vzduch. Usmiala som sa.

„Výskumná simulácia.“ Oznamil mi mechanický hlas. „Členovia tímu boli nakazení pri kontakte s neznámou rastlinou. Vašou úlohou je nájsť danú rastlinu a dopraviť ju na loď, aby z nej vedci mohli pripraviť protilátku. Pohyb členov tímu je vo vašom komunikátore. Časový limit je šesťdesiat minút.“

Obzrela som sa okolo. Les bol tichý, nepočula som žiadne vtáky. Nevidela som okolo seba žiadne stopy. Skontrolovala som komunikátor. Bola som pár kilometrov od lode a nikde nablízku som nevidela žiadne čiary, ktoré by naznačovali trasy.

Svižne som sa vydala k lodi. Kontrolovala som komunikátor ale aj stopy. Nebola to ťažká úloha, ale bola skoro nemožná. Ktorákoľvek rastlina môže byť nebezpečná. Nájsť ju bude veľmi ťažké pokiaľ nenájdem nejaké stopy.

Východne odo mňa som počula slabý zvuk rieky. Vydala som sa tým smerom. Jedno z pravidiel pre prieskum bolo nájsť tečúcu vodu ako prvý krok. Predpokladala som, že to isté urobili aj nakazení. Rieka mi môže dať smerový bod.

Táto simulácia bola taká skutočná. Dokonca i chôdza po zemi bola ako skutočná, akoby som kráčala po skutočnej zemi pokrytej machom. Vo vzduchu som cítila sladkú vôňu kvetov. Na chvíľu som sa zastavila a pozrela sa na stromy. Boli v plnom kvete, kvitli veľkými kvetmi s jasne červenou farbou. Fascinovali ma.

Mohli byť zdrojom nákazy. Matka ma naučila, že čím väčšie a farebnejšie, tým nebezpečnejšie. Pozrela som na zem a snažila som sa zistiť, či nejaký nenájdem na zemi. Chcela som zobrať vzorku. Nemohla som si byť istá, čím sa mohli nakaziť. Kráčala som smerom k vode.

Hľadala som kvety a pokračovala som smerom k rieke. Dlho mi trvalo, kým som ju našla. Môj komunikátor konečne ukázal nejaké trasy. Ako som predpokladala viedli od lode smerom k rieke. Dostala som sa na trasu a pozorne som skúmala okolie. Hľadala som čokoľvek, čo mohlo vynikať, niečo, čo mohlo zaujať ich pozornosť. Trasy viedli dole prúdom rieky, a tak som tadiaľ išla aj ja. Rieka sa stáčala, viedla k jazeru.

Zastavila som. Pár desiatok metrov predo mnou som pozorovala zviera, ktoré pilo vodu. Trasa na komunikátore končila, nemala som kam ďalej ísť. Hľadala som všade okolo seba

a ukradomky som sledovala to zviera. Nemohla som si byť istá, či nie je nebezpečné.

Okolo seba som nevidela nič výnimočné. Nazbierať všetky vzorky by trvalo hodiny, a otestovať ich ešte viac. Nemala som toľko času. Pri pohľade na komunikátor som si všimla, že veľkú časť simulácie som už premrhala.

Niečo mi našepkávalo, aby som sledovala to zviera. Niečo ma k nemu priťahovalo.

Nemala som čo stratiť. A tak som sa ukryla do kríkov a priblížila som sa. Dostala som sa celkom blízko. Bola to malá svorka. Ticho som ich pozorovala.

Neostávalo mi už veľa času, a musela som sa ešte vrátiť na loď. Nebola ďaleko, ale neviem akým terénom sa k nej dostanem. Návrat mi môže zabráť veľa času.

Mala som dve možnosti. Pokúsiť sa vyliezť na strom a odtrhnúť tie červené kvety. Ale neviem, prečo by to niekto z posádky robil. Žiadny z kvetov som na zemi nevidela, preto by s nimi inak do kontaktu neprišli.

Druhou možnosťou bolo odtrhnúť nejakú náhodnú rastlinu a dúfať, že si zvolím správne. V každom prípade, ak niečo pokazím, tak sa do výskumného tímu nedostanem. A teda opäť budem musieť absolvovať simuláciu, kým mi nenájdu vhodné zaradenie.

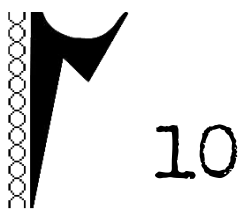
Začala som cítiť bolesť hlavy. To znamenalo, že moje telo sa priveľmi namáha a čoskoro ma zo simulácie vytiahnu. Mala som ešte chvíľu čas. Musela som sa pokúsiť aspoň tú rastlinu nájsť.

Náhly zvuk ma vyplašil. Jedno zo zvierat sa šialene metalo, akoby ho niečo dráždilo. Stálo ďaleko od svorky, neďaleko malého kríku, čo pripomínalo papradie. Videla som to papradie niekoľkokrát, ale nevenovala som mu pozornosť. Zdalo sa mi úplne bežné.

Vtedy som si spomenula na matku, ako mi hovorí, že najbežnejšie rastliny môžu byť najnebezpečnejšie. Bolesť hlavy sa stupňovala. Musím sa ponáhľať.

Vybehla som zo svojho úkrytu a rozbehla som sa k lodi. Cestou som odtrhla papradie a vložila som ho do nádoby na vzorky. Snažila som sa na loď dostať rýchlo, ale pre stupňujúcu bolesť hlavy som sa nedokázala pohybovať rýchlo.

Simulácia skončila, keď som bola len pár metrov od lode. Vytrhli ma z nej, keď som padala na zem.

Otvorila som oči len preto, aby som bola nútená ich znovu zavrieť. Jasné svetlo bolo pre mňa príliš silné.

„Ach, zlatko, ste hore? Ako sa cítite?“ spýtal sa ma láskavý ženský hlas.

„Kde som?“

„Ošetrovňa. Priniesli vás sem hneď po teste. V simulátore ste odpadli.“

„Pália ma oči.“

„Áno, to sa niekedy stáva. Transmitery používané počas simulácie často spôsobujú podráždenie, najmä pre zmiešané druhy, ktoré majú citlivý zrak. Z vášho spisu viem, že ste mali problémy so simuláciami aj vo výcvikovom tábore. Bolo to vždy také zlé?“

Oči som mala stále zatvorené. Vždy, keď som ich chcela otvoriť, ma zasiala palivá bolesť. „Nikdy to nebolo takéto zlé. Zvyčajne sa to hneď zastaví. Alebo po tom, ako si pár hodín pospím.“

„Musím sa na ne pozrieť.“

„Naozaj musíte? Bolí to, keď ich otvorím.“

Aj so zavretými očami som vedela, že svetlo v miestnosti stmavlo. Musela vypnúť svetlo.

„Ako dlho som tu?“

„Iba asi dve hodiny. Môžem sa teraz pozrieť? Môžete skúsiť otvoriť oči?“

Urobila som, čo mi bolo povedané. Naozaj pomaly. Keď som však uvidela tvár ženy pred sebou, oči som otvorila dokorán. Priamo predou mnou stála zástupkyňa prvej mimozemskej rasy, ktorá nás navštívila. Čistokrvná Stvoriteľka.

„Prečo ste prekvapení? Ešte ste nevideli niekoho z mojej rasy?“

„Nie tak blízko seba, madam.“ Len sa usmiala a naklonila sa bližšie ku mne. Jej oči mali zvláštnu dúhovku, iba čiarku smerujúcu zo strany na stranu. Dúhovka vyzerala väčšia ako tie, ktoré som videla na obrázkoch.

„Teraz sa budeme vídavať často. Som hlavná lekárka. A úprimne povedané, som na vás

veľmi zvedavá. Veľa som o vašom druhu čítala, ale nikdy som nemala šancu s vami pracovať. Nechcem vám priat' nič zlé, ale dúfam, že sa tu uvidíme často," zasmiala sa.

Zhrozene som na ňu pozrela.

„Nemyslím tým nič zlé. Iba profesionálna zvedavosť. Prisahám.“

„A čo moje oči?“ okamžite som zmenila tému.

„Áno, oči. Sú v poriadku. Je to naozaj iba podráždenie z transmitera. Dávam vám nejaké očné kvapky na to pálenie. Za chvíľku to prejde. Ste v poriadku, čo je pre mňa sklamaním.“

„Takže žiadne vedľajšie účinky, pálenie alebo podobne?“ opýtala som sa pre istotu. Bola som si celkom istá, že aj keby ma oči boleli, na ošetrovňu tak skoro neprídem. Táto žena mi naháňala hrôzu.

„Ak sa to stane, máte vždy otvorené dvere,” usmiala sa.

„Dobre. Zapamätám si to.“

„Skvelé. Teraz ležte,“ vrátila sa k mojej posteli a držala malú fľaštičku. Držala moje oči otvorené, keď mi do nich kvapkala. Pálenie takmer okamžite prestalo.

„Môžem už ísť? Stále si musím vybalit' veci.“

„Iste, ak sa cítite dobre. Len ešte skontrolujeme citlivosť.“ Bez varovania zapla svetlo.

Očakávala som návrat bolesti, ale nič sa nestalo.

„Necítim bolesť.“

„Skvelé. Potom môžete ísť. Dokážete nájsť svoju izbu?“ chvíľku som nad tým premýšľala.

„Áno, malo by to byť ľahké. Bolo to na ôsmej chodbe, hneď na konci. Blízko bol nápis, niečo o strojovni. Áno, mala by som to nájsť,“ teraz som sa usmiala ja. Pripomenula som si, aby som zostala pokojná. Vyzerá strašidelne, ale je lekárkou a ja som vycvičený vojak. Nemá proti mne šancu.

„Dobre vedieť. Teraz viem, ako vás nájsť.“

Musím odtiaľto vypadnúť. A to hneď.

„Samozrejme. Pôjdem.“

„Dávajte si pozor,“ zamávala mi na rozlúčku.

Pohni sa, Verya, utekaj, kým máš ešte šancu.

Keď som kráčala do svojej izby, prešla som okolo technickej miestnosti. Pár ľudí ešte stále čakalo na simuláciu. Bola som rada, že už som to mala za sebou.

„Major Verya Minhele?“ oslovil ma nejaký dôstojník, keď som sa zastavila vo dverách technickej miestnosti.

„Áno, pane.“

„Podplukovník Siatniem, budete v mojom tíme. Máme na starosti podporu výskumu

a ochranu vedcov v teréne. Zajtra si urobíme stretnutie, kde vás podrobne so všetkým zoznámim. Váš komunikátor je pripravený vo vašej izbe, pošlem vám naň správu, s informáciami o stretnutí. Chodte si teraz oddýchnuť. Videl som, čo s vami tá simulácia spravila. Ste v poriadku?“

„Áno, pane, na ošetrovni ma dali dokopy.“

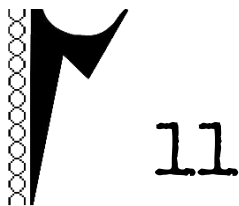
„Dobre, zoberte si na zvyšok dňa voľno. Rozchod.“

„Ďakujem, pane.“

Sledovala som zelené čiary na zemi a snažila som sa do nikoho nevraziť. Na lodi bol ruch. Všade bolo veľa ľudí, mali veľa práce. Nechcela som nikomu prekážať.

„Áno, všetky údaje sú uložené v databáze lode. Áno, vrátane výskumov. Všetko, čo by sme mohli potrebovať, je tam. Overil som to,“ povedal vedec, ktorý hovoril do komunikátora na uchu. Táto časť rozhovoru ma zaujala. Cez môj komunikátor by som sa teda dostať do databázy, ak mám k nej prístup. Informácií, ktoré sa dostávali ku kadetom, bolo veľmi málo. Samozrejme, že sme mali lekcie o vojne, ale nikdy žiadne podrobnosti. Skôr sa týkali taktiky.

Túžila som zistiť viac. Chcela som vedieť viac o Stvoriteľoch, o Prízrakoch, o sebe, o pôvode svojej rasy. Možno sa mi konečne naskytne príležitosť všetko pochopiť.

Kde som?

Otvorila som oči a ocitla som sa v neznámom priestore. Do miestnosti prenikalo svetlo cez malé kruhové okno. Všetko bolo pokryté drevom. Jeho vôňa ma štekľila v nose.

Kde to dočerta som?

Na palube vesmírnej lode, kde som mala byť, bolo všetko vyrobené z kovu, nič tam nebolo z dreva. Nevieam, kde som, ale určite nie som tam, kde by som mala byť.

Ako som sa sem dostala? Čo sa to tu deje?

Pokúsila som sa posadiť. Moja hlava sa točila všetkými smermi, ale ustála som to. Cítila som jemné pohyby zo strany na stranu. Miestnosť sa neustále hýbala. Ale to mohlo byť spôsobené bolesťou hlavy. Pravdepodobne som ešte nebola celkom v poriadku.

Chcela som vstať, ale náhla bolesť v boku mi v tom zabránila. Až teraz som si uvedomila, že som ho mala obviazaný. A nemala som oblečenie. Mala som nohavice, ale neboli moje. Boli kožené a nepatrili k uniforme armády. Vedľa postele ležala košeľa a topánky. Rýchlo som sa obliekla, bolesť mi zabráňovala pohybovať sa svižne.

„Takže si sa konečne prebrala,“ dvere sa otvorili a dnu preniklo svetlo. Nič som nevidela, len som počula mužov hlas. „Obuj sa a poď na palubu. Porozprávame sa tam,“ povedal a zatvoril dvere. Mala som veľmi veľa otázok. Topánky boli trochu veľké. Ale lepšie ako nič.

Opatrne som vstala. Pokúsila som sa prejsť pár krokov. Bolesť nebola taká zlá. Otvorila som dvere a pripravila som sa na nával svetla. Svetlo vonku bolo jasné a ostré. Oči ma z neho páľili. Postupne som si naň privykla. Prvé, čo som uvidela bola voda. Množstvo vody.

Bola som na lodi. Nie na vesmírnej lodi. Na *skutočnej* lodi, čo sa plaví po mori.

„Kapitán ťa čaká na mostíku,“ uvedomila som, že vedľa mňa stojí nejaký chlap a hovorí na mňa. „Tak ideš?“ okamžite som skryla prekvapenie a prikývla som. Nečakal na mňa, rýchlo vykročil vpred. Ukázal na schody a kývol smerom hore. Vyšla som po schodoch a uvidela som muža, ktorý ďalekohľadom sledoval horizont.

„Rád ťa vidím v jednom kuse,“ ani sa na mňa nepozrel.

„Kde to dočerta som?“

„To nie je spôsob, akým by si sa mala rozprávať s človek, ktorý ťa zachránil, ošetril a rozhodol sa, nezabiť ťa,“ konečne zložil ďalekohľad a pozrel na mňa. „Ale nateraz ti odpustím. Víтам ťa na svojej lodi, Sestre noci, volám sa Zorach, kapitán a tvoj záchranca. Dlížš mi svoj život,“ usmial sa na mňa.

„A to znamená čo?“

„Včera vaša vesmírna loď spadla do oceánu. Váhali sme, ale nakoniec sme sa rozhodli byť tak veľkorysí a zachrániť vás. Vytiahli sme teba a nejakého chlapa. Je to čudák. Nikoho iného sme nenašli. Vzalo si ich more.“

„Chcem s ním hovoriť. Čo je toto za miesto? Aká planéta?“

„Ani nevieš, kam ste leteli? Nie je to trochu nezodpovedné?“

Mysľou mi preletela spomienka. Alarm, ktorý oznamoval zlyhanie systémov. Pohon? Nie, niečo podobné. Pohonné jadro? Distribučná sieť energie? Nemohla som si spomenúť.

„Museli sme havarovať,“ povedala som zamyslene. To znamená, že som uviazla na tejto planéte. Odhodlane som sa pozrela na kapitána: „kto prežil? Chcem s ním hovoriť.“

„Mohla by si sa svojmu záchrancovi aspoň predstaviť.“ Nahnevane som na neho pozrela. Z jeho pohľadu bolo jasné, že budem musieť hrať podľa jeho pravidiel.

„Volám sa Verya,“ viac som mu nehodlala prezradiť.

„Takže Verya. To nateraz stačí. Pod' so mnou,“ povedal a zaviedol ma dole po schodoch do podpalubia. Tam na jednej z postelí sedel robot. Bol to model, ktorý sa používal na údržbu. „Od chvíle, ako sme vás sem dostali sa ani nepohol. Asi je mŕtvy.“

„Je to servisný robot. Samozrejme, že je čudný. Pravdepodobne sa musel vypnúť, alebo poškodiť. A ak si dobre pamätám, spínač je niekde...“ začala som mu prehl'adávať kožu za uchom. Odrazu som pocítila ovládací panel. „Tu.“

Robot sa zapol. Vstal a pozrel na nás. Bol takmer dvakrát tak veľký ako ja.

„Identifikuj sa,“ nariadil som mu.

„Nemožno vykonať pre neautorizovaný personál.“

„Som vyšší dôstojník vesmírneho programu Federácie, súčasť posádky kozmickej lode Prophet, dôstojník číslo 78854 major Verya Minenhle.“

Robot mlčal niekoľko sekúnd. „Servisný vojenský bojový robot číslo 13-8719 s označením Knave.“

Séria trinásť. Takže to bol starší model. Ale ešte niečo na nej bolo zvláštne, ale nespomínam si čo presne.

„Zdá sa, že sa tomu robotovi páčiš,“ povedal po chvíli Zorach.

„Len musíš vedieť, ako na to,“ nevinne som sa na neho usmiala. „Knave, aký je tvoj stav?“

„Poškodenie 11%, batéria beží v bezpečnom režime, celkový stav je v poriadku.“

„Skvelé. Vieš, čo sa stalo s loďou?“

„Presná príčina havárie nie je známa. Hlavný energetický koridor lode bol prerušený.“

„Ako porušený?“

„Hlavné vodiace káble neboli postačujúce na vedenie vysokého výkonu. Došlo k preťaženiu a k ich následnému roztaveniu.“

„Takže chyba výbory?“

„Negatívne. Plány boli perfektné podľa všetkých predchádzajúcich lodí tejto série. V zaznamenatej histórii ich prevádzky nebola takáto chyba zaznamenaná.“

Zdvihla som obočie. Zdalo sa mi to podozrivé. Prečo by do lode zapájali nevhodné káble? A prečo o tom senzory neinformovali? Prečo sa to pri údržbe neopravilo?

„Aká je naša poloha?“ pokračovala som s otázkami. Čo presne sa stalo s Prophetom teraz nezistím.

Knave zdvihol ruku. Miestnosť osvetlil malý hologram. „Naša posledná zaznamenaná pozícia bola blízko orbity planéty Klamenus. Podľa poslednej aktualizácie lodného denníka bola naša trasa dvadsaťsedem celých osemdesiatjeden svetelných rokov od stredu galaktickej čiernej diery a deväť celých jedenásť svetelných rokov od poslednej zaznamenatej polohy. Chyba v energetickom systéme sa objavila po pätnástich hodinách štyridsiatich ôsmich minútach a dvanástich sekundách po naštartovaní motora a otvorení podpriestorového okna. Na základe rýchlosti letu, ktorou sme išli, sa podľa mojich výpočtov nachádzame blízko tejto polohy, blízko planéty Wefromae.“ Keď hovoril, hologram na jeho ruke ukazoval mapu a menil sa podľa jeho slov.

„Znie ti to povedome?“ opýtala som sa kapitána.

„Vy ste z Federácie?“

„Nepovedala som to tak pred dvoma minútami?“

„Táto planéta nikdy nebola a nikdy nebude členom tej prekliatej organizácie. A môžete to považovať za šťastie, že vás nevykopnem z lode,“ jeho tón sa náhle zmenil. Bol plný nenávisti.

„Nie sme tu, aby sme niekoho presviedčali, aby sa zapojili do Federácie. Naša prítomnosť je tu čisto náhodná, lebo sme tu havarovali,“ snažila som sa ho upokojiť. Otočila som sa späť k robotovi. „Ukáž mi všetky planéty, ktoré nie sú súčasťou Federácie v tejto oblasti.“

„Nenašli sa žiadne planéty.“

„Takže sme na Wefromae?“

„Negatívne. Štruktúra tejto lode a jej konštrukčné materiály sú iné ako tie, čo sa nachádzajú na Wefromae.“

„Tak kde sme?“

„Aktuálna poloha nie je známa.“

„Ako môže byť neznáma?“

„Sme na planéte, ktorá nikdy nebola zdokumentovaná.“

„Ako to, že vieš o Federácii?“ otočila som sa na kapitána. Zaujate ale ostražito nás počúval. Obvykle som ľahko čítala v ľuďoch, ale tento muž bol pre mňa záhadou. Všetko bolo poriadne zamotané. Boli sme na planéte, ktorá nebola súčasťou Federácie. Podľa záznamov sme boli niekde, kde planéta ani nemala byť. A pritom kapitán tejto lode o Federácii vie a očividne ju nemá veľmi v láske. Celá situácia bola poriadne zamotaná.

„Pred pár mesiacmi sme našli havarovanú loď na jednom z ostrovov, kde sme dopĺňali zásoby vody. Dokumenty na lodi o nej hovorili.“

„Vezmi nás tam, a ja ti dám oveľa viac ako len tých pár informácií, ktoré si tam našiel.“ Určite na lodi všetko nenašli. Veľa vecí vyžadovalo prístupové kódy a bežali na podporných režimoch, ktorých energia vydrží storočia. A to nám dáva šancu, dostať sa z planéty.

„Informácie sú vzácnym platidlom. Ale čo iné my vieš ponúknuť,“ rozmýšľala som, čo všetko už mohli vyplieniť.

„Na lodiach bývajú úkryty. V prípade nebezpečenstva sa otvoria. Bývajú v nich zbrane, zásoby. Vezmi nás tam, a môžeš si z nich zobrať, čo len chceš.“ Nebola som si istá, ako dobre mi ide vyjednávanie, ale bola som si istá, že sa musím dostať na tú loď.

„Prečo tam chceš dostať tak veľmi?“

„Knave, budeš schopný opraviť komunikačný systém na lodi?“

„To závisí od poškodenia a prítomných zdrojov.“

„Chcem sa dostať domov,“ odpovedala som na kapitánovu otázku.

„A tak zavolaš tých bastardov z Federácie, aby zotročili túto planétu.“

„Táto planéta nie je nijako zdokumentovaná. A ja ti prisahám na hroby svojich rodičov, že po našom odchode to tak zostane. Všetko o nej po odchode odstránime z databázy.“

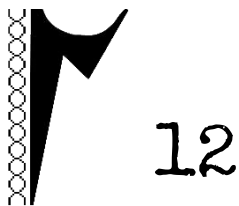
„Taký čin je porušením základného zákona Federácie pod číslom D-753, trestom je zbavenie hodnosti, ukončenie armádnej služby a väzba,“ Knave prvýkrát prehovoril sám od seba.

„Som ochotná to podstúpiť,“ povedala som pevne.

Kapitán dlho rozmýšľal. Myslím, že som mu ponúkla viac ako dost.

„Lady Verya, dohodli sme sa.“

O niekoľko hodín neskôr som stála na palube lode a pozorovala som západ slnka. Jemný vietor sa hral s mojimi vlasmi. Znova som ich strčila za ucho. Milovala som ten obraz predomnou. Páčilo sa mi, ako sa slnečné farby odrážali na vode, a tam sa miešali s modrou farbou vody. Ako keby slnko a voda tvorili na povrchu vody obrazce. Akoby ešte slnko nechcelo odísť, akoby chcelo vo svojej ceste pokračovať po vode. Bol to krásny pohľad. Nikdy som nič podobné nevidela. Krásou mi to pripomínalo západ slnka nad zasneženými horami. Slnko sa odrážalo od snehových kryštálov a zdalo sa, že miesto jedného slnka ich zapadajú tisícky.

„Nádherný pohľad, však?“ Zorach prišiel ku mne a pozrel na slnko.

„Oceán som nikdy nevidela. Je to krásne,“ priznala som pokojne. Kým sme sa nerozprávali o Federácií, s kapitánom sme si celkom rozumeli.

„To je škoda. Oceán je najkrajšia vec, ktorú poznám. Mala by si si ten pohľad vychutnať.“

„Odkiaľ pochádzam, najkrajšou vecou, ktorú poznám, je sneh v zime. Práve som porovnávala tie obrazy, západ slnka nad oceánom a západ slnka nad zasneženými kopcami.“

„Tu je takmer všade vode. Ľudia žijú len na niekoľkých veľkých ostrovoch. Plavíme sa po moriach a hľadáme úrodnú zem. Sneh tu nevidíme často.“

Zachichotala som sa.

„Čo je?“ kapitána môj náhly smiech prekvapil.

„Väčšina mojej planéty je zem. A oceány a moria sú jedovaté. Neexistujú žiadne lode plaviace sa po moriach mojej krajiny, iba po riekach.“

„Ako potom získavate vodu?“

„Z riek! A vyviera zo zeme. Ale v moriach žijú rastliny, ktoré vodu otravujú. A na niektorých ostrovoch sú sopky, ktoré do vôd vypúšťajú jedovaté látky. V moriach nič nedokáže prežiť. Ale rieky sú bezpečné,“ pokúsila som sa zhrnúť informácie, ktoré som sa dozvedela z databázy. „Na pobreží neexistuje život. Sme poľnohospodári a drevorubači, nie námorníci.“

Kapitán sa na mňa pozrel veľmi šokovane.

„Čo je?“

„Nedokážem si predstaviť život bez vody, bez plavby. Ako tak môžeš žiť?“

„Celkom normálne. Nikdy som taký život nepoznala. Prežila som v lesoch.“

„Tak prečo si sa pridala k armáde?“

Niekoľko minút som mlčala. Mala by som mu povedať svoj príbeh? Sotva som ho poznala. Bol len prostriedkom, aby som sa dostala z tejto planéty.

„Na mojej planéte je mor. Veľa o ňom nevieme. Jedného dňa sa objavil a zabil každého, kto sa ním nakazil. Moji rodičia naň zomreli. Potom ochorela aj dcéra môjho brata a ja som sa tomu nedokázala nečinne prizerať. Počula som, že existuje liek. Rozhodla som sa to skúsiť. Bol to masaker. Ver mi, že veľmi rýchlo som sa naučila aj plávať, aby som prežila. Ani neviem, ako som sa dostala z vody. Ale podarilo sa mi ju zachrániť. Ale neskôr ma chytili.

Som zo Zmiešanej rasy a existuje zákon, ktorý nám dáva možnosť voľby nad svojím osudom. Pre mňa to bola šibenica alebo vojenská služba. V armáde som aspoň mala šancu prežiť.“

„Zaujímavé. Ale pár vecí mi musíš vysvetliť.“ Prikývla som. Nebola som si celkom istá, či si týmto nemôžem ešte pohoršiť, ale čo na tom záleží. Ak ma prichytia, že vymazávam údaje z databázy, tak ma aj tak zase pošlú do väzenia. „Čo je to zmiešaná rasa?“

„Zakladatelia Federácie, nazývame ich Stvoritelia alebo Tuláci, leteli po celom vesmíre. Tam, kde našli obývateľnú planétu bez života, rozhodli sa vytvoriť život.“

„Chceš povedať, že si vysadili svojich otrokov.“

Nebola som si istá s odpoveďou. Niekedy som mala pocit, že mal pravdu. Že sme boli len otrokmi Federácie.

„Každopádne experimentovali a kombinovali druhy. Niekedy so sebou, niekedy medzi sebou. To, čo z toho vzniklo sa volá Zmiešaná rasa. Moja rasa vznikla spojením Stvoriteľov – preto ich voláme Stvoritelia – a rozumného druhu, ktorého našli na vzdialenej planéte. Veľa o tom neviem. Zistila som to až z databázy na lodi.“

„Nepoznáš svoj pôvod?“ spýtal sa prekvapene.

„Nikto nám o tom nikdy nepovedal. Ale ja som bola veľmi zvedavá.“

Zasmial sa. „Byť na tvojom mieste, urobil by som presne to isté.“

„Áno, každý by to mal vedieť.“

„Možno by si im to mala povedať.“

„Nemôžem. Keby vedeli, že som sa dostala do databázy, obesili by ma. Už mám aj tak dosť problémov, nepotrebujem si pridávať ďalšie.“ Pozrel sa na mňa spôsobom, ktorý hovoril, že niečo také by neurobili. Odpovedala som mu pohľadom, ktorý hovoril, že urobili.

„Takže si dostala možnosť si vybrať.“

„Zákon hovorí, že sme sa nevytvorili prirodzene. Že Zmiešané rasy nemali na výber. Preto máme šancu sa rozhodnúť. V dôležitých momentoch...“

„Ako keď ťa majú obesit?“

„Áno, v takých momentoch, keď sa má rozhodnúť o živote alebo smrti, nám dajú možnosť si vybrať. Čo si zvolíš sa stane tvojím osudom.“

„Dobrá voľba. Okamžitá smrť, alebo neistá smrť.“

„Okrem iného ma obvinili z vlastizrady, takže sa mi rozhodovalo ľahko.“

„Vlastizrada? Za to, že si ukradla liek, aby si zachránila niekomu život? To je trochu prehnané.“

„To sú zákony Federácie. Vo vojne sú už dlhé roky. Nemajú žiadne mierne zákony.“

„Aha, že to spomínaš, vieš že...“

„Madam,“ Knave prerušil náš rozhovor. Nepočula som ho prichádzať.

„Áno?“ kapitán prevrátil očami, ale zostal, aby si vypočul náš rozhovor.

„Mohol by som byť schopný nájsť polohu tejto planéty skenovaním nočnej oblohy. Môže nám to poskytnúť presnejšiu pozíciu, kde sa nachádzame.“

„Skvelý nápad, urob to,“ prikývol a pozrel na oblohu. Jeho oči sa pohybovali veľmi rýchlo, nedokázala som ich sledovať.

Stále som nemohla prísť na to, čo bolo také zvláštne na sérií trinásť. Pamätám si, že to bol dosť starý model, väčšinou už boli nahradený sériami štrnásť a pätnásť, a séria šesťnásť sa chystala do výroby. Ale niečo bolo na sérií trinásť špeciálne.

„Každopádne, čo si to hovoril?“ otočila som sa na kapitána.

„Necítim sa dobre hovoriť pred touto vecou.“

„Prečo? Je to len robot. Nepočúva rozhovory ako ľudia.“ Spomenula som si, že prvýkrát som sa tiež v ich prítomnosti necítila dobre. Vo výcvikovom tábore boli celkom bežné, časom som si na ne zvykla.

„Vlastne počúvam, len triedim informácie, ktoré potrebujú moju reakciu, a tie, ktoré sú menej dôležité,“ povedal Knave.

Vtedy som si spomenula.

“Emócie. Trinástu sériu sa snažili urobiť ľudskejšou. Dali vám emócie, logiku, sny, spomienky. Boli ste stvorení, aby ste sa nám čo najviac podobali.“

„Skenovanie bolo dokončené. Výpočet prebieha,“ povedal, akoby nepočul, čo som práve povedala. „A áno, cítim. Rovnako ako ľudia. Iba päť tisíc z nás bolo stvorených predtým, ako sa Tuláci rozhodli prestať nás vyrábať, pretože niektorí začali ukazovať znaky agresie a stresu.“

Iba tisíc a sedem sa dostalo na skutočné lode, ale zriedka do boja. Posielali nás hlavne na zásobovanie a opravy satelitov.“

„Takže teraz už vyrábajú aj ľudí. Robo-ľudí? Ako to voláte?“ Zorach si odpľul. „Majú choré a zvrátené mysle.“

„Čo očakávaš od vedcov? Len skúmajú nové hranice.“

„Výpočty sú dokončené. Jedna známa hviezda, približná vzdialenosť od slnečnej sústavy okolo hviezdy Friocullum sedemdesiat miliónov dvesto tisíc osemsto deväťdesiatdva svetelných rokov. Sme vzdialení od nášho kurzu päťdesiatdva miliónov štyridsaťštyri tisíc tristo sedemdesiat svetelných rokov. Presná poloha a názov slnečnej sústavy nie sú známe.“

„Takže už ti také presné čísla nejdú, čo?“ opýtal sa sarkasticky kapitán.

„Optika v mojich očiach nie je tak dobrá, aby dokázala zachytiť najmenšie zmeny vo svetelných vlnách, čo by mi pomohlo vypočítať presnú vzdialenosť,“ vysvetlil Knave takmer rovnakým sarkastickým tónom.

„Nie je Friocullum posledná preskúmaná hviezda?“

„Pozitívne.“

„Sme v neznámom vesmíre?“

„Pozitívne.“

„Ako presne sa sem loď Federácie dostala?“

„Neexistujú žiadne záznamy o lodiach, ktoré by lietali v tak hlbokom vesmíre.“

„Neviem, o čom presne vy dvaja hovoríte, ale povedal som vám, že na tom ostrove je loď. Beriem vás k tej lodi,“ prerušil nás Zorach. „Musíš si obnoviť informácie.“

„Pripojenie nie je možné. Žiadny zdroj informácií v okolí nie je,“ odpovedal Knave. Bavila som sa na tom, ako ľahko prepína medzi robotom a človekom. Zoracha to očividne hnevalo a Knave to vedel. „Zachytil som signál.“

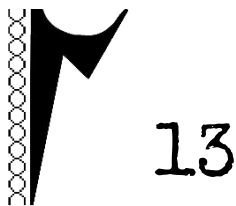
„Aký signál?“ opýtala som sa okamžite. Humor ma hneď prešiel.

„Signál je slabý a prichádza zo smeru, kam smerujeme. Môj radar ho zachytil až teraz,“ slová vyberal opatrne. Niečo nebolo v poriadku.

„No, ak budeme mať šťastie na vietor, zajtra do večera sa dostaneme na ten ostrov,“ povedal Zorach zamyslene.

„Aký je pôvod toho signálu?“ Opýtala som sa. Mala som zlý pocit.

„Vesmírna loď Prízrakov.“

Lod' zakotvila v blízkosti ostrova. Slnko už skoro zapadalo, ale aj pri tomto slabnúcim svetle som videla, že to nie je lod' Federácie. Konštrukcia bola úplne iná. Nikdy predtým som nevidela lod' Prízrakov, ale bola som si istá, že sa na jednu dívam.

„Tak sme tu, hneď vedľa lode, ako som sľúbil. Teraz dúfam, že dodržíš svoju časť dohody,“ Zorach prerušil dlhé ticho.

„Samozrejme, ale najprv chcem zistiť, či je na palube všetko potrebné.“

„Ale to nebolo súčasťou dohody.“

„A ja som nevedela, že sa jedná o lod' Prízrakov. Takže, ak dovolíš, máme prácu,“ nevenovala som mu viac pozornosti. Potrebovala som vedieť, či je lod' bezpečná. „Knave, aký je stav lode?“

„Poškodenie je osemdesiatdeväť celých osemdesiatosem percent, najviac poškodené sú motory. Lod' nie je schopná lietať. Poškodenie komunikačného systému tridsaťdva celých jedenásť percent. Komunikačná anténa je neporušená, mali by sme byť schopní poslať správu Federácii.“

„A čo energia?“

„Energetické jadro funguje. Množstvo vyrobenej energie je však veľmi nízke. Sotva poháňa päť celých dvanásť percent lodných systémov. Presmerovaním energie by malo stačiť na napájanie komunikačných systémov.“

„Známky života?“ To bola najťažšia otázka. Ak bol niekto na palube toho vraku, nikdy sa nám nepodarí vyslať správu.

„Negatívne. Žiadne známky života. Ani ľudské, ani Prízrakov.“

„Prehľadal si celú lod'? Čo skryté a tienené oblasti?“

„Prezrel som každú časť lode pomocou termovízie, infračervených lúčov, röntgenových lúčov a sonaru. V oblasti dosahu mojich senzorov, je dvadsaťdva ľudí na palube tejto lode, a niekoľko druhov rýb v počte...“

„Nepotrebujem to vedieť,” prerušila som jeho výpočet rýb, „a čo Prízraky? Nejaké známky ich prítomnosti?“

„Negatívne.”

„Potrebujeme zbrane,” povedala som Zorachovi.

„Počula si ho, nenašiel žiadne známky života,” ukázal na Knava.

„Viem. Chcem si byť istá. Aké zbrane tu máš? “

„Meče a nejaké pištole. Na tej lodi sme našli nejaké veci, ktoré sme chceli predať. Niektoré by mohli byť zbrane.“ Povedala som mu, aby nám ich ukázal. Dovedol nás do skladu v podpalubí. Boli tam sudy a škatule plné vecí. Po skontrolovaní obsahu väčšiny z nich, Knave vyhlásil, že v miestnosti nie sú žiadne zbrane. Vyjedнала som s kapitánom, aby mi priniesol aspoň meč. Neochotne súhlasil. Ale na ceste späť na palubu som si všimla malú miestnosť s nástrojmi. Medzi nimi boli malé sekery. Nadšene som vymenila meč za dve sekery. Používala som ich celý život, bola som na ne zvyknutá, meč mi bol cudzí. Zorach len zdvihol obočie, ale nič nepovedal.

O pár minút neskôr som ja, kapitán, Knave a niekoľko ďalších námorníkov sedeli na malom člne na ceste k lodi. Nariadil som Knavovi, aby stále skenoval okolie. Nechcela som byť ničím nepríjemne prekvapená. Bolo to príliš jednoduché.

Prízraky som nikdy v skutočnosti nevidela. Počula som o nich, učila som sa o nich, bojovala som s nimi v simuláciách, ale žiadneho som nikdy nevidela. Teraz som bola len niekoľko desiatok metrov od ich lode. Možno s nimi budem mať stretnutie veľmi rýchlo.

Čo urobím, ak tam skutočne nejaký je? Verila som Knaveovi, ale tichý hlas v mysli mi našepkával, aby som bola opatrná. Vedela som, že tá loď je mojou jedinou možnosťou dostať sa späť do Federácie. Bola to loď nepriateľa a ja som sa ju chystala použiť na volanie o pomoc. Znie to šialene.

Čln zakotvil pri brehu. Jeden po druhom sme vyskákali na pláž. Čln sme vytiahli na piesok. Chôdza po piesku nebola ľahká. Nohy sa mi dvíhali ťažko, piesok mi zavádzal. A bol všade! Dostal sa do každej malej diery na topánkach. Po pár krokoch som cítila, ako zaberá priestor v topánke.

Nedokázala som sa pohybovať po tak nestabilnom povrchu. Všetky kamene a korene v lese mi pripadali požehnaním oproti tomuto. Nechcem vedieť, čo sa stane, ak budeme musieť odtiaľto utiecť.

„Knave, status,” opýtala som sa pár metrov od lode.

„Nenašiel som žiadne formy života.

„Prečo si taká opatrná?” opýtal sa ma zrazu Zorach. Nebojácne vošiel do obrovskej diery na

boku lode. Zdalo sa, že táto loď tu tiež havarovala. Pri svojom páde musela naraziť na skaly. Obrovská diera v trupe bola dosť veľká, aby cez ňu preletel zásobovací čln.

„Vieš, čo sú Prízraky?“ odpovedala som mu na otázku otázkou, keď som vošla dnu. Podrobne som prezrela a skontrolovala každý kúsok lode okolo seba.

„Nikdy som o takejto veci nepočul.“

„Sú vo vojne s Federáciou. Hovorí sa, že loď Federácie jedného dňa pristála na novej planéte, kde našli rasu zotročenú stvoreniami bez formy a tvaru. Vodca lode sa rozhodol oslobodiť ľudí planéty. Nevedel však, že beztvare stvorenia neboli len otrokári na planéte, ale že sú všade po vesmíre. Čoskoro nato Prízraky prešli do útoku a zničili niekoľko kolónií Federácie. To bol začiatok vojny, ktorá trvá doteraz,“ vysvetlila som. „Kde si našiel tie informácie o Federácií?“ Opýtala som sa.

„Nasleduj ma,“ odpovedal jednoducho. Nasledovala som ho. Najprv som ale ukázala Knaveovi, aby mal senzory stále zapnuté. Len prikývol.

Ako sme prechádzali chodbami lode, obzerala som sa okolo. Moja opatrnosť sa postupne vytratila a nahradila ju zvedavosť. Loď bola úplne iná ako lode Federácie. Chodby, steny a dvere boli postavené do oblúka. Niektoré časti lode vyzerali organicky. Ovládacie panely pri dverách boli pokryté niečím, čo sa podobalo na mach. Ale to mohlo byť spôsobené tým, ako dlho tu táto loď bola. Lepšie som sa prizrela na steny a uvidela som plesneň.

„Ako dlho tu už táto loď je?“ opýtala som sa zo zvedavosti. Nečakala som odpoveď.

„Na základe vonkajších faktorov deštrukcie by som povedal aspoň desať rokov,“ odpovedal Knave.

V mysli som si poznamenala, že sa ho musím podrobnejšie opýtať na tie emócie. Niekedy hovoril ako skutočný robot, inokedy ako človek. Myslela som si, že to robí len preto, aby nahneval Zoracha, ale teraz tak hovoril často. Určite budeme mať dosť času na to, aby som sa s ním o tom porozprávala.

„Na ďalšej chodbe som našiel v miestnosti nejaké denníky,“ oznámil Zorach, keď sa otočil doprava. Na konci tejto chodby boli veľké dvere, oveľa väčšie ako tie, ktorými si doteraz prechádzali. Dúfala som, že tie dvere by mohli viesť na mostík.

„Denníky sú tam,“ ukázal Zorach na malé dvere, ktoré boli vedľa veľkých. Všetky dvere, okolo ktorých sme prešli boli otvorené. Len tie veľké, ktoré ma najviac zaujímali, boli zavreté.

„Čo je za tými dverami?“ opýtala som sa.

„Nedajú sa otvoriť,“ odpovedal mi jednoducho.

„Otvorili ste všetky dvere?“

„Samozrejme. Chceli sme z tejto lode dostať čo najviac. “

„Knave, čo je za tými dverami?“ Dúfala som, že jeho senzory budú schopné upokojiť moju zvedavosť.

„Nedokážem to zistiť. Dvere sú z neznámeho materiálu a príliš hrubé, nemôžem nimi preniknúť.“

„Môžeš ich otvoriť?“

Priblížil sa ku dverám a začal študovať ich štruktúru: „môže to chvíľu trvať, ale nemal by to byť problém.“

„Urob to. Myslím, že za nimi je mostík, takže aj komunikačný panel.“

„Pokúsili sme sa tie dvere vyhodit' do vzduchu, ale ani to s nimi nepohlo. Tie dvere sa otvoriť nedajú,“ povedal Zorach.

“Možno, ale neskúšali ste to vojenským servisným robotom. Títo chlapci dokážu pár zaujímavých vecí,“ usmiala som sa na neho. Keď som to povedal, z kryštálu na Knaveovej ruke vystrelil laser.

„Musím zvýšiť výkon lasera, ale mal by som byť schopný roztaviť držiaky dverí. Prosím, nezdržujte sa za mnou, neviem, akým smerom tie dvere spadnú.“

„Môžeme si ho potom nechať?“ Spýtal sa Zorach zaujato.

„Som súčasťou posádky Federácie. Som majetkom Federácie. Nesmiem urobiť nič, čo by mi nebolo prikázané dôstojníkmi Federácie. Nesmiem zostať na planéte, ktorá nie je súčasťou Federácie,“ odpovedal Knave. Usmial som sa.

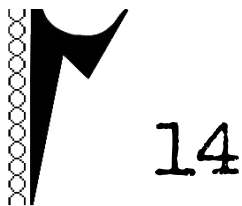
“Počul si ho. A okrem toho, myslela som, že ho nemáš rád,“ podpichla som ho a vošla som do vedľajšej otvorenej miestnosti. Vyzeralo to na izbu nejakého dôstojníka.

„Nemám ho rád. Ale mohol by byť užitočný,“ Zorach vošiel za mnou do izby.

„Sú veľmi užitoční. A ľahko si na nich zvykneš.“ Zamyslene som prezerala izbu. Hľadala som... ani neviem, čo som hľadala. Skôr som si veci v izbe prezerala so zvedavosti.

Po niekoľkých minútach niečo ťažké dopadlo na zem. Dvere boli otvorené.

„Generál vás očakáva.“

Strávili sme na tej planéte osem dní. Prvý deň a noc sa Knave snažil opraviť komunikačný systém. Bolo ťažké dostať energiu do systému a ešte ťažšie bolo zistiť, ako funguje. Problém robil hlavne jazyk. Preto sme väčšinu času len hádali. Prekvapilo ma, keď nám Zorach ponúkol pomoc. Rozumel jazyku Prízrakov. Vraj to bol univerzálny jazyk, ktorým sa hovorí všade. To náš jazyk bol pre neho cudzí, ale rozumel mu.

Počas prvých dní som sa snažila čítať a porozumieť denníkom, ktoré sme našli. Snahu som rýchlo vzdala, pretože tomu jazyku som nedokázala porozumieť. Dni som preto strávila pomáhaním Knaveovi alebo posedávaním na pláži. Keď bol ale komunikačný systém opravený, žiadna iná robota nebola. Preto som len posedávala na pláži.

Mala som isté obavy, že nedostaneme odpoveď. Znelo to ako očividná pasca. Signál z nepriateľskej lode, poslaný z planéty milióny a milióny svetelných rokov vzdialenej od poslednej prebádanej planéty, podpísaný dôstojníčkou, ktorá ledva získala svoju hodnosť.

Len čistý blázon by sa nechal tak ľahko nachytať.

Ale oni odpovedali. Po pár dňoch sme dostali správu od generála Penuma. Jeho loď bola najbližšie našej pozícií. Preto sme v najbližších dňoch očakávali jeho príchod. Dni plynuli a my sme teda čakali na záchranu.

Niekde hlboko v mysli som mala myšlienky, ktoré ma nenechávali spať. Potláčala som ich, ale oni sa stále predrali na povrch. Čo je to ten univerzálny jazyk? Prečo by niekto vymenil káble na lodi, aby sa preťažili? Akoto že sme sa ocitli tak ďaleko od známeho vesmíru? Prečo by generál bol tak blízko našej pozícií? Prečo by nám prišiel na pomoc, keď signál znel ako očividná pasca?

Niečo sa mi na tej situácii nepozdávalo. Niečo nebolo v poriadku. Ale nedokázala som zistiť čo.

A určite to nezistím teraz, keď stojím pred generálovou kanceláriou. Uplynuli dva dni od

nášho návratu. Prvý deň som strávila v nemocnici. Nechápala som, prečo to bolo potrebné. Na ošetrovni som strávila skoro celý let späť na palube generálovej lode. Vraj som si pri tom všetkom rozruchu natrhla nejaké svaly. Druhý deň som podávala správu o misií so všetkými možnými podrobnosťami všetkým možným nadriadeným. Jedna z najnovších lodí, s najlepším plukovníkom, s posádkou skoro tristo ľudí z neznámych príčin havarovala. Prežila len jedna nová kadetka a jeden starý robot. Samozrejme, že chceli vedieť všetky podrobnosti.

Rozhodla som sa dodržať sľub, ktorý som dala Zorachovi. S Knaveom sme sa dohodli na príbehu, ktorý sme im stále opakovali. Keď loď havarovala, Knave bol v strojovni, ktorá sa vznietila. Pokúsil sa z lode ujsť. Cestou ma našiel ležať na chodbe v bezvedomí, ale stále som bola nažive. Rozhodol sa ma vytiahnuť von. Priplával so mnou na najbližší ostrov, kde sme našli loď Prízrakov. Rozhodli sme sa z nej vyslať signál s prosbou o pomoc.

V nestráženej chvíli som potom z databázy na ošetrovni vymazala polohu planéty. A dúfala som, že nebudú Knaveovi prehľadávať databázu, aby zistili, čo sa stalo.

Ja som si haváriu vôbec nepamätala. Viem len, že v strojovni skutočne došlo k výbuchu, pri čom sa Knave poškodil. Vytiahol ma z lode, ale slaná voda mu ešte viac poškodila obvody. Potom nás z vody vytiahol Zorach.

Zaklopala som na dvere generálovej kancelárie.

„Vstúpte.“

„General.“ Pozdravila som.

„Výborné načasovanie. Práve som dočítal vaše hlásenie z misie. Hneď prvá misia a zažijete niečo, čo sa iným nestane nikdy v živote. Musel to byť poriadny zážitok.“

„Generál, ešte stále som vám nepodakovala, že ste nás zachránili.“

„To nestojí za reč. Vojenská etika hovorí o pomoci vojakovi v núdzi. Zmizla nám jedna loď, je len pochopiteľné, že som chcel zistiť, čo sa jej stalo. A vy ste nám dali odpoveď. Na tej planéte ste preukázali pár výnimočných schopností. Vašu situáciu ste vyriešili vynikajúco. Pokiaľ viem, aj vo výcvikovom tábore ste preukázali vynikajúce vodcovské schopnosti. Ak si dobre spomínam, vy ste zastavili ten únik informácií. A vo flotile na chýba jedna loď.“

„Pane? Nerozumiem, čo hovoríte.“

„Spolu s najvyšším veliteľom a ostatnými generálmi sme sa rozhodli vám dať šancu. Vedci vyvinuli nový typ motora. Je menší, ale oveľa výkonnejší. Na Prophetovi bol jeden z tých motorov. Ale motor nebol vyvinutý na tak veľkú loď. Spôsobilo to preťaženie.“

„Pri všetkej úcte, ešte stále neviem, ako to súvisí so mnou.“

„Vedci navrhli novú loď. Loď novej kategórie triedy Explorer. Bude mať práve tento typ motora. Je oveľa menšia, a ako jej názov hovorí, len prieskumná loď. Poletí s ňou len jeden

pilot, na celkovú obsluhu potrebuje len dvoch ľudí ako minimum. Odporúčaný počet personálu je desať ľudí, vrátane servisných a bojových robotov. Maximálna kapacita je dvadsaťpäť ľudí. Prvá loď tejto kategórie sa práve dokončuje. Najvyšší veliteľ vás chce za jej kapitánku.“

„Som poctená, pane. Ale podľa protokolu, len plukovník a vyššie môže byť vedúcim dôstojníkom na lodi.“

„Ak súhlasíte, povýšiť vás nebude problém.“

„Aká bude naša úloha?“

„Prieskumné misie. Nebudete sa zapájať do boja, od línií budete ďaleko. Ale potrebujeme nové zdroje a boj momentálne zamestnáva priveľa lodí, aby sme si mohli niekoho dovoliť poslať na prieskum. Nutne potrebujeme nové zdroje. Preto sme sa rozhodli zainvestovať do novej lode, novej posádky a nového kapitána, ktorý nám výsledky dá rýchlo a spoľahlivo. Určite chápete. Vy máte presne tieto schopnosti.“

„Áno, pane, rozumiem.“ Váha tej zodpovednosti, ktorú mi práve dal, ma takmer stlačila. Zrazu som sa cítila nesmierne ťažká.

„Dobre. Loď bude veľmi rýchla, preto by prieskum nemal byť problém. Podľa výpočtov bude schopná preletieť z jedného okraja Federácie na druhý za približne dva dni. Určite vám nemusím hovoriť, že štandardnej lodi to trvá skoro tri týždne. Nový motor potrebujeme dobre otestovať, tak dúfam, že ho poriadne využijete.“

Dostanete najskúsenejšieho pilota. Už súhlasil, že sa k misií pripojí. Ďalej dostanete dva servisné roboty a popredného technika na údržbu lode. Ďalej zdravotnícky dôstojník. A dva bojové roboty zo série sedemnášť. Roboty špeciálne vyrobené pre triedu Explorer.“

„Sedemnášť? Nie je šestnásťka len teraz vo výrobe?“ pokiaľ viem, len teraz ich začínali testovať.

„Sedemnášťky boli navrhnuté špeciálne pre Explorer. Čiže len pre vašu loď. Sú navrhnuté tak, aby ochránili menší počet personálu.“

„Pane, čo sa stalo s tým robotom, ktorý bol so mnou na planéte?“

„Je to starý model. O pár dní ho roztavia a jeho súčiastky použijú na výrobu nových robotov. Mali by ste skôr premýšľať o ponuke, ktorú som vám práve dal a nie o nejakom robotovi.“

„Pane, na tej planéte prejavil výborné schopnosti, keď opravoval rozbitú loď Prízrakov. Teraz má skúsenosti s ich technológiou. Verím, že ak nájdeme ešte nejakú loď, bude z nej schopný dostať užitočné informácie. Ak bude loď nepoškodená, možno z nej budeme vedieť vytiahnuť aj správy o pohybe celej flotily. Nebude jednoduchšie na to použiť robota, ktorý s ňou už má skúsenosti?“

Generál sa na chvíľu zamyslel.

„Jeho databáza bola poškodená. Okrem toho, čo nám povedal, sme z neho nedostali nič. Nevieme, čo našiel na tej lodi.“ To ma zarazilo. Knave nič o poškodenej databáze nespomínal. „Váš návrh preložím v rade generálov. Nateraz jeho zničenie odložím. Mám tomu rozumieť tak, že súhlasíte.“

„Samozrejme, pane. Nikdy som na odmietnutie nepomyslela.“

„Nič iné som od vás nečakal. Zajtra vás povýšia. Loď je v poslednej fáze výroby. Do troch týždňov bude schopná odletieť. Zajtra sa stretnete s vašou posádkou. Dozviete sa o lodi úplne všetko. Potom prejdete školením a lekáorskými testami. Je to úplne nová loď, budete sa musieť naučiť ju ovládať. Celá posádka. Nemáme čas na to, aby sme zaškolili aj náhradný personál. Potrebujeme tie zdroje čo najskôr. Vašou úlohou bude postarať sa o to, aby to posádka pochopila a všetko sa naučila včas. Rozumiete?“

„Áno, pane!“

„Dobre, máte nejaké otázky?“ zaváhala som. „Tak von s tým.“ Videl moje váhanie. Za tie roky ma už poznal.

„Rada by som navštívila rodinu. Samozrejme, ak na to bude čas.“

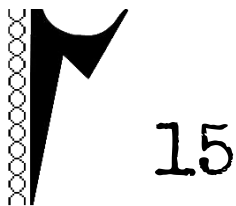
„Ak na to bude čas, tak to nebude problém. Ešte niečo?“

Zorach mi o lodiach niečo prezradil.

„Ako sa bude tá loď volať.“

Povedal mi, že ak budem loď brat ako vec, nikdy jej neporozumiem. Loď je živá bytosť, a tak ju treba aj brat. A každá živá bytosť si zaslúži meno.

„Pathfinder.“

Nasledujúci deň som bola na ceste do továrne, kde sa vyrábajú lode. Kde vyrábajú *moju* loď. Mala som sa stretnúť s generálom a svojou posádkou.

Bola som nervózna. Nie, to bolo dostatočné slovo. Bola som ako uzlík nervov. Ruky sa mi triasli. Srdce mi bilo nikde hlboko v žalúdku. Ťažko sa mi dýchalo. Tieto nervy boli na mňa priveľa.

Dočerta! Mám byť kapitánka lode, mám viesť a rozhodovať. Budem zodpovedná za životy niekoľkých ľudí. Nemôžem byť taká nervózna! V kútiku mysle som ale vedela, že presne to je príčina mojej nervozity. Ak vstúpim do tej továrne, privalí sa na mňa obrovská zodpovednosť.

To nie je správne. Tú zodpovednosť som prijala už včera, keď som súhlasila. Teraz už nemôžem cúvnuť. Musím len počkať, kam ma vietor zaveje.

Práve som sa chystala vstúpiť do továrne, keď som si to uvedomila. Nemá zmysel, aby som bola teraz nervózna. Už som so všetkým súhlasila. Zodpovednosť som prijala s povýšením dnes ráno. Už to nemôžem vziať späť. Takže už je neskoro na nervozitu. Už musím len vstúpiť do továrne, stretnúť sa s posádkou a o nejaké tri týždne, môžeme vyraziť skúmať vesmír.

Generál by ma nevymenoval, keby mi neveril. Týmto ocenil moje schopnosti. Musím dôverovať jeho rozhodnutiu.

„Taaakže, Verya, ideme na to,“ povzbudila som sa a vstúpila som do budovy. Vo výťahu som použila špeciálnu bezpečnostnú kartu, ktorá mi dovolila vstúpiť na zabezpečené poschodia, ktoré boli niekoľko desiatok metrov pod zemou. Len málo ľudí sem malo prístup. Mňa skôr ale zaujímalo, ako chcú dostať odtiaľ dostať *moju* loď. Pathfinderera.

Keď som vystúpila z výťahu, naskytol sa mi úžasný pohľad. Stovky ľudí sa pohybovali podou mnou ako mravce a stavali *moju* loď. Priblížila som sa k zábradliu, aby som mala lepší výhľad. Tam stál Pathfinder. Loď trojuholníkového tvaru bola vpredu zúžená, ale postupne sa rozširovala. Vpredu som videla sklo a cezeň časť mostíka. V zadnej časti ešte nebola vôbec dokončená. Mala hotové len krídlo na pravej strane. Krídlo vľavo práve technici dokončovali.

V trupe mala diery, pri diere stál muž a niečo klikal do komunikátora na ruke. Žeriav do diery začal spúšťať nejaké zariadenie, zrejme časť motora. Muž pri diere niečo zakričal, a časť motora sa na sekundu zastavila. Potom sa posunula na stranu. Muž si niečo prečítal na zariadení a potom pozrel na monitor, ktorý bol na časti motora. Po chvíli prikývol a žeriav spustil časť motora na svoje miesto.

Niekoľko iný koordinoval mužov, ktorí prepravovali káble. Museli počkať, kým zo žeriava neodpoja súčiastku, a potom vošli dovnútra. Bol ich asi tucet a spoločne niesli zväzky farebných káblov. Muž, ktorý pred chvíľou kontroloval motor, spanikáril. Kričal na nich dosť nahlas, aby som počula niektoré z jeho slov. Hovoril niečo o chladiacom systéme.

„To je Micklinar Lamreak. Je vedúcim tohto projektu. Navrhol túto loď. A poletí s vami ako váš inžinier a vedec,“ prehovoril za mnou generál. Bola som tak zaujatá dianím pod sebou, že som ho vôbec nepočula prichádzať. Vystrašene som nadskočila. „Len pokojne, plukovník, to som len ja,“ povedal pobavene.

„Prepáčte, pane.“

„Nie je za čo sa ospravedlňovať. Tiež som sa tak tváril, keď som prvýkrát videl, ako stavajú lode. Je to úžasná práca. Pracujú na tej lodi už vyše roka. Vložili sme do tohto projektu veľa prostriedkov a ešte viac času. Ale pokrok bol veľmi pomalý. Objavilo sa veľa problémov, a skoro hrozilo, že loď ani nepoletí. Najhoršie na tom bol práve motor. Príliš sa prehrieval. Lamreak ho navrhol, ale nepredpokladal také prehrievanie. Ale pán mladý Tulák to vyriešil a navrhol nový systém chladenia.“

Motor sme sa snažili otestovať už na Prophetovi, ale... Sama viete, ako to dopadlo. Preto bude prvý let vášho Pathfinderera aj prvým testom motora a nového chladenia. Očakávam podrobné hlásenia.“

„Samozrejme, pane. Osobne na to dohliadnem,“ ubezpečila som ho. Stále som ale sledovala vedca. Zdá sa, že na lodi budem mať jedného veľkého génia. Dúfam, že s ním nebudú problémy. Stvoritelia boli ťažko čitateľní a nemala som s nimi veľa skúseností. Mala som presný cieľ nášho prvého letu a len som dúfala, že s tým nebude mať problém.

„To rád počujem. Ale nemali by sme strácať čas. Je na čase, aby ste spoznali svoju posádku,“ generál ukázal na schody, ktoré boli vedľa nás. Keď som po nich schádzala, rozmýšľala som, kto z týchto technikov sa ku mne ešte pripojí. Generál ma zaviedol do miestnosti, ktorá vyzerala, že bola pripravená na inštruktáž. Jej dvere boli ukryté v rohu pod schodiskom, sama by som ich tak skoro nenašla. V miestnosti bolo niekoľko stoličiek a hologram s obrázkom Pathfinderera. Čakali nás tam traja ľudia a štyria roboti. Jedným z nich bol aj Knave. Cítila som sa lepšie, keď som vedela, že budem mať na lodi aspoň jedného spojenca. Bola tam aj jedna

Tuláčka, myslím, že medička. Dvaja muži boli pilot a hlavný servisný technik, ktorý mal na starosti roboty. Chýbal len hlavný inžinier. Generál si to samozrejme všimol tiež. Podráždene povedal jednému vojakovi, aby ho priviedol.

Zaujato som si pozrela roboty. Bolo ľahké odlíšiť servisné roboty od tých bojových. Bojové roboty boli jednoznačne robustnejšie. S tvrdým výrazom a napnutými svalmi boli pripravený porátať sa s každým votrelcom.

„Povedal som, že mám dôležitú prácu! Ak bude niektorý z komponentov vychýlený len o milimeter, môže to loď vážne poškodiť alebo spôsobiť výbuch. Preberiete za to zodpovednosť, ak sa niečo stane?“ počula som nahnevany hlas, ktorý sa k nám blížil. „Samozrejme že nie! Moje geniálne ja bude na tej lodi, tak sa potrebujem uistiť, že všetko bude v poriadku!“ vojak postrčil vedca do miestnosti a zatvoril dvere.

Hlavný inžinier. Budem s ním mať veľa práce.

„Lamreak, práve ste v prítomnosti dvoch veliacich dôstojníkov. Prejavte trochu úcty,“ nepomenul ho generál.

„Ahojte, všetci, volám sa Micklinar Lamreak a som zodpovedný za stav lode. Ak sa niečo pokazí, tak vybuchneme, rozumiete? Super, rád som vás spoznal, uvidíme sa na lodi, ktorú práve staviam. Takže ak dovoľíte, mám prácu. Majte sa!“

„Nie tak rýchlo!“ generál kývol na jedného z robotov zo série sedemnášť. Ten bol pri vedcovi za moment a zabránil mu odísť. „Vaše správanie je neprijateľné. Nerešpektujete svojho vedúceho dôstojníka a mňa. Také správanie nebudem tolerovať. Radím vám, aby ste si sadli, alebo budete čeliť dôsledkom.“

„Keby som vedela, že potrebujete niekoho schladiť, priniesla by som si anestetikum. Vyvíjam novú formulu, ktorú potrebujem otestovať,“ usmiala sa medička. Atmosfére v miestnosti po generálovej hrozbe bola hustá, potrebovala odľahčiť. Matne som si ju pamätala z výcvikového tábora. Bola v inom oddieli. Stretli sme sa len párkrát. Kadeti sa jej báli, lebo stále hovorila o nových liekoch. Šírili sa reči, že ich skúšala na kadetoch.

„Na lodi bude dostať času na skúšanie hocijakých formúl, ak to bude potrebné,“ usmiala som sa na ňu.

„Verya Minhele, pamätám si vás z výcviku.“

„To som ja, a od teraz som váš kapitán. Rada vás všetkých spoznávam.“

„Minrod Ezekiel Duncke, váš pilot a navigátor,“ predstavil sa jeden z mužov. Bol to Zargot. Len málo som vedela o iných rasách. O nich som si pamätala, že sa dožívajú veľmi vysokého veku.

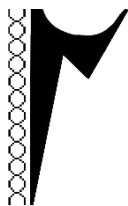
„Ja som Serf Ancelmus, servisný technik a vedúci robotov. Rád spoznávam ženu vašej

povesti.“ Ženu mojej povesti? Na sekundu som zodvihla obočie, ale rýchlo som ho vrátila späť. „Servisní roboti sú Knave, ktorého ste mali možnosť stretnúť, a Scorch. Sedemnástky Peyton a Ligriv budú mať na starosť našu bezpečnosť. Som vám vďačný za možnosť pracovať s týmto novým modelom.“ Druhú vetu povedal skôr generálovi ako mne.

„Ja sa volám Srura Neydarb, vaša lekárka. Rada experimentujem s novými liekmi. A jedmi,“ usmiala sa nevinne. Nepamätám si, že by som niekedy videla Stvoriteľa, čo sa tak usmieva.

„Takže predstavovanie máme za sebou. Teraz si sadnite, máme pred sebou veľa vysvetľovania,“ vyzval nás generál a ťukol do hologramu.

„Verím, že všetci poznáte vesmírne programy. Prvý je vojenský, ktoré má za úlohu chrániť planéty Federácie. Druhý je vedecký program, ktorého úlohou je objasňovať neznáme. Má za úlohu hľadať všetko, čo by mohlo akokoľvek pomôcť Federácií. Hovoríme o nových planétach, zdrojoch, informáciách, technológiách. Vy budete súčasťou vedeckého programu. Máte loď, ktorá je schopná prebádať nové časti a kúty galaxie. Verím, že presne to aj urobíte. Budete hlásiť každý nový objav. Čokoľvek, čo nájdete, môže byť dôležité pre život Federácie. Zároveň nám môže poskytnúť výhodu v boji s Prízrakmi. Do tohto tímu sme vás vybrali, pretože máte jedinečné schopnosti. Verím, že ich náležite využijete. Na palube budete mať hlavného staviteľa a hlavného inžiniera lode, ktorý je tiež v tejto miestnosti. Teraz vám predstaví loď.“

Lamreak nevenoval generálovi žiadnu pozornosť. Zaujato niečo nahadzoval do počítača pripojeného k jeho komunikátoru. Na moment zodvihol pohľad a pozrel na generála. Jasne mu hovoril, že o toto nemá žiaden záujem.

„Áno, doktor, vyžadujeme vašu pozornosť.“

„*Pane*,“ oslovenie vyprskol akoby to bolo niečo odporné, „vy si vôbec neuvedomujete, čo odo mňa žiadate. Loď má opustiť planétu o niekoľko dní. Väčšina jej systémov nie je aktívna. Databáza je prázdna. Motory nefungujú. Podpora života nefunguje. Zásobovanie nie je vôbec nainštalované. Výskumné a medicínske laboratória ešte nedorazili z výroby. Má len mostík a počítače, ktoré zatiaľ nie sú funkčné. Vážne nemám čas vám tu vysvetľovať, čo na tej lodi je. Popravde, na tej lodi nie je zatiaľ nič. Je to holá schránka. Nie je na nej čo vysvetľovať.“

„Doktor! Vysvetľujte!“ napomenul ho generál. Lamreak neochotne vstal.

„Vážení a milí spolucestujúci, ak sa dobre pozriete na hornú časť lode, uvidíte veľkú dieru. Tú dieru potrebujeme uzavrieť, inak si na vlastnej koži vyskúšame, čo sa stane s akýmkoľvek organizmom vo vákuu.“

„K veci, doktor.“

„Dobre.“ Lamreak ťukol do hologramu a následne do svojho komunikátora. Na holograme sa objavila loď. „Loď Pathfinder patrí do triedy Explorer. Je to nová trieda s novým typom motora. Väčšina lodí, ktoré dnes masovo vyrábame, používa na cestovanie generátor čiernej diery. Následne sa loď dostane do podrpiestoru, kde sa pohybuje nadsvetelou rýchlosťou k svojmu cieľu. Menšie lode, a hlavne staršie modely používajú nadsvetelnú rýchlosť bez čiernej diery. Motor v Pathfinderovi ale generuje červie diery. Tie zakrivujú priestor, vďaka čomu je cieľ cesty bližšie.“

„Červie diery boli testované už niekoľkokrát, ale následky boli vždy fatálne,“ prerušila ho Srura.

„Ale ja som to vyriešil,“ vyhlásil Lamreak hrdo. „Gravitačné pole vytvorené časticami temnej antihmoty je dostatočné na ohnutie časopriestoru a vytvorenie červie diery. Ešte nedokážem vytvoriť zariadenie, ktoré by body úplne priblížilo, a ani také, ktoré by nevytvorilo malú supernovu, ale to na lodi vo vesmíre nebude problém. Práve naopak, ide o potrebný jav.“

„Častice temnej antihmoty?“ Srura ho opäť prerušila. „Nič také neexistuje!“ Ancelmus len prikyvoval.

„Existuje. A dokonca celkom často sa s nimi stretávame pri nadsvetelnom cestovaní. Len senzory ich nedokázali spoľahlivo odhaliť. Zámerne som ich vytvoril v laboratóriu, aby som ich mohol študovať. Sú dokonalé na vytváranie červích dier.“

„Spomínali ste supernovu,“ povedala som trochu skepticky.

„Áno, pri prvých testoch dochádzalo k výbuchom podobným supernove. Ale pri výskume som zistil, že tá supernova, respektíve jej nárazová vlna, je potrebná na vytvorenie dostatočnej rýchlosti. Štíty sú preto špeciálne posilnené, aby odolali nárazom.“

„Čo tým myslíte, doktor?“ opýtal sa Ancelmus.

„Hovorím, že loď je poháňaná práve tou supernovou. Loď vytvára energiu vďaka supernove. Supernova je palivom. Loď nepotrebuje generátory energie, potrebuje len motor, ktorý vytvára temnú antihmotu. Vďaka tomu je odľahčená, čo jej umožňuje vytvoriť vyššiu rýchlosť.“

„Ako ste vyriešili navigáciu? Nemáme mapy ani prístroje, ktoré by počítali so zakrivením vesmíru v takom rozsahu, o akom hovoríte.“ Duncke položil otázku.

„Navrhli sme nový systém navigácie. Počíta polohu na základe statických, respektíve málo sa meniacich objektov, ako sú čierne diery či polia asteroidov. Preto sú na lodi aj nové diaľkové senzory, ktoré dokážu tieto objekty zachytiť aj na väčšiu vzdialenosť.“

„Ste si istý, že loď nevybuchne, ak vytvorí supernovu?“ nechcela som, aby sa opakovalo to, čo na Prophetovi. Budem sa o tom musieť s doktorom neskôr pohovárať.

„Simulácie dokazujú, že nevybuchne. Ale simulácie sú však jedno, realita je niečo iné. Budeme skúmať neprebádaný vesmír. Je ťažké predpokladať, čo sa tam stane. Ale za bežných podmienok bude motor fungovať bez problémov.“ Lamreak sa otočil na generála. „Už nemám čo povedať.“

„Má ešte niekto nejaké otázky?“ generál sa otočil na nás, ale v miestnosti bolo ticho. „Dobre, môžeme sa teda ísť pozrieť na loď. Táto loď sa stane vašim domovom, dobre si ju prezrite,“ generál vyšiel z miestnosti a zaviedol nás na Pathfinderera.

Budeme hľadať v neznámom. To meno k tomu sedelo.

„Hlavný vstup do lode vedie cez hlavný skladovací priestor. Budú sa tu nachádzať prieskumné terénne vozidlá a dva malé raketoplány. Celkovo je na lodi päť skladovacích priestorov plus jeden na skladovanie munície.

Po celej lodi sú umiestnené servisné potrubia. Tu, v hlavnom sklade, budú uložené mechanoidy, ktoré budú vykonávať údržbárske práce hlavne v týchto malých priestoroch. Sú plne mechanické, teda ich môžete použiť aj na vonkajšie opravy lode. Okrem iného sa dajú nastaviť aj na prieskumné práce. Ich ovládanie máte každý v komunikátoroch. Napájacie stanice pre roboty sú v strojovni a tam, vedľa schodiska.

Loď má celkovo štyri poschodia. Spodné poschodia, tri a štyri, sú hlavne skladiská. Na treťom je sklad zbraní a strojovňa. V chodbách vpravo sú ubytovne pre posádku. Na druhom poschodí sú zvyšné ubytovne, laboratória, ošetrovňa a spoločenské miestnosti. Najvyššie poschodie je mostík a ubytovanie pre kapitána. Hlavný prístup do databázy je na mostíku, dva menšie prístupové centrá sú na druhom a treťom. V prípade núdze viete použiť tieto centrá na ovládanie lode.“

„Do lode je okrem generátora temnej antihmoty nainštalovaný aj nadsvetelný pohon. Ten je špeciálne upravený tak, aby sme ho mohli zapnúť aj na nižšiu rýchlosť. Budeme tak schopní cestovať aj na kratšie vzdialenosti,“ Lamreak doplnil generálov výklad.

„Ako dlho vydrží energia bez vytvorenia supernovy?“

„Podľa výpočtov, pri minimálnom využití systémov približne päť týždňov, pri maximálnom približne desať dní. Za bežnej prevádzky asi tri týždne,“ odpovedal na Ancelmusovu otázku Lamreak.

„Tu sa bude nachádzať centrálny výtah, ktorým sa dostanete všade. Na každom poschodí

budú štyri prístupové body. Momentálne ešte nie je funkčný, musíme použiť schody,“ generál nás zaviedol na druhé poschodie. „Laboratória a ošetrovňa budú mať najnovšie vybavenie. Hlavne ošetrovňa je zaujímavá. Na vytvorení jej systému sa podieľali vedci, medici a programátori. Program je napojený na databázu. Dokáže analyzovať akúkoľvek chorobu a vytvoriť liečbu v rekordnom čase. Prístroje si dokážu naklonovať malé testovacie subjekty, a teda sú schopné urobiť niekoľko testov naraz. Ošetrovňa je schopná fungovať plne automaticky, vrátane operácií a zákrokov. Laboratória budú mať podobné vybavenie, a taktiež budú plne automatické. Automatizáciou sme sa snažili znížiť počet potrebnej posádky. Očakávame od vás pravidelné hlásenia o ich fungovaní, aby sme mohli tieto automatické systémy zavádzať do ostatných lodí.

Najvyššie poschodie, mostík. Je umiestnený v prednej časti lode. Nachádza sa tu úplne všetko, nič lepšie sme doteraz nevytvorili. Riadenie, navigácia, komunikácia, podpora života, databázy. Všetko, čo budete kedy potrebovať je tu.“

„Aké sú verzie tých systémov?“ opýtal sa Duncke.

„Najnovšie. Väčšina z nich bola vytvorená špeciálne pre túto loď. Všetko som navrhoval ja osobne. Osobne som dozeral na výrobu systémov. Poznám to tu najlepšie. O údržbu systémov sa budem starať osobne,“ odpovedal Lamreak hrdo.

„A ja sa postarám o údržbu všetkého ostatného,“ doplnil Ancelmus so širokým úsmevom. Dokonca aj roboti nás nasledovali. Všimla som si, že len Knave venoval pozornosť tomu, čo sa hovorí. Ostatní len kráčali za nami.

„Vitajte na mostíku.“

Myslela som, že keď sa miestnosť nachádzala v najmenej časti lode, bude stiesnená. Opak bola ale pravdou. Miestnosť bola obrovská. Na jednej stene bola umiestená hviezdna mapa s názvami známych planét. Uvidela som to len na chvíľu, pretože technik ju vypol.

„Mapa je interaktívna. Priebežne do nej budeme zapisovať údaje o planétach, ktoré navštívime. Ak kliknete na známu planétu, mapa zobrazí všetky potrebné informácie,“ povedal Lamreak, keď si všimol môj pohľad. Zamyslene som prikývla.

Oproti mape bolo veľké okno. Pod ním boli dve kreslá a pri nich riadiace systémy. Trochu ďalej, v strede, bolo veľké kreslo s množstvom prístrojov a obrazoviek.

Duncke prešiel ku kreslu rýchlim krokom.

„Zatiaľ nefunguje. Je tam iba základný softvér. Po zapojení z toho kresla bude možné ovládať celú loď. Systémy budú monitorovať a zobrazovať informácie v reálnom čase, takže

kapitán bude mať prístup ku všetkým informáciám stále a nepretržite.“

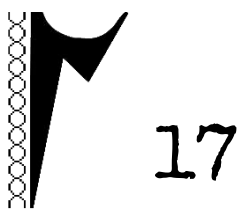
„Kapitán, takže toto nie je...“ Duncke povedal smutným hlasom.

„Nie, sedadlo pre pilota je vpredu vpravo. Pre kopilota vľavo.“

Predné sedadlá vyzerali ako malé pracovne stanice. Celkovo bolo takýchto staníc v miestnosti päť, a jedno veľké kapitánske kreslo. Moje kreslo.

„Samostatný navigačný systém je vľavo, samostatná komunikácia je druhá vľavo. Oba systémy sú prepojené do kresiel pilota a kopilota. Vpravo sú zbraňové systémy a podpora života. Okrem toho, monitory ktoré kontrolujú stav lode, zásoby...“ na chvíľu som prestala počúvať. Zamyslene som prešla k veľkému kreslu v strede. Moje miesto. Odtiaľto budem o všetkom rozhodovať.

„Teraz, keď už viete o lodi všetko, je čas začať sa učiť. Pred začatím cesty musíte porozumieť lodným systémom a programom. Najdôležitejšia je podpora života, takže s touto začneme.“

Uplynulo niekoľko dní, odkedy sme začali spoznávať loď. Okrem toho, že to bolo skoro až životne dôležité, to pre mňa bola zaujímavá skúsenosť. Tých pár dní na palube Protheta som sa o lodi veľa nedozvedela. Teda nič podstatné. Skôr sme trénovali podporu vedcov. Teraz som bola priamo na mostíku, musela som o lodi vedieť úplne všetko. Doslova všetko. Musela som sa naučiť základy každého jedného systému. Od pilotovania a podpory života cez navigáciu a komunikáciu, až po zbraňové systémy či vybavenie v laboratóriu. Nemali sme na lodi žiadnych špeciálne vyškolených dôstojníkov – okrem Dunckeho – preto sme museli vedieť všetko urobiť sami. Našťastie to celá posádka zvládla bez problémov. Už po pár dňoch sme zvládali základy. Kvôli tomu k nám po pár dňoch prideliť špeciálnych školiteľov, ktorý nás hlbšie zasvätili do systémov. Pôvodne to nebolo v pláne, ale pomôže nám to pri prieskumoch.

Duncke, pilot a prvý dôstojník, musel spolu so mnou porozumieť úplne každému systému. Ak sa mi niečo stane, on bude mať za loď zodpovednosť. Bolo to pre neho jednoduché. Slúžil už na niekoľkých lodiach, a tie si boli veľmi podobné. Bol to tichý muž, veľmi vážny, zameraný aj na najmenšie detaily. Počas simulácií som mala možnosť vidieť jeho pilotné schopnosti v akcií. Boli veľmi pôsobivé. A vzhľadom na to, že mal najviac skúseností, častokrát sa stalo, že opravoval našich inštruktorov. Bola som si istá, že loď je v schopných rukách.

Náš hlavný vedecký inžinier, doktor Lamreak, mi bol skôr trňom v päte. Nepochybne to bol génus, ale jeho medziľudské schopnosti boli nulové. A okrem toho bol veľmi výbušný. Keby nebol jediný, kto sa tak dobre rozumel lodi, požiadala by som o niekoho iného.

Vedela som, že sa s ním musím porozprávať, ale trvalo mi pár dní sa na ten rozhovor odhodlať. Príležitosť sa naskytla jedno popoludnie.

„Doktor,“ oslovila som ho počas obeda. V jedálni sme boli sami.

„Dúfam, že je to dôležité,“ ani na mňa nepozrel. Usilovne ťukal do komunikátora.

„Prejdem rovno k veci. Podľa mojich informácií, loď plukovníka Jemovichta, Prophet prezývaný Berserker, mala tento istý pohon, správne?“ usadila som sa pred neho. Konečne

prestal písať a pozrel na mňa.

„Áno, ale to bol takmer skúšobný model. V Pathfindrovi je vylepšená verzia. Vychytil som muchy, ako sa hovorí.“

„Čo sa stalo Prophetovi? Nechcem, aby sa to opakovalo.“

„Jediné správy sú z robota. Zachytil preťaženie rozvodných káblov. Loď nebola stavaná na tak veľký výkon energie. Do Pathfinderera išli oveľa silnejšie káble,“ hovoril bez emócií. Ako keby to bola naučená fráza.

„Vydržia to?“

„Plukovník, pozrite, bez toho, aby som videl vrak lode, alebo aspoň záznamové zariadenia, nedokážem určiť presnú príčinu zlyhania. Údaje v robotovi sú silne poškodené. Matika a simulácie nepustia, káble to musia vydržať. A teraz mám prácu,“ chystal sa vstať, ale ja som ho zastavila.

„A keby som vám ukázala vrak? S Knaveom sme jediní preživší, vieme presnú polohu planéty,“ povedala som ticho. V miestnosti nikto nebol, ale niečo mi hovorilo, aby som bola opatrná.

„Ak by som videl vrak, tak viem motor samozrejme upraviť, aby k podobným veciam nedošlo,“ odpovedal trochu zmätene.

„Dobre, doktor. Vráťte sa do práce.“

V nasledujúcich dňoch som našla Knavea. Od neho som potrebovala zistiť, čo všetko si pamätal. Zdá sa, že sa mu pokúsili vymazať pamäť. Urobil to ale sám, pred tým ako ho napojili na prístroje, aby stiahli jeho databázu. Preto im povedal, že jeho databáza je poškodená. Všetky dáta ale tajne zálohoval. Pamätal si všetko, čo sa na planéte stalo. Bol trochu zmätený, keď som mu povedala, že sa chcem na tú planétu vrátiť.

„Chcem vedieť, čo presne sa stalo Prophetovi. Nechcem, aby sa to isté stalo aj nám. Lamreak potrebuje vidieť vrak lode. Asi budeme musieť nájsť Zoracha, aby nám ukázal presné miesto havárie. Ty si naň nespomínaš?“ stáli sme v jednom sklade, odkiaľ bol dobrý výhľad do chodby. Sledovala som koridor. Nik sa k nám nepribližoval.

„Poznám len približné miesto. Loď priebežne kontrolujem. Naprogramoval som pár mechanoïdov, aby kontrolovali časti, kam sa nedostanem. Nezdá sa, že by niekto menil súčiastky,“ povedal tichým tónom. Usmiala som sa.

„Práve som ťa o to chcela požiadať. Mám pocit, že sa niečo chystá.“

„Ancelmus tiež kontroluje všetky súčiastky. Nedovolí nám nainštalovať nič, čo by sám neskontroloval.“

Ancelmus bol zodpovedný za roboty ako aj údržbu lode. Bol to Hilih, rasa, ktorá sa

špecializovala na servisné a údržbárske práce. Vďaka štyrom rukám a veľmi silnej koži pokrytej malými šupinami, boli na technické práce ako stvorení. Keď sa s robotmi zapojil do stavby lode, stavba sa rýchlo posunula vpred. Skrátili čas stavby o týždeň. Bola som rada, že loď stavia niekto, komu som verila. Podľa Knaveových slov, Ancelmus nechcel, aby sa niečo pokazilo. Akákoľvek chyba nás mohla stáť život a on si to uvedomoval.

Posledným členom posádky bola medička Srura. Bola to milá žena. Mala som možnosť ju stretnúť počas výcviku. Zranil ma šrapnel s cvičnej bomby. Po jej ošetrení mi nezostala ani len jazva. Dala mi nejaký liek a rana sa mi po ňom zahojila za necelý deň. Hneď potom som ale bola v nejakom vzrušenom stave, bola som plná energie, zlomila som všetky rekordy. Deň potom bol ale úplne iný, nikdy som sa necítila tam mizerne. Mala som horúčky, bola som unavená a zvracala som. Odvtedy som sa ošetrovni vyhýbala, keď mala Srura službu. Viem, že je dobrá v tom, čo robí. Verím jej. Ale tým jej elixírom nie.

Cítila som sa čudne, keď som pred ňou ležala na operačnom stole. Potrebovala skontrolovať zdravotnícke vybavenie. Taktiež potrebovala skontrolovať naše zdravotné údaje v databáze. Tak sa rozhodla, zabiť dve muchy jednou ranou a všetkých nás skontrolovať.

„Len vás potrebujem naskenovať a zobrať vzorku krvi. Nič zlé sa nestane,“ ubezpečila ma.

„Len na mne už prosím neskúšajte žiadne čudné lieky.“

„Ale to nebol žiadny čudný liek. Vyliečil vás perfektne!“ protestovala.

„A tie vedľajšie účinky?“

„Nemohla som vedieť, že váš druh na to takto zareaguje!“ bránila sa. „Ste veľmi vzácní, nemala som s vami ešte možnosť pracovať. Nemohla som vedieť, že sa vyskytnú nejaké vedľajšie účinky.“

„Do budúca na to myslite. A nie len na mňa, aj na ostatných členov posádky.“

„Nebojte sa, z rozboru vašej krvi získam všetky potrebné informácie. A taktiež aj o posádke. Pred tým, ako začnem skúšať nejaké lieky, tak nechám prebehnúť simuláciu. Tieto prístroje sú úžasné! Pracujú na simuláciách sami, bez mojej prítomnosti. Samostatne dokážu vyhodnotiť riziká. Sú naozaj úžasné!“

„To je super. Ale aj tak nezabudnite o tom informovať posádku, ak na nich chcete vyskúšať nejaký neznámi liek.“

„Ale áno, samozrejme. Som rada, že si rozumieme. Bol to osud, čo nás dal dokopy!“ povedala skoro zasnene.

„Nie, bolo to zlé lano, ktoré neudržalo moju váhu,“ opravila som ju. Zasmiala sa. Bola jediná Stvoriteľka, ktorá sa rada smiala. Niežeby som ich poznala veľa, ale bola oveľa priateľskejšia ako tých pár, ktorých som stretla.

„Och, to je pravda. Teraz začnime skenovaním, dobre? Nemusíte sa obávať, bude to trvať iba pár sekúnd. Počítač okamžite vyhodnotí výsledky,“ urobila niekoľko krokov k stene oproti skeneru a stlačila niekoľko tlačidiel. Stôl podo mnou sa rozsvietil slabým svetlom najprv zelenej, potom modrej, potom červenej a potom opäť zelenej farby. Stalo sa to ešte niekoľkokrát, až kým prístroj nezapípal.

„Tak a je to, môžete vstať. Máte v krvi nedostatok vitamínov. Prístroje v jedálni vám ich automaticky pridajú do jedla. O pár týždňov si vás zavolám na kontrolu,“ usmiala sa.

„Čože?“

„Lod' bude automaticky pripravovať vhodné pokrmy. Je to najjednoduchší spôsob, ako zabezpečiť potrebnú výživu. Generál nám o tom povedal v prvý deň, spomínate?“

„Áno, samozrejme. Len si už nespomínam na všetky tie informácie. Je toho na zapamätanie dosť.“

„Ako vaša ošetrojúca lekárka vám odporúča dostatok oddychu,“ usmiala sa. „Teraz môžete ísť.“ Postavila som sa a do miestnosti napochodoval Lamreak. „Ach, Micklinar. Už dlho som s naším druhom nepracovala.“

„Môžeš sa poponáhľať? Mám veľa práce.“

„Vždy máš naponáhlo. Len si ľahni na skener, nezaberie to veľa času.“

Už som bola na chodbe, keď sa z ošetrovne ozvalo nejaké čudné pípanie. Krátko potom niečo kovové dopadlo na zem. Otočila som sa a vrátila som sa na ošetrovňu. Lamreak zvieral Srurine ruky.

„Je všetko v poriadku?“

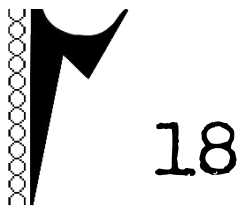
„Ale samozrejme, nemusíte sa obávať. Len sa zdá, že skener nebol správne nakalibrovaný pre Tulákov. Hneď to dám do poriadku,“ odpovedal Lamreak rýchlo. Pozdvihla som obočie.

„Je to tak. Všetko je v poriadku, nemusíte sa vôbec obávať,“ povedala Srura. Nehovorila presvedčivo. Zamračila som sa, ale nechala som to tak.

„Dajte to do poriadku. Prídem sa na to pozrieť,“ vyšla som z ošetrovne.

Bol to posledný deň na základni pred odletom. Všetky prípravy už boli hotové. Lod' ešte musela prejsť poslednou kontrolou. Ale pred ňou som mala pár dní voľna. Rozhodla som sa ho využiť na návštevu rodiny. Kto vie, kedy ich znovu uvidím.

Bábika! Nesmiem zabudnúť kúpiť nejakú hračku. Už som dvakrát zabudla. Nechcem, aby sa ma bála. Musím si ju nejako získať. A možno jej kúpim aj niečo sladké. Deti majú radi sladkosti. Nesmiem na to zabudnúť.

Už si nepamätám, kedy som naposledy mala oblečené normálne oblečenie. Posledné roky som si zvykla na vojenské uniformy. A na ochranné obleky do terénu. Všetko moje oblečenie bolo v monotónnych farbách a dokonale ušité presne na mieru. Šaty, ktoré mi na pár dní požičala švagriná boli iné. Bola väčšia ako ja, preto aj tie šaty boli veľké. Ich jasne žltá farba priťahovala pozornosť. Z tej jasnej farby ma pálili oči. Zvykla som si na tmavé farby, preto boli tieto šaty pre mňa skoro až neprijemné. Bohužiaľ moje staré veci mi boli už primalé. A vôbec som nemyslela na oblečenie, keď som sem išla. Chcela som si užiť čas s rodinou. Mám ešte pár dní, kým poletím na opačný koniec vesmíru a neviem, kedy sa vrátim späť. A či vôbec. Na šatách a oblečení mi teda až tak nezáležalo.

Od generála sme všetci dostali voľno. Že vraj si ho zaslúžime. Ale len ja som mala možnosť ísť domov. Ostatní boli z iných planét a cesta tam by trvala veľmi dlho. Lamreak sa dokonca rozhodol zostať na základni a skontrolovať loď pred odletom. Nezdalo sa mi, že dostatočne verí technikom.

Ich osobné spisy som sotva prebehla. Väčšina z nich aj tak žiadnu rodinu neuvádzala. Bola som z toho istým spôsobom smutná, ale nechcela som im strkať nos do súkromia. Za posledné týždne som vedela, že všetci sú na túto prácu dostatočne kvalifikovaní. Mala som dobrú posádku, nemala som si na čo sťažovať.

A teraz by som sa mala prestať zapodievať s prácou. Som doma, a mala by som si to užiť. Ak sa nemýlim, za chvíľu bude čas na raňajky. Mala by som ich pomôcť pripraviť. Aj keď mi to veľmi nešlo. Na výcviku sme väčšinou jedli na ubikáciách a do terénu sme mali pripravené balíky s jedlom. A mne sa málokedy ušla práca v kuchyni. Vedeli, že väčšinou narobím viac zmätku ako úžitku.

Ponaťahovala som sa a vyšla som z izby. Bola čudné spať v mojej detskej posteli. Bola priveľmi mäkká, cítila som každý sval. Ale bola som doma, a to bolo hlavné. A okrem toho, spala som už v horších podmienkach. Striasla som sa pri spomienke, ako som raz išli trénovať

do močiarov. Strávili sme tam skoro dva týždne a všetci sme sa skoro každý deň budili s pijavicami a inou háveďou v provizórnych lôžkach.

„Dobré ráno,“ pozdravila som, ale v kuchyni bolo ticho. Kam sa všetci podeli? Žeby už odišli? Nespomínali mi, že by mali prácu.

Prezrela som kuchyňu. Nikde nebolo pripravené jedlo, ani špinavý riad. Sekera môjho brata stála opretá pri ohni. Takže z domu ešte neodišiel.

Potichu som sa priblížila k dverám ich izby. Spali. Zobudila som sa tak skoro? Zvyčajne už bývajú hore. Môj brat sa chystal ísť do lesa, obvykle odchádzal hneď po svitaní. Slnko bolo už dosť vysoko.

Vrátila som sa do kuchyne a rozmýšľala som, čo urobím. Nechcela som ich zobudiť, určite mali dobrý dôvod, že tak dlho spali.

Môj žalúdok sa hlaso ozval. Potrebovala som jesť. Možno, by som pre nich mohla pripraviť raňajky. Určite ich to poteší.

Vstala som od stola a začala som prehľadávať skrinky. Hľadala som niečo, z čoho by sa dali pripraviť raňajky. Skrinky boli naplnené príbormi, utierkami a utierkami či obrusmi. V iných boli hrnce a panvice. Jedlo bolo iba v dvoch skrinkách, aj to len múka, maslo, cukor a soľ a trochu mlieka. V obrúsku bol zabalený kus chleba, ale bol už poriadne tvrdý.

Bolo to čudné, že majú toľko obrúskov, ale skoro žiadne jedlo. Myslela som, že som im posielala dosť peňazí. Nie, peňazí som im posielala *dosť*, ale oni kupovali obrúsky?!

Určite sa o tom budem musieť s nimi pohovárať.

Zdá sa, že na raňajky bude kaša. Ak nájdem nejaké ovocie, bude to pochúťka. Našla som misky. Dlhú som sa rozhodovala, ktorú si zoberiem. Všetky boli porcelánové, hlinené, žiadna obyčajná. Nechcela som ich rozbiť, preto som dlho váhala, ktorú zoberiem. Nakoniec som celkom v kúte našla drevenú misku.

Vyšla som z domu do malej záhradky. Ovocie v nej nevyzeralo vôbec zdravo. Akoby sa oň vôbec nestarali. Miesto toho kvetinová záhrada vyzerala veľmi upravené a krásne.

Zamračila som sa. Začínala som tušiť, čo sa deje.

Rozbehla som sa do lesa. Šaty mi v behu prekážali. Ale bolo mi to jedno, konečne som bežala v lesoch, kde som vyrastala. Lesy mi chýbali. Dobré som si pamätala, kde rastú bobule. Dobešla som tam za chvíľku. Práve bol najlepší čas na ich zber. Veľa som ich aj zjedla, boli medovo sladké. Bobúľ bolo veľa, a tak som mala plnú misku za pár minút.

Keď som sa vrátila do domu, ešte stále spali. Do domu som len nakukla, stále v ňom bolo ticho. Hneď som prešla k studni a vytiahla som vedro plné vody. Bobule som umyla. V dome som ich rozložila na nejakú utierku, aby vyschli.

A teraz si len musím spomenúť, ako mama stále varila kašu. Dala do hrnca najprv maslo alebo mlieko? Mlieko a potom cukor. Rozložila som oheň. Ďalším krokom bolo nájsť dostatočne veľký hrniec. Opäť som sa v tom množstve hrncov dlho prehrabovala. Len som pri tom krútila hlavou, toľko hlúpostí, ale žiadne poriadne jedlo. Rozhodla som sa pre stredne veľký hrniec. Naliala som doň časť mlieka. Zhodnotila som to a ešte trochu som priliala, nech je ho dost'. Takto som priliala ešte párkrát. Nakoniec som do hrnca vyliala všetko mlieko. Hrnec som položila na oheň a čakala som. A čakala.

Mlieko začalo postupne vriieť. Navrchu sa objavila pena. Chcela som ho potiahnuť ďalej od ohňa, ale hrniec bol horúci. Popálila som si ruku. Po chvíli sa tá pena začala valiť z hrnca. Hrozne to smrdelo. Vedela som, že ho musím odtiahnuť z ohňa. Urobila som to veľmi rýchlo. Na ruku sa mi objavil veľký pl'uzgier. Tú ruku pár dní nepoužijem, ale Srura mi ju dá do poriadku.

Keď už mlieko nebolo nad ohňom, nevrelo tak silno. Ruku som na pár sekúnd vložila do vedra s vodou. Musela som ale dovariť raňajky. Zobrala som ovsenú kašu a nasypala som ju do hrnca. Po chvíli bola zmes taká hustá, že som ju nedokázala pomiešať. Dočerta! Zabudla som cukor! Rýchlo som ho prisypala do hrnca. A potom som tam vhodila bobule.

„Čo sa to tu deje?“ švagrína zakričala, keď vyšla z izby.

„Dobré ráno.“ Nedala sa rozladiť mojím pozdravom. Len sa zamračila. „Chcela som urobiť raňajky, pred tým ako sa zobudíte.“

„Neurobila si raňajky, ale neporiadok. Čo je to?“ ukázala na hrniec.

„Kaša s bobuľami, ktoré som bola nazbierať v lese.“ V momente stála pri hrnci a premerala jeho obsah.

„Toto nie je kaša. Toto je skala! Je taká hustá, že sa nebude dať jesť. A poriadne páchne! Zhorela! Toto sa nedá jesť!“ chytila hrniec a všetko vyhodila. „Prečo si sem vôbec prišla? Utekla si si do armády a nás si tu nechala trápiť sa. Vráť sa naspäť tam, k svojej milovanej armáde! Tam patíš!“

„Prepáč, že ti kazím ilúzie, ale toto je náš dom a môj domov. Postavili ho *moji* rodičia. Ty si sem prišla až po svadbe!“ neviem, čo sa s ňou dialo, ale zachádzala príďaleko.

„*Tvoj* dom?! Opustila si ho! Nás si tu nechala trápiť sa. Ja som sa tu sama musela trápiť a o všetko starať. Ty si sa odišla túlať kto vie kde. Vždy si to robila. Vždy si odtiaľto utekala. Môžeš utiecť aj teraz.“

„A čo keby si odišla ty? Odkedy si tu, nič dobré sa v tomto dome nestalo!“ už sme po sebe kričali. Všetky nepriateľské emócie vyšli na povrch.

„Čože?! *Ja*, čo som sa o toto miesto starala?! *Ja*, čo som robila všetko pre to, aby sme mali

dobrý domov?! *Ja* som neurobila nič?! Pozri sa na seba! Čo dobré si urobila *ty*?!“

„A kto vám posielal všetky peniaze? Za *koho* peniaze ste nakúpili všetky tie zbytočnosti? Ja som sa s vami rozhodla o všetko podeliť.“

„Podeliť? To málo, čo nám ledva vystačilo na prežitie? Pozri sa, čo máme okolo? Vôbec nič!“

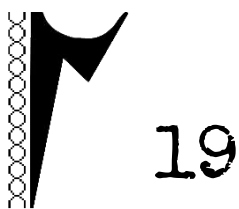
„A to si môžeš dovoliť vyhadzovať tak jedlo, keď nemáte vôbec nič?!“

„To nebolo jedlé!“ vykrikla. „Mala by si odísť. Nepatíš sem. Všetko nám tu kazíš,“ povedala zrazu veľmi pokojne.

„Tak a dost,“ povedal môj brat. Ani som si neuvedomila, že nás počúva. „Vďaka nikam nepôjde. Patrí do tohto domu a ty na to nemáš čo povedať.“ Samozrejme, že nás počul. Musela nás počuť celá dedina.

„Ako si želáš, manžel,“ povedala úplne pokojne a začala variť kašu. Zamračila som sa.

„Musíme sa porozprávať,“ povedala som bratovi celkom vážne.

Môj brat mi, samozrejme, neveril. Veci, ktoré som sa snažila mu vysvetliť, jednoducho odignoroval. Nepočúval, čo som mu hovorila. Napríklad to, že nepotrebujú desiatky obrusov, keď nemajú čo jesť. Alebo že je lepšie pestovať si nejakú zeleninu, keď si ju nemôžu kúpiť. A ani mi nevedel povedať, čo sa stalo s peniazmi, ktoré som im posielala. Povedal, že opravili dom, a potom už začalo chodiť oveľa menej peňazí. Mračila som sa. Mala som veľmi zlé tušenie, čo sa deje. Komunikátorom som rýchlo kontaktovala centrálu a zodpovedné osoby. Potvrdili mi, že peniaze stále posielajú v takej sume, akú som zadala. Nariadila som, aby ich začali nosiť osobne a nedávali ich nikomu inému ako môjmu bratovi. Dúfala som, že to pomôže.

Dni boli plné napätia. Švagriná sa so mnou nerozprávala a neustále ma sledovala. Ja som ju tiež potajme špehovala a hľadala každý dôkaz, ktorý by ju usvedčoval z krádeže peňazí. Môj brat teraz nechodil do práce, bolo jej málo. Miesto toho sa staral o drevo na zimu. S drevom som mu pomáhala. Jeho manželka bola niekde v dome a starala sa o malú. Držala som sa mimo domu tak veľmi, ako sa len dalo. S bratom sme veľa nehovorili. Len sme žartovali o náhodných veciach. Spomínali sme na staré časy. Ale nikdy sme sa nevrátili k rozhovoru z toho rána.

Malá bola šťastná z novej bábiky. Ako som predpokladala, keď ju dostala, hneď si ma obľúbila. Aj sladkosti jej veľmi chutili. Museli sme ju napomínať, aby ich nejedla celý deň. Po čase nimi začala kŕmiť aj bábiku. Smiala som sa na jej správaní, bola roztomilá.

V deň, keď som mala odísť, sme takmer nehovorili. Bol to najtichší deň od maminej smrti. Začali sme hovoriť, až keď som dostala správu, že prilieta vrtuľník. So švagrinou som sa skoro ani nerozlúčila. Moja neter si poprosila ďalšiu bábiku a viac sladkostí. Jej rodičia ju za to napomenuli. Sprisahanecky som na ňu žmurkla. Určite nezabudnem na darček. S bratom som sa lúčila najdlhšie. Bola som smutná, že musím odísť, ale mala som povinnosti. Často som si musela pripomínať, že ak by som nebola v armáde, tak by som s ním už nebola. Bola som vďačná aspoň za tie krátke momenty, kedy som ho opäť mohla vidieť.

Keď som prišla na základňu, loď bola plne funkčná. Už čakala len na posádku a mohla odletieť. Odlet bol naplánovaný na nasledujúci deň. My sme sa teraz museli presťahovať na loď.

„Madam, mám rozkaz vás po pristáti hneď poslať späť na loď. Generál si objednal ďalšiu sériu testov,“ oznámil mi pilot, keď sme pristáli.

„Testy sme absolvovali len pred pár dňami?!“ odpovedala som mu zmätene.

„Madam, nemám viac informácií. Vaša medička mi povedala, aby som vás hneď poslal na loď.“ On bol len posol. Srura mi to určite vysvetlí. A okrem toho, aj tak som za ňou potrebovala ísť. Potrebovala som si nechať tú ruku dobre ošetriť.

Nebolo ťažké orientovať sa na lodi. Nebola veľká, ľahko som si ju zapamätala. A okrem toho som prvé dni po večeroch podrobne študovala jej plány. Chcela som byť pripravená pre prípad, že sa niečo stane.

„Zdravím,“ pozdravila som Sruru a Lamreaka, ktorí bol na ošetrovni. Obaja nadskočili, akoby som ich pri niečom vyrušila. „Ruším?“ opýtala som sa pobavene.

„Nečakala som vás tak skoro. Sadnite si, hneď vás otestujem,“ povedala Srura a usmiala sa. Hlas mala trochu roztrasený, akoby ju niečo znepokojovalo.

„Čo sú to za testy? Myslela som, že zdravotnú prehliadku sme už mali. A ošetríte mi najskôr ruku?“ usadila som sa na stolový skener a ukázala som jej dľaň.

„To je len preto, aby sme sa uistili, že sme systém správne nakalibrovali. Veď viete, pred pár dňami s ním niečo nebolo v poriadku. Práve som kontrolovala Micklinarove výsledky,“ povedala a začala odmotávať obvaz. „Čo ste robili?“ opýtala sa, keď videla škaredú popáleninu.

„Varila som. Ako to vyzerá so systémom?“

„Všetko je úplne v poriadku. Všetko je, ako má byť,“ odpovedal Lamreak náhle.

„Presne tak, všetko je úplne v poriadku. Chcem ešte raz ale otestovať všetkých, aby som sa uistila, že nebudú problémy. Micklinar, ďakujem za pomoc, už sa o všetko postarám.“ Na ruku mi nastriekala nejaký sprej. Sledovala som, ako Lamreak odchádza, kým látka na ruke penila. „Tá ruka sa za pár dní zahojí. Nastriekam vám na to regeneračný krém, ale obvazy musíme meniť denne.“ Keď pena z ruky zmizla, nastriekala na ňu niečo iné. Skoro som videla, ako pľuzgiere miznú. Nakoniec mi ruku obviazala. „Aby ste si to zbytočne nepoškodili,“ povedala s úsmevom. „A teraz tie testy. Potrebujem odobrať také isté vzorky ako naposledy, aby som sa uistila, že všetko je v poriadku. Začnem so vzorkou krvi. Potom urobíme sken celého tela.“ Načiahla sa po ihle. „Potrebujem sa uistiť, že tentokrát sa databáza skopirovala presne. Micklinar tvrdí, že všetko je v poriadku, ale rada si to overím.“

„To je dobre. Nepotrebujeme, aby nám v databáze niečo chýbalo, keď budeme uprostred

vesmíru.“

„Presne tak.“

„Už ste našli svoju izbu?“ opýtala som sa, aby som vyplnila ticho.

„Izba hlavného lekára je hneď vedľa ošetrovne. Pre každý prípad. Tak to by sme mali. Teraz si ľahnite,“ zobrala vzorku a stlačila pár tlačidiel na skenovacom stole. „A čo vy, plukovník, ste pripravená na cestu?“

„Len teraz som prišla na základňu. Bola som navštíviť rodinu. Nasťahujem sa, keď skončíme s testami.“

„Ach, to máte šťastie.“ Vtedy som si spomenula, že ona nemá rodinu. Tak, ako veľa Stvoriteľov, aj ona prišla o rodinu keď Prízraky zničili ich domovskú planétu. „Tak, plukovník, všetko je hotové. Môžete vstať.“

„Nemusíte ma oslovovať plukovník. Je to otravné. Stačí Verya,“ bolo otravné, neustále počuť plukovník či madam.

„Podľa vojenského protokolu to urobiť nemôžem.“

„Na tom ešte popracujeme,“ povedala som trochu podráždene. „Aké sú výsledky?“

„Sken vyzerá rovnako ako ten z pred pár dní.“ Stroj, kam vložila moju krv, zapípal. „Ešte porovnáam výsledky krvi. Zdá sa, že ste v poslednej dobe nejedli nič zdravé. Máte viac cukru a vitamíny ešte viac klesli. Čo ste za posledné dni jedli?“ opýtala sa zvedavo.

„Čo sme mali doma,“ odpovedala som vyhýbavo.

„Vložím vaše výsledky do počítača. Potrebujeme vám upraviť stravu. Budem vás pravidelne kontrolovať.“ Samozrejme. Špeciálne prístroje v kuchyni, ktoré pripravujú jedlo presne podľa potreby. „Môžete sa ísť vybalit’.“

„Otestovali ste už všetkých?“

„Ešte ostáva pilot. Bol niekde v meste, každú chvíľu by sa mal vrátiť.“

„Dobre, informujte ma,“ povedala som a vyšla som z ošetrovne. Bola som rada, že mám na ošetrovni schopnú doktorku a nie nejakú šialenú vedkyňu ako na Prophetovi. Budeme v dobrých rukách. A s tými inteligentnými prístrojmi na lodi, nebude vôbec žiadny problém, udržať nás všetkých v perfektnom stave. Podľa generálových slov je Pathfinder tak inteligentná loď, že nám pomôže sama od seba.

„Knave!“ uvidela som ho prechádzať po chodbe. Rýchlo som ho dobehla.

„Verya,“ zastavil a usmial sa na mňa.

„Chcem sa s tebou porozprávať.“

„Je všetko v poriadku?“

„Podme na mostík. Tam budeme mať viac súkromia,“ obzrela som sa po chodbe. Po lodi sa

ešte pohybovalo veľa technikov, mohli byť za každým rohom.

„Radšej by som navrhol strojovňu. Na mostíku práve prebieha záverečná kontrola,“ povedal mi sprisahanecky. Usmiala som sa. Musel tušiť, aký rozhovor bude nasledovať.

„Pod'me,“ vydala som sa pochodoch na nižšie poschodie. Knave ma nasledoval. „Skontroluj známky života v miestnosti,“ povedala som mu potichu, keď sme boli blízko strojovne.

„Strojovňa je prázdna.“ Prikývla som a vošla som dnu. Našla som kút, kde budeme ukrytí, ak sa niečo bude diať.

„Skontroloval si loď?“ opýtala som sa ho na rovinu.

„Áno. Pohonné, chladiace, rozvodné a podporné systémy sú v poriadku. Sú postavené podľa presných plánov doktora Lamreaka. Zistil som ale, že niektoré vedľajšie rozvodové systémy, napríklad na vodu, neboli celkom v poriadku. Rúry boli o niečo menšie ako mali byť. Objednal som nové kusy a už som začal s opravami.“

„Objednal si nové diely? Ako sa ti to podarilo?“

„Madam Minhele, som tu predsa hlavný vedec a hlavný staviteľ lode! Ak poviem, že chcem nové diely, tak ich dostanem. Nepodceňujte môjho génia,“ úplne dokonale napodobil Lamreaka. Prekvapene som na neho pozrela. „Nabúral som sa do jeho komunikátora a objednal som ich v jeho mene. Následne som zahladil stopy. Nikto nič nezistí,“ vysvetlil normálnym hlasom. Zasmiala som sa. Naozaj to bol šibal.

„Kto nariadil zmenu potrubí?“ opýtala som sa vážne.

„Nenašiel som žiadny rozkaz. Všetko som prezrel, ale nikde sa nenachádzajú žiadne záznamy o takej zmene. Dokonca ani stopy, že by sa ich niekto snažil vymazať. Rozkaz musel byť vydaný ústne. Alebo z počítača niekoho, kto je tak vysoko, že sa doň nenabúram.“

„Mohol to byť niekto na lodi?“

„Nie bez pomoci zhora. Skontroloval som komunikátory doktora Lamreaka aj Ancelmusa, ale oba boli čisté. Nik iný z lode nemá prístup k objednávaniam alebo zmenám materiálu. A okrem toho, nebol narušený žiadny dôležitý systém. Prečo kaziť niečo, čo lodi nijako neublíži?“ Zalovila som v pamäti. Nepamätám si nikoho, kto by mal napojenia na najvyššie miesta.

„Musíme posádku pozorne sledovať. Nechcem na palube zradcu.“

„Nerozumiem tomu. Nebol narušený žiadny dôležitý systém. Prečo kaziť niečo, čo lodi nijako neublíži?“ priznal Knave po chvíli. Zamyslela som sa. Mal pravdu. Rozvodňa vody nijako nemôže poškodiť loď. Nebol to systém, ktorý by bol na niečo napojený.

„Máš pravdu. Zisti to. Ale tajne. Si jediný, komu na lodi verím.“

„Dobre, Varya.“

„Dobre. Ďalšia vec, máš polohu Zorachovej planéty?“

„Mám. Ale si si istá, že tam chceš ísť?“ zamyslela som sa. Bolo to riskantné.

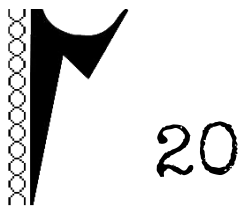
„Potrebujem vedieť, čo sa stalo na Prophetovi. Nechcem, aby sa to stalo aj nám. Bez vraku Lamreak nezistí, čo sa pokazilo. A okrem toho, mám pocit, že to bude dobrý spôsob, ako si overiť, komu môžeme veriť.“

„Čo máš v pláne.“

„Uvidíš. Zajtra, ale až po štarte, nahráš polohu tej planéty do databázy. Vymažeš potom za sebou stopy. Budeme sa tváriť, že tam vždy bola.“

„Samozrejme. Ale ozaj, čo máš v pláne.“

„Vravím ti, počkaj,“ usmiala som sa.

„Tak teba som tu nečakal.“

„Ahoj. Dlho sme sa nevideli.“

„Nedohodli sme sa na tom, že už sa sem nevrátiš?“

„Som tu, pretože potrebujem tvoju pomoc.“

„Už zase? Máš nejakú smolu na havárie.“

„Nehavarovali sme. Prišla som ti dať návrh, aby si sa pripojil k posádke.“

„Prečo by som to podľa teba mal urobiť? Nezdá sa ti to smiešne?“

„Premysli si to. Nemyslíš, že to bude lepšie ako sedieť vo väzení, Zorach? A keď už sme pri tom, prečo si vo väzení?“

Zorach sa usmial. Bol to temný úsmev. „Pretože som ti pomohol.“

„Tomu nerozumiem.“

„Posádka mojej lode nebola celkom nadšená, že som vás zachránil. A boli šťastní ešte menej, keď si uvedomili, že ste z Federácie. Zákon hovorí jasne. Mal som vás buď zabiť, alebo odovzdať kompetentným. V každom prípade, mal som to oznámiť. Ale oznámiť to by znamenalo moje zatknutie za zločiny spáchané na mori. Teda aspoň to hovoril papier s mojou podobizňou, ktorý sme našli v prístave pred pár mesiacmi. A pod tými slovami bola napísaná nejaká smiešna suma. Bolo pre mňa lepšie vám pomôcť. Ale posádke sa to nezdalo. Vzbúrili sa, zatkli ma, poslali ma sem a zhrabli tú smiešnu sumu. Tak teraz tu sedím a čakám, čo so mnou bude.“

„Zaujímavé. Mám pre teba niečo lepšie. Slobodu.“

„A pomôcť Federácií? Nie, ďakujem.“

„Nie, pomôcť mne. Federácia o tebe nebude nič vedieť. Mám vlastnú loď a na nej si robím, čo chcem. V posádke mám, koho chcem. Federácia mi do toho nemôže nič povedať.“ Väčšinu som si vymyslela. Ale hodlala som ho pred Federáciu ukrývať. Nemusia o ňom vedieť.

„A čo z toho budeš mať ty?“ opýtal sa zaujate.

„Potrebujem prekladateľa. Mám za úlohu hľadať nové zdroje, nové technológie, nové planéty. Ale ak sa ešte raz dostaneme na loď Prízrakov potrebujem niekoho, kto jej bude rozumieť.“

„Chceš povedať, hľadáte nové zbrane proti tým, ktorých nazývaš Prízraky.“

„Zbrane nie sú dôležité. Nové zdroje, áno.“

„To je v podstate to isté.“

„Pozri, Zorach, dávam ti slobodu. Môžeš zostať tu, hniť v tomto väzení. Alebo môžeš ísť s nami. Môžeš preskúmať nové miesta, miesta, ktoré ešte nikto neobjavil. Dávam ti možnosť spoznať vesmír.“

Ja viem, prečo si nám vtedy pomohol. Zo zvedavosti. Máš neukojiteľnú túžbu po zvedavosti. Chceš vedieť viac, túžiš po vedomostiach. Nechceš peniaze ako tvoja posádka. Chceš vedomosti. Dávam ti možnosť získať tie vedomosti. Všetci na lodi chceme len vedomosti. Sám dobre vieš, čo ste našli na tej havarovanej lodi. Dávam ti možnosť získať oveľa, oveľa viac.“

„Načo mať viac, keď to nemám kde speňažiť? Kde využiť?“

„Aj na to raz dôjde,“ bola to ďalšia lož. Popravde vôbec neviem, čo urobíme s vecami, ktoré nájdeme. Raz ich budem musieť odovzdať Federácií. Ale momentálne som potrebovala niečo, čím ho dostanem na svoju stranu.

„Takže ma chceš na to, aby som ti čítal a prekladal?“

„Áno! Presne o to ide. Budeš čítať a prekladať. A budeš prvý, kto sa dostane k novým vedomostiam. Budeš prvý, kto odhalí všetky ukryté tajomstvá.“ Zvažoval to. Videla som, že nechýba veľa a súhlasí.

„A čo ak sa rozhodnem, nechať si ich všetky pre seba?“

„Prečo by si to robil? Pred chvíľou si hovoril, že chceš speňažiť tie vedomosti, tak prečo si ich nechávať pre seba?“ zamyslel sa. „Premýšľaj nad tým. Môžeš byť prvou osobou, ktorá objaví nové planéty. Budeš prvý tam, kde ešte nikto nebol. Nie je to to najkrajšie na každom dobrodružstve?“

„Ale ako ma chceš dostať z tohto vezenia?“ víťazne som sa usmiala.

„Veľmi jednoducho. Vyjdeme na palubu.“

„Asi si zabudla na tieto mreže,“ zahrkotal železom. „A ako ste ma, pri všetkých moriach, našli?“

„Knave, potrebujem ťa v podpalubí,“ povedala som do komunikátora.

„Hej, prestaň ma ignorovať.“

„Neignorujem ťa. Len sa chcem dostať späť do vzduchu, kým príde nejaká iná loď. Máme ešte veľa práce.“

„Ako si ma našla?“ zopakoval svoju otázku.

„Jednoducho. Ten suvenír, ktorý si si zobral z tej lodi, ten guľatý prívesok s drahokamom. Vravrel si, že skrýva nejaké tajomstvá, ale nevieš aké. Veľmi ťa zaujal a chcel si ho preskúmať. Nuž, je to lokátor. Vysielala svoju polohu. Len som nastavila senzory na lodi, aby našli jeho konkrétny signál. Musel si ho pred svojou posádkou dobre ukryť. Keď sme sa priblížili dosť blízko a videli sme, že to nie je tvoja loď, vedeli sme, že máš problémy.“

„Vedela si to od začiatku? Čo tá vec robí?“

„Nie. Zistila som to len pred pár hodinami. Keď sme sa priblížili k planéte, začali sme ju celú skenovať. Vtedy sme narazili na ten signál. Spomenula som si na tvoj suvenír.“

Niekoľko ľudí kráčalo dole schodmi. V tme podpalubia som veľa nevidela. Po chvíli som spoznala Knavea. Prišiel rovno k nám.

„Paluba je čistá,“ oznámil.

„Dobre, teraz ho dostaň von,“ ukázala som na mreže. „Ako to ide tam hore?“

„Nikto presne nechápe, prečo si sa rozhodla pomôcť uistiť nejakému väzňovi, ale nič nehovorila. Len plnia rozkazy. Vypol som komunikáciu, ako si nariadila, momentálne do Federácie nevysielame žiadne signály. Loď je pripravená vzlietnuť, keď vstúpime na palubu.“

„Dobre. Ponáhľaj sa, nechcem aby sa posádka zobudila.“

„Hneď to bude. A Srura im dala nejaké silné sedatíva. Vravela, že sa zobudia až za pár hodín.“ Laser z jeho ruky rezal železné tyče takmer bez námahy.

„Zorach, pamätáš si, kde sme havarovali?“ opýtala som sa náhle.

„Na také veci sa nezabúda.“ Hluk padajúceho železa mi zazvonil v ušiach. Cela bola otvorená.

„Potrebujeme sa tam dostať.“

„Je to ďaleko. Niekoľko dní plavby,“ zodvihol ruky. Okolo zápästí mal ťažké železá. Knave ich rýchlo prerezal.

„Pre moju loď je ďaleko veľmi relatívny pojem.“

„Zoberiem nejaké z týchto tyčí na loď. Sú z vhodného materiálu na opravu,“ povedal zrazu Knave a začal zbierať tyče.

„Opravu? Prečo potrebuje opravu?“ Zorach sa tváril pobavene.

„Nepotrebuje opravu. Sú to zásoby.“

„Nemáte zásoby?“ vyzvedal ďalej. Chcela som čím skôr odletieť z tejto planéty. Ak bude komunikácia vypnutá prídlho, budeme mať problém. Toto nás len zdržiavalo.

„Môžeš tu zostať, ak sa ti to nepáči.“ Knave rýchlo prezeral tyče na menšie kúsky. Tie následne ukryl do uniformy.

„Ako si...“

„Na to nemáme čas,“ prerušil ma. „Musíme sa poponáhľať. Prichádza loď.“

„Duncke, sme na ceste, potrebujeme sa hneď dostať do atmosféry!“ zavelila som do komunikátora, keď sme vychádzali von v podpalubia.

„Motory sú pripravené, madam,“ prišla mi odpoveď.

„Verya!“ zakričala som do rádia. Na palube ležala posádka v kóme. Uprostred paluby bola výťahová platforma napojená priamo do lode. Pathfinder sa v skrytom režime vznášal nad palubou. Bol takmer neviditeľný. Chytili sme sa tyče platformy a za pár sekúnd sme boli na lodi.

„Zorach, vítam ťa na palube Pathfindera. Posádka, toto je Zorach. Zavedie nás na miesto havárie Propheta. Okrem toho je odborník na jazyk Prízrakov.“

„Ako ho chcete ukryť pred Federáciou?“ opýtal sa zrazu Ancelmus.

„To je Ancelmus, náš technik. Ako ho ukryjeme, to ešte nejako vymyslíme. Duncke, ako to vyzerá na mostíku?“

„O pár sekúnd budeme na orbite.“

„Rozumiem. Ostaň tam, kým neprídem na mostík. Zorach, poď so mnou. Musíš ísť na ošetrovňu. Je to štandardný postup. Musíme zistiť, či si v poriadku.“

Zorach ma vôbec nepočúval. Zvedavo sa obzeral po lodi.

„Som zdravý. Nič mi nie je,“ vôbec ma nepočúval. „Nepotrebujem žiadnu prehliadku.“

„Vlastne áno, potrebujete. Nikdy sme na tejto planéte neboli. Existujú na nej choroby, s ktorými sme sa nikdy nestretli. Pre vás, čo tu žijete, nie sú vôbec nebezpečné. Máte naň imunitu. My ale nie. Choroby tejto planéty môžu byť pre nás smrteľne nebezpečné. A vôbec nemusíte mať pocit, že nejakú z nich máte.

A to isté platí aj v opačnom prípade. Každí má na tele množstvo baktérií a infekcií. Čokoľvek, čo máme na tele, pre vás môže byť nebezpečné. Preto vás musíme skontrolovať,“ vysvetlila Srura. Stála navrchu schodiska a pozorovala nás. Keď ju Zorach zbadal, o krok ustúpil.

„Ale ona je z Federácie. Oni sú tá hlavná rasa!“ ukázal na ňu. „Oni sú najhorší!“

„A tiež je súčasťou mojej posádky a plní moje rozkazy. Ak urobí niečo zlé, bude potrestaná rovnako ako všetci ostatní. Ale môžeš jej veriť.“

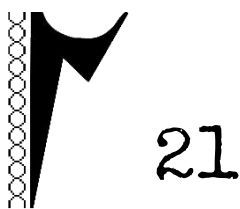
„Posádka, vitajte vo vesmíre. Hlavne náš nový člen. Užite si výhľad,“ z interkomu sa ozval Dunckeho hlas. Odľahčil tak ťažkú atmosféru, ktorá nastala. „Plukovník Verya, čakám na ďalšie rozkazy.“

„Len Verya. Zostaňte na orbite. Ešte sa na planétu vrátíme. Lamreak, pripravte si všetko, čo

potrebujete na kontrolu vraku Propheta.“

„Rozumiem,“ Duncke vypoľ interkom.

„A teraz t'a dostaneme na ošetrovňu,“ povedala som Zorachovi. Ligriv, bojový robot, bol nablízku. Ak by nešiel dobrovoľne, bola som pripravená ho tam dostať násilím. Našťastie prikývol.

Zorach sa celý čas na ošetrovni netváril vôbec nadšene. Nechal Sruru nech si robí, čo chce, ale pozorne ju pri všetkom pozoroval. Srura ho nechcela zbytočne stresovať, preto sa s prehliadkou ponáhľala. Snažila sa žartovať, aby situáciu odľahčila, ale malo to skôr opačný efekt.

„To je všetko. Výsledky budú hneď hotové,“ povedala, keď sa stolový skener vypol.

„Je všetko v poriadku?“ opýtala som sa.

„Zdá sa. Nevidím nič zvláštne,“ povedala zamyslene, keď pozerala obrázky zo skeneru.

„Povedal som, že som v poriadku,“ Zorach konečne prehovoril. Toto bola prvá súvislá veta, ktorú povedal, odkedy sme prišli na ošetrovňu.

„Dobre. Pôjdeme na mostík, informujte ma.“ Srura zamyslene prikývla a my sme vyšli z miestnosti. Zorach ma blízko nasledoval. „Tak sme vonku. Ani to nebolelo.“

„Hej,“ zahundral. Očividne sa mu jeho situácia nepáčila.

„Zorach, budeš si na ich musieť zvyknúť. Teda, nemusíš s nami zostať, ak nechceš. Do ničoho ťa nenútim. Potrebujeme hlavne vedieť, kde je ten vrak. Potom ťa môžeme vysadiť kdekoľvek chceš a môžeš si ísť po svojom,“ povedala som po chvíli. Bolo by dobré mať ho na palube, ale do ničoho ho nútiť nebudem.

„Povedala si, že si musím zvyknúť na *nich*? Je ich tu viac?“

„Ešte doktor Micklinar Lamreak. Je to vedec, ktorý postavil túto loď. Vymyslel jej pohonný systém. V tej havarovanej lodi je podobný motor. To kvôli nemu tam ideme, aby sme zistili, čo presne sa stalo. Nechceme, aby sa podobná chyba opakovala,“ vysvetlila som mu. Zaryte mlčal. Očividne o všetkom premýšľal. V tichosti sme prešli na mostík. Na mostíku bol len Duncke.

„Zorach, to je Duncke, náš pilot. Zorach,“ predstavila som ich. Duncke prišiel k nám a zodvihol päšť.

„Teší ma!“ povedal a zamával päšťou. Zorach sa tváril veľmi prekvapene.

„To je na ich planéte pozdrav. Nemyslí tým nič zlé,“ vysvetlila som.

„Aha,“ Zorach pomaly prikývol. Po chvíli zdvihol päť a gesto napodobnil. „Teší ma?“ povedal váhavo.

„Verya povedala, že poznáš miesto, kde je havarovaná loď Federácie. A my sa k nej potrebujeme dostať,“ Duncke hovoril pokojne. Zdalo sa, že aj Zorach sa upokojuje. Musel to byť pre neho dosť stresujúci deň. Dunckeho pokoj ho ale upokojil.

„Áno, pamätám si ho takmer presne,“ odpovedal po chvíli. „Plavili sme sa od súostrovia Antea na kurze štyridsaťdva stupňov severovýchodným smerom. Boli sme na ceste pätnásť dní. Väčšinu sme nemali priaznivý vietor, preto sme sa plavili dosť pomaly. Ak máte mapu, tak vám to ukážem.“

„Máme niečo oveľa lepšie,“ Duncke sa usmial a trochu odstúpil. Priamo za ním, uprostred čierneho vesmíru posypaného hviezdami, bola veľká modrá planéta. Zorachovi spadla sánka. Pomaly prišiel ku sklu a pozrel na planétu pod sebou. Žmurkla som na Dunckeho, to bol veľmi dobrý ťah.

„To je moja planéta?“ opýtal sa Zorach po chvíli.

„Presne tak,“ povedala som a prišla som k nemu. „Tiež som sa tak tvárila, keď som bola vo vesmíre po prvýkrát.“

„Ale kde je pevnina?“ pozrela som na planétu. Bola celá modrá, videla som len pár ostrovov. Videla som aj niekoľko búrkových mračien. Ale nikde nebol väčší kus pevniny.

„Teraz vidíme ledva polovicu povrchu. Môže byť na opačnej strane,“ odpovedal mu Duncke. „Môžeme sa tam ísť pozrieť,“ Duncke si sadol na pilotovo miesto.

„Áno, prosím.“

„Držte sa, vážení,“ Duncke svižne zapol motory. Loď preletela ponad planétu. Niekoľkokrát sme ju obkružili a zastavili sme. Zorach sa po celý čas tváril veľmi prekvapene.

„Nerada ruším tento moment, ale potrebujeme sa dostať na ten vrak,“ povedala som po chvíli.

„Áno, samozrejme.“ Zorach dlho pozoroval povrch. Duncke ponad planétu pomaly krúžil. Zorach dlho mlčal. Potom zavrtel hlavou. „Vôbec sa nedokážem zorientovať. Nevidím žiadne orientačné body. Nemáte mapu?“ opýtal sa po chvíli.

„Vlastne máme,“ prerušil nás Lamreak. Vôbec som si nevšimla, kedy prišiel na mostík.

„Zorach, to je doktor Lamreak,“ predstavila som ho. Zorach sa teraz tváril pokojnejšie, ako keď sme boli na ošetrovni. Lamreak nepovedal nič. Len prešiel ku hviezdnej mape na stene a ťukol na planétu. Potom ťukol ešte raz a objavila sa mapa celej planéty.

„Nie je celkom dokonalá. Iste viete, že guľové objekty sa nedajú dokonale preniesť na plochu. Ak potrebujete, môžeme mapu zobrazit' aj topograficky,“ ako hovoril, mapa sa otočila a vytvorili sa hory a podmorské priepasti.

„Tá prvá bola lepšia,“ povedal Zorach a prešiel k mape. Lamreak ju prepol späť.

„Doktor, máte všetko pripravené na preskúmanie vraku?“ opýtala som sa, kým Zorach študoval mapu.

„Neviem, čo všetko budeme potrebovať. Potrebujem hlásenie zo senzorov, aby som videl, v akom stave je vrak.“ Prikývla som.

„Je to niekde tu,“ prerušil nás Zorach. Ukazoval na miesto v rohu mapy. „Presnejšie to nepoviem.“

„Tak tam ideme,“ Duncke opäť naštartoval motory. „Keď sa dostaneme dosť blízko, skenery ten vrak nájdu.“ Presunuli sme sa k veľkému sklu a čakali sme, kým Duncke zaparkuje nad miestom dopadu.

„Zapínam skener,“ povedal po chvíli Lamreak. Miestnosť osvietil hologram, ktorý ukazoval priebeh skenovania. „Tam je!“ skener zapípal, keď narazil na vrak. „Je poriadne hlboko, skoro dvesto metrov. Podložie pod ňou je stabilné. Mali ste šťastie, pri takom poškodení trupu,“ ukázal na veľkú dieru. Prekvapene som pozrela na vrak. Diera zaberala skoro tretinu trupu.

„Ako sa niečo také mohlo stať?“

„Pravdepodobne výbuch motora. Mali ste naozaj veľké šťastie. A zdá sa, že ten výbuch poškodil väčšinu evakuačných modulov. To vysvetľuje, prečo ste to prežili len dvaja. Loď musela byť niekde v blízkosti tejto planéty a po výbuch hneď narazila do planéty. Vidím sekundárne výbuchy v blízkosti mostíka,“ Lamreak pozorne sledoval vrak. Otáčal obraz na holograme a niečo zapisoval do komunikátora.

„Sme na mieste,“ prehovoril Duncke. Boli sme opäť nad planétou.

„Áno, to je to miesto!“ Zorach takmer vykrikol.

„Čo potrebujete z toho vraku, doktor?“ opýtala som sa. Nechcela som sa tu dlho zdržiavať. Aj tak budeme musieť Federácií poslať správu, ale čím skôr to vybavíme, tým lepšie. Lamreak mlčal. Usilovne prevracal hologram.

„Oblasti motora sú tienené. Nevidím tam. Musíme sa dostať na loď. Záznamové skrinky sú umiestnené na niekoľkých miestach. Väčšina z nich nebola poškodená, ale potrebujem servisného robota, aby som sa k nim dostal. A Ancelmusa. O bude poznať presnú polohu skriniek.“

„Ancelmus, potrebujeme vás na mostíku,“ oznámila som do interkomu. „Sú podmorské obleku stavané na taký tlak?“ opýtala som sa zamyslene. Nemali sme žiadne podmorské vozidlo, len osobné pohonné jednotky.

„Na desaťnásobný. Skôr by som sa obával štrukturálnej nestability vraku. Potrebujem najšť vhodné miesto,“ Lamreak opäť rýchlo ťukal do hologramu. S prstami, ktoré sa dokázali rozdeliť a predĺžiť, to vôbec nebol problém. Obvykle Stvoritelia mali päť prstov, ale v prípade potreby ich dokázali rozdeliť na desať. Keď som to videla prvýkrát, takmer som odpadla.

„Čo sa deje?“ Ancelmus bol na mostíku dosť rýchlo.

„Potrebujeme sa dostať k záznamovým skrinkám. Vrak je dosť nestabilný. Potrebujem najšť vhodné miesto,“ odpovedal Lamreak. Ancelmus prešiel k hologramu. Po chvíli chytil Lamreakovu ruku.

„Nedokážem to tak rýchlo sledovať,“ vysvetlil svoje počínanie. Čakala som, že Lamreak povie niečo o svojej genialite, ale mlčal. Nechal Ancelmusa, aby prezrel vrak svojím tempom. „Tu, sekcia D, paluba tridsaťdva, záložné dátové jadro,“ ťukol na hologram. „Scorch má zosilnený laser, ako som si všimol pri poslednej prehliadke. Bez problémov sa prereže trupom priamo k jadru. Skrinka je umiestnená priamo v jadre,“ povedal Ancelmus po chvíli.

„Potrebujem sa dostať k motoru. Generátor má svoju vlastnú záznamovú skrinku, potrebujem vidieť údaje z nej.“

„Sekcia A, paluba jedenásť, priamo nad generátorom,“ Ancelmus vyhlásil po pár minútach pozerania na hologram. „Ako vyzerá to zariadenie na generátore? Najprv vyťahnem to z D-čka a potom z generátora.“

„To musím urobiť ja osobne. Je napojené tak, aby odolalo všetkému, ale bez správnej manipulácie vymaže všetky dáta. Generáli chceli mať istotu pre prípad invázie,“ vysvetlil Lamreak.

„Tak mi povedz, ako ho odpojím *správne*,“ povedal Ancelmus podráždene.

„Alebo sa oblečiete obaja a pôjdete dole spolu. Ancelmus zoberie Scorcha a Lamreak Knavea. Obaja s piatimi mechanoïdmi pre prípad,“ zasiahla som do ich hádky. „Obaja ste absolvovali podmorský tréning. Máte dve hodiny, potom odlietame.“

„Rozkaz, madam,“ povedali obaja skoro jednotne. Potom odišli z mostíka.

„To nebolo veľmi múdre poslať ich tam oboch,“ povedal Duncke, keď sme zostali len traja.

„Inak to nešlo. Nechcem prísť o žiadne dáta ale ani o člena posádky. Lamreak by Ancelmusa nepustil k motoru a Ancelmus Lamreake k dátovému jadru. Budeme ich celý čas monitorovať. Ak sa niečo pokazí, tak zasiahneme. Aj ak by musel celý Pathfinder ísť pod vodu. Ale viem, že Knave sa o Lamreaka postará.“

„Dúfam, že máte pravdu,“ povedal Duncke. „Prepínam hologram na živý prenos.“

„Súhlasím s ním,“ povedal Zorach po chvíli. „Dúfam, že vieš, čo robíš.“ Neodpovedala som.

„Už si sa rozhodol, či s nami zostaneš?“ opýtala som sa ho, ale pozorne som sledovala hologram. Živý prenos zobrazoval prúdy, pohyby vody, dokonca aj ryby, ktoré plávali okolo vraku. Zorach neodpovedal.

„Sme pripravení na ponor,“ z interkomu sa ozval Lamreak.

„Srura...“

„Som pri nich, všetko monitorujem,“ odpovedala skôr, ako som sa jej to stihla opýtať. Usmiala som sa.

„Povolenie na ponor udelené,“ povedala som. O pár momentov neskôr sa na holograme objavili štyri postavy. O pár minút boli pri vraku. Pohonné jednotky sa pohybovali veľmi rýchlo. „Srura?“

„Ich životné funkcie sú v norme. Obleky držia.“

„Ako to vyzerá tam dole?“

„Vrak je stabilný. Nič nám zatiaľ nehrozí,“ odpovedal Ancelmus.

„Trup odoláva tlaku vody. Vstupné miesta sú nenarušené. Podľa mojich výpočtov budeme v poriadku,“ odpovedal Knave.

„Buďte aj tak opatrní,“ povedala som. Postavy na monitore sa od seba oddelili. Dve išli do prednej časti lode, dve do zadnej. O pár minút neskôr, vstúpili do lode. „Ako to vyzerá so spojením?“ opýtala som sa Dunckeho.

„Bez problémov.“

„Sme na mieste, začíname s rezaním,“ povedal Lamreak.

„Aj my sme na mieste,“ Ancelmus taktiež potvrdil svoju polohu. Sledovala som ich, ako sa prerezávajú trupom.

„Dostávam údaje o radiácii, ktorá uniká do okolia,“ povedal Lamreak po chvíli. „Vyberiem z generátora jadro, aby sme zabránili katastrofe. Pripravte zadržiaciu jednotku.“

„Kvalita vody zatiaľ nie je narušená. Dobre radiáciu pohlcuje,“ povedal Duncke.

„Ale nechať ho tu nemôžeme,“ oponoval Lamreak.

„Dobre, ale buďte opatrní,“ povedala som. „Idem po tú jednotku. O všetkom ma informujte,“ odišla som z mostíka.

„Dostali sme sa k dátovému jadru. Vyberám záznamovú skrinku,“ z interkomu sa ozval Ancelmus. „Mám ju. Nevidím žiadne poškodenie. Žiadam o povolenie ísť k druhému tímu.“

„Zamietnuté. Choďte von z toho vraku, ale zostaňte blízko. Ak sa niečo stane, tak budete prví, čo im pomôže.“ Vošla som do skladu. Zadržiacia jednotka bol malý kontajner. Pohonné

jadro nebolo väčšie ako jablko. Vždy som sa čudovala, ako niečo tak malé, dokáže poháňať niečo tak veľké.

„Odpájam záznamovú skrinku z motora,“ povedal Lamreak. Vošla som do hlavného hangáru. Srura stále pri otvore s všetko monitorovala na svojom komunikátore.

„Ich životné funkcie sú stabilné. Nie je sa čoho obávať,“ povedala, keď ma uvidela.

„Vydržia obleky radiáciu z jadra?“ opýtala som sa. Prišla som k diere a pozorovala som modrú hladinu. Ten pohľad bol upokojujúci.

„Blíži sa k nám loď,“ Duncke zrazu prehovoril. „Podľa ich rýchlosti budú pri nás za necelú hodinu.“

„Sú to námorní vojaci. Mali by sa tam dole poponáhľať,“ doplnil ho Zorach.

„Lamreak?“

„Vyberám energetické jadro. Zhod'te jednotku do vody, nech si nezamoríme loď.“

Pripla som kontajner k lanu a spustila som ho ku hladine.

„Jednotka je vo vode,“ oznámila som, keď zmizla pod hladinou.

„Máme to. Vraciame sa na Pathfinderera.“ Úľavou som si vzdychla. „Sme pri jednotke. Jadro je bezpečne uzatvorené.“

„Vyťahujem jednotku,“ prepla som spínač a lano sa pomaly začalo navíjať.

„Budete si musieť na takú záťaž zvyknúť,“ povedala Srura, keď ma počula vzdychať. Sucho som sa zasmiala. „Zbytočne sa stresujete. Sú v poriadku.“ Mala pravdu. Budem si na to musieť zvyknúť. Aj toto je váha zodpovednosti, ktorú som na seba zobrala.

O chvíľu sa na hladine objavili štyri postavy. Výtahová platforma ich vytiahla na palubu.

„Máte všetko potrebné, doktor?“ opýtala som sa, keď si zložil helmu.

„Hneď dáta zanalyzujem.“

„Očakávam od vás správu čo najskôr.“

„Aké sú ďalšie pokyny, Verya?“ opýtal sa Duncke cez interkom.

„Zorach?“

„Idem s vami! O tom som vôbec nepochyboval.“ Zasmiala som sa.

„Späť na orbitu a pokračujeme v začatom kurze. Konštantná rýchlosť.“

„Rozumiem. Nastavujem kurz 23.81.25. Rýchlosť na šesťdesiatich percentách. Týmto oficiálne vítam na palube nového člena.“

„Tak a tu je jedáleň. Prístroje pripravujú jedlo samy, čiže sa nemusíme o nič starať. Tu je zoznam jedál, zvolíš si číslo a stroj ti ho pripraví,“ ako kapitánka som mala povinnosť ukázať Zorachovi loď. Trvalo to dlhšie, ako som čakala. Ale ak ho chceme mať za plnohodnotného

člena tímu, musí loď poznať. „Zajtra by sme si mohli prejsť nejaké systémy na mostíku, ak chceš.“

Zorach zamyslene pozoroval prístroj na prípravu jedál. „To znie super,“ povedal po chvíli.

„A vieš vôbec, čo som povedala?“

„Čože?“ konečne mi začal venovať pozornosť.

„Povedala som, že zajtra by sme sa mohli pozrieť na systémy na mostíku. Ak chceš byť plnohodnotným členom tímu, tak by si ich mal poznať,“ zopakovala som.

„Jasné, môže byť. Čo tu vlastne robíte? Teda, aká je vaša úloha?“

„Nemáme žiadne konkrétne rozkazy. Jedinou úlohou je skúmať vesmír a hľadať zdroje, ktoré by Federácia mohla využiť. Máme zmapovať temné miesta na mape, ak by som to tak mohla nazvať. Samozrejme, ak dostaneme nejaký rozkaz, musíme ho prioritne splniť. Ale nemáme žiaden konkrétny cieľ,“ vysvetlila som mu.

„Prečo im vlastne pomáhaš? Federácií?“

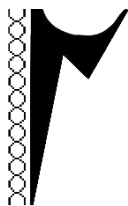
„Dali mi druhú šancu. Nechcem ju premrhať.“

„Aha,“ Zorachovi bolo jasné, že som to povedala ako naučenú frázu. „A koľko takých zdrojov, planét, ste už našli?“

„Zatiaľ žiadne. Prvým rozkazom –neoficiálnym – bolo, dostať sa na tvoju planétu a nájsť ťa. Teraz sme na ceste k jednému z temných miest, ktoré chceme preskúmať. Dúfame, že tam niečo nájdeme.“

„A čo ak...“ loďou sa rozozvučal alarm. „Čo sa deje?“

„Alarm. Ideme na mostík.“

Zobudila som sa. Uvedomila som si, že ma ešte stále bolí hlava. Nemôžem tak dlho pracovať na slnku. Včera bolo poriadne horúco, celý deň pánilo slnko. Ponat'ahovala som sa na posteli. Dnes bude zase náročný deň. Máme veľa práce.

Postavila som sa a opäť som sa natiahla. Konečne som pocítila, ako sa mi svaly na chrbte a na krku uvoľňujú. Obliekla som sa a skontrolovala som svoj vzhľad v zrkadle. Vlasy mi stáli na všetky strany. Učesala som ich a zaplietla. Vyšla som z izby.

„Dobré ráno, m... mami?“ ako to že tu je moja mama. Nie je...?

„Dobré ráno, zlatko. Ako si sa vyspala? Rýchlo sa pod' sem najesť. Dnes máme veľa práce,“ usmiala sa a položila na stôl tanier s jedlom.

„Áno, mami, spala som veľmi dobre. Len ma z toho včerajšieho slnka trochu bolí hlava.“

„Urobím ti bylinkový čaj, ten ti urobí dobre. Pod' jesť, chlieb som práve dopiekla.“

„Ďakujem, mami. Ako sa cítiš? Si v poriadku?“ prečo som sa toto opýtala? Mama bola v poriadku. Ved' stála priamo predom mnou. Bola úplne v poriadku.

Nie, nebola.

„Áno, zlatko, som v poriadku. Pod' už jesť. Otec nás už čaká na poli. Musíme dozbierať zeleninu. Zima sa blíži.“

Odkrojila som si krajec chleba. Ešte bol teplý. Natrela som naň maslo. „Ďakujem, mami, je to výborne. Naozaj si v poriadku?“ mala som zlý pocit. Niečo nebolo v poriadku. Ale čo?

„Prečo sa tak vypytyješ? Ved' vidíš, že som v poriadku. Nemáš horúčku? Možno by si nemala ísť dnes von,“ priložila mi ruku na čelo.

„Nie, som v poriadku. Čím skôr pozbierame zeleninu, tým lepšie. Už pôjdem,“ položila som chlieb.

„Ved' si ešte nedojedla! A čo ten čaj?“ protestovala. Vzala som hrnček a celý som ho vypila na jeden raz.

„A chlieb dojem cestou,“ vzala som ho zo stola a odhryzla som si. Chystala som sa odísť.

Pri dverách som sa otočila a objala som mamu. „Ľúbim ťa, mami.“

„Aj ja ťa ľúbim, zlatko. Teraz už chod'. Ja len upracem a prídem. A ty sa drž v tieni a pi veľa vody,“ napomenula ma. Prikývla som a rozbehla som sa na pole. Po chvíli som spomalila a začala som jesť. Niečo nebolo v poriadku. Niečo tu nesedelo. Toto nebolo správne.

Pozrela som sa okolo seba. Bola som v dedine. Tesár práve nakladal svoje drevené výrobky na voz. Mlynár práve doviezol čerstvú múku. Krčmár vyhadzoval z krčmy nejakého pocestného, ktorý nechcel platiť. Bol to bežný deň. Vo vzduchu voňala jeseň. Všetko bolo, ako má byť.

Tak prečo som bola taká znepokojená? Niečo mi vôbec nesedelo. Ale čo?

Kráčala som automaticky. Vôbec som nevedela, kam idem. Obzerala som sa okolo seba a rozmýšľala som, čo sa deje. Zastavila som na cintoríne.

Mama je mŕtva.

Spomienky sa mi nahrnuli do hlavy. Videla som ju bledú ležať na posteli. Ledva sme s bratom zaplatili jej pohreb. Každý rok som jej na hrob nosila kvety.

Zasiahla ma obrovská bolesť hlavy. Svet sa so mnou roztočil. Spadla som na kolená a snažila som sa potlačiť závrat. Zhlboka som dýchala.

Okolo mňa bola džungľa. Bola som uprostred hustého lesa. Vzduch bol vlhký. Stromy boli tak vysoké, že som nevidela slnko. Viseli z nich liany. Priamo nado mnou bol veľký farebný kvet. Zacítila som sladkú vôňu.

Čo sa stalo? Čo bolo to miesto? Asi sa mi to len snívalo.

Musím ísť na pole. Musím ísť pomôcť zbierať zeleninu. Určite tam bude aj môj brat. Alebo išiel do lesa na drevo. Už bol najvyšší čas zháňať drevo na zimu.

Vstala som a oprášila som si kolená. Nebola som ďaleko od nášho poľa. Musím sa tam poponáhľať.

„Ahojte!“ zakričala som im zďaleka. Prestali pracovať a zamávali mi. Rýchlo som k nim dobehla.

„Ahoj, Verya. Konečne si vstala. Ako sa cítiš?“

„Dobre, oci, a čo ty?“

„Samozrejme, že je v poriadku! Veď prespala pol dňa,“ vyhlásil môj brat. Určite vstali ešte pred úsvitom. Na poli bolo veľa roboty. Mojou lenivosťou som im vôbec nepomohla.

„Dobre vieš, čo mama včera povedala. Verya bola včera celý deň na slnku. Môžeme byť radi, že dnes vôbec mohla vstať. Verya, nemala by si sa dnes vôbec namáhať. Choď si domov odpočinúť, pomôcť mame.“

„Cítim sa dobre. Mama mi dala nejaký čaj, veľmi mi pomohol. Ale ty si v poriadku?“ opýtala

som sa otca zase.

„Samozrejme, že som v poriadku! Cítim sa zdravý ako náš veľký dub,“ zasmial sa svojim hrdelným smiechom.

„Ale ten dub už nemáme. Zoťali sme ho po tvojom...“ po jeho čo? Čo som chcela povedať? Opäť som pocítila, že niečo nie je v poriadku.

„O čom to rozprávaš? Ten dub tam ešte stojí! A budem tam stáť, kým bude naša rodina nažive.“

„Nie. Zoťali sme ho. Hneď po... Kde je tvoja žena? A dcéra?“ opýtala som sa náhle svojho brata. Obaja na seba nechápavo pozreli. Akoby som hovorila nejaké nezmysly.

„Verya, naozaj si v poriadku? Mala by si si oddýchnuť,“ otec znel znepokojene.

„Nič mi nie je!“ povedala som náhle.

„Ja nie som ženatý. Nemám manželku, ani žiadne deti.“

„Máš! Bola chorá. Chcela som jej pomôcť. Chytili ma a...“

Opäť som pocítila bolesť hlavy. Cítila som ju po celom tele. Ochromila ma. Nedokázala som dýchať. Nemohla som nasat' vzduch do pľúc. Nejasne som počula, ako kričia moje meno. Zachytili ma. Bezvládne som ležala na zemi veľa nich. Pľúca mi horeli. Žiadali si vzduch, ale žiaden neprichádzal. Zatmelo sa mi pred očami.

Les. Vlhký vzduch. Kde som? Čo sa to deje?

Naľavo odo mňa sa niečo pohlo. Otočila som hlavu. Duncke bol zabalený v nejakej rastline. Bola farebná a veľká. Keď sa pohol, listy sa okolo neho obmotali ešte viac. Duncke sa prestal hýbať. Napravo som počula pohyb. Zorach bol zabalený rovnako.

Chcela som zakričať o pomoc. Rastlina si to všimla. Niečo mi zakrylo ústa, aby z nich nevyšiel žiaden zvuk. Prsty som mala voľné. Snažila som sa nahmatať svoju zbraň, ale rastlina bola prirýchla. Nahmatala som nejakú paličku. Podarilo sa mi to chytiť skôr, ako ma rastlina opäť niečím sladkým omámila.

„Verya. Verya! Počuješ ma? Si v poriadku?“ bol to známy hlas. Patril mojej mame.

„Mami?“ otvorila som oči. Bola som opretá v tieni. Mama kľáčala predo mnou. Niečo neskutočne smrdelo priamo pod mojím nosom. Ohnala som sa, akoby som chcela zápach od seba odohnať. Mama odo mňa odtiahla fľaštičku s vonnou soľou.

„Ako sa cítiš?“ opýtala sa.

„Čo sa stalo? Kde sme? Čo to bolo za rastlinu?“ pokúsila som sa vstať, ale zadržala ma.

„Omdlela si. Tvoj brat ma bol zavolať. Si v poriadku?“ obaja stáli hneď za mamou. Prudko som sa od nej odtiahla.

„Kde sme? Čo sa to tu deje?!“ vykrikla som.

„Zlatko, sme na poli. Omdlela si, keď sme zbierali zeleninu.“

„Nie, nie sme! Sme na mori!“ ukázala som na vodu okolo nás.

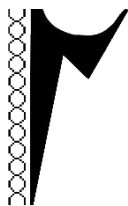
„Nie, zlatko, kvôli slnku vidíš zvláštne veci. Zoberiem ťa domov. Potrebuješ si oddýchnuť,“
mama ku mne natiahla ruky. Udrela som ju a o pár krokov som ustúpila.

„Nie, nepotrebujem odpočívať!“ zakričala som. „Kto si? Kto ste vy všetci?!“

„Sme tvoji rodičia. Nepoznáš nás? Musela si sa poriadne udrieť.“

„Moji rodičia sú mŕtvi! Obaja zomreli veľmi dávno!“

„Verya?“ počula som za sebou hlas, ktorý nepatrilo do mojej minulosti.

„Verya?“ počula som za sebou hlas, ktorý nepatril do mojej minulosti.

„Zorach! Čo sa tu deje? Kde sme?“ opýtala som sa. Vôbec som nevnímala ľudí za sebou. Tých ľudí, čo sa považovali za mojich rodičov.

„Sme na lodi. Prečo si tu? Nepatíš sem,“ povedal zmätene.

„Nepatrim kam?“ zrazu som si na všetko spomenula. Spomienky sa mi nahrnuli do mysle. „Mali sme poruchu. Museli sme núdzovo pristáť. Našli sme planétu, čo bola plná života. Nechali sme robotov na lodi a išli sme na prieskum. Pamätám si na vôňu. Veľmi silnú, sladkú vôňu.“

„Čo to...“ prestal hovoriť uprostred vety. Videla som, že si na niečo spomenul. „Čo sa to tu deje?“

„Neviem. Musíme sa odtiaľto dostať. Toto nie je skutočné.“

„Ako si tým môžeš byť tak istá?“

„Sú mŕtvi! Moji rodičia zomreli pred rokmi!“ ukázala som na miesto, kde stáli. Aspoň tam mali stáť. Neboli tam. Úplne sa vyparili. Dokonca aj moje oblečenie sa zmenilo. Opäť som bola vo svojom ochrannom obleku. Stála som na Zorachovej lodi. Zorach ma nepočúval. Stál pri kormidle a pozeral do diaľky. „Pozri, na chvíľu som sa prebudila. Videla som nejakú rastlinu. Obrovskú rastlinu, ktorá ma niečím omámila. Bol si tam tiež. Aj Duncke. Obaja ste boli zabalení v nejakých listoch, stoniek, či čo. Tá rastlina bola okolo nás omotaná. Nejakou ma omámila a ja som bola naspäť v tom svete!“ vôbec ma nepočúval. „Zorach! Počúvaš ma?!“

„Hovoriš niečo?“ lenivo sa na mňa pozrel, akoby si len teraz uvedomil, že pri ňom stojím.

„Zorach, spamätaj sa!“

„Ale ja som úplne v poriadku. Užívam si tento pokojný západný vetrík,“ opäť pozrel do diaľky.

„Zorach!“ zatriasla som ním. „Nie si na svojej lodi! Niečo sa s nami deje! Tvoja posádka ťa zapredala, spomínaš?“ pozrel na mňa. „Vytiahli sme ťa z basy. Teraz s nami cestuješ vo

vesmíre. Tvoja posádka ťa vymenila za pár drobných!“ oči sa mu rozšírili. Spomínal si.

Zaknísal sa a zamdlel. Snažila som sa ho zachytiť, ale bol dosť ťažký.

„Zorach!“ sklonila som sa k nemu a zatriasla som ním. „Zorach! Počuješ ma?“ oprela som ho o kormidlo. „Preber sa!“ stále som ním triasla, ale neprebral sa. Dala som mu facku, ale ani to nepomohlo. „Hej! Preber sa!“ nič. Oprela som sa vedľa neho.

Mysli, Verya, myslí. Čo sa stalo? Ste v nebezpečenstve. Spomenula si si a prebrala si sa. Musím si zase spomenúť. Ale na čo?

Urputne som premýšľala. Vybavila som si každý detail, ale nič sa nestalo. Bolest' hlavy neprichádzala.

Zorach zalapal po dychu. Začal okolo seba rozhadzovať rukami.

„Zorach! Upokoj sa!“ chytila som mu ruky, ale poriadne sa metal. „Upokoj sa! To som ja! Verya!“

„Verya?“ nechápavo na mňa pozrel. „Čo sa to tu dočerta deje?!“

„Spomínaš si?“

„Bol tam nejaký kvet či čo. Kde sme? Čo sa deje?“ pýtal sa nechápavo.

„Neviem. Ale viem, že sme v nebezpečenstve.“

„Máš nejaký plán?“ opýtal sa horlivo.

„Prvýkrát som sa prebrala, keď som si uvedomila, že mama je mŕtva. Spomenula som si, prečo ten svet, sen, ilúzia, či čo, nebola skutočná. Mala som strašnú bolesť hlavy a odpadla som.“

„Spomínam si, že nemôžem byť na lodi. Aj mňa rozbolela hlava,“ súhlasil so mnou.

„A odpadol si.“

„A odpadol som. A uvidel som hustý les.“

„To je skutočný svet. Musíme sa dostať z tejto ilúzie.“

„Súhlasím. Otázkou je ako? Máš nejaký plán?“ opýtal sa. Zavrtela som hlavou.

„Snažila som sa spomenúť, ale nič sa nestalo. Spomienky ma neprebudili. Musí to byť niečo iné.“ Obaja sme stíchli. Rozmýšľala som nad každým detailom. Niečo sa muselo stať. Museli sme urobiť niečo, čo nás prebudilo.

„Môže to byť čokoľvek,“ povedal zrazu Zorach.

„Obaja sme cítili bolesť hlavy,“ povedala som v rovnakom momente. „Bola to tak silná bolesť, že sme s nej odpadli.“

„A čo to s tým má spoločné?“

„Uvidíme,“ povedala som zamyslene. Vytiahla som nôž, ktorého čepeľ sa pri rezaní zohrievala. Bola so štandardná výzbroj. Porezala som si ruku. Čepeľ sa okamžite nahriala.

„Čo to robíš?!“ Zorach sa natiahol po noži, ale ja som ho odohnala. Rezala som ďalej. Vykrikla som od bolesti, ale bezvedomie neprichádzalo. „To stačí!“ Zorach mi nekompromisne vytrhol nôž, ktorý spadol na zem. Horúca čepeľ sa zaryla do dreva ako do masla. „Zbláznila si sa? Čo ak krvácaš naozaj?!“ vytiahol si z nohavíc opasok a poriadne ho zatiahol nad ranou. „Drž si to!“ prikázal mi. Začal sa prehrabávať v nejakej drevenej škatuli. „Čo ti to napadlo?!“

„Bolest' nebola dost' silná, aby som odpadla. Ale bolo to blízko, viem to. Musím to skúsiť znovu!“ chcela som zobrať nôž, ale Zorach bol rýchlejší. Hodil ho do mora.

„Nech ti to ani nenapadne. Prídeme na niečo iné,“ obvázom, ktorý našiel v tej škatuli, mi začal obmotávať ranu.

„Iný spôsob nie je!“

„Ako si môžeš byť taká istá?“

„Nie som! Ale nemôžem tu len tak sedieť a čušať a čakať, kým niekto nezomrie. Musím sa odtiaľto dostať!“ vykrikla som.

„Ale nie takto! Ak tam vonku vykrvácaš, čo urobíš potom? Nikoho tým nezachrániš!“ Zakričal. Zarazila som sa. Mal pravdu. „Drž si to. Stále to krváca. Potrebujem viac obvazov. Nie že urobíš nejakú hlúposť,“ povedal takmer pokojne. Vrátil sa k škatuli a začal sa v nej opäť prehrabovať. Zrak mi padol na zbraň, ktorá ležala blízko neho.

„Nebud' hlúpa!“ už som sa zbrane takmer dotýkala, keď mi ju vytrhol spomedzi prsty.

„Nemáme na toto čas! Musím to urobiť. Ak existuje šanca, že vás tým môžem zachrániť, tak to urobím,“ načiahla som sa po zbrani, ale nedovolil mi ju zobrať.

„Nie, toto ti nedovolím.“

„Je to len ilúzia! Nemôže mi to v skutočnosti ublížiť!“

„To nemôžeš vedieť.“

„V skutočnom svete zomierame! Daj mi tú zbraň!“ opäť som sa po ňu načiahla. Zorach ustúpil.

„Nenechám ťa to riskovať.“ Nedal mi na výber.

Rýchlym pohybom som mu podkopla nohy. Zorach spadol na zem. Hneď sa chystal vstať, ale ja som si okamžite na neho sadla. Zbraň mu vypadla z ruky. Snažil sa ma od seba odtlačiť, ale ja som mu chytila ruky. Pritlačila som mu ich na krk.

„Čo to robíš?!“ hovoril veľmi potíchu.

„Mrzí ma to. Ak existuje šanca, že to pomôže, tak to musím skúsiť,“ povedala som mu pokojne. Tlačila som stále viac. Po chvíli sa prestal vzpierať. Tlačila som ešte o moment dlhšie. Cítila som jeho pulz, nebol mŕtvy. Len v bezvedomí. Snáď sa prebral a je v skutočnom svete.

Našla som zbraň. Bola pod kormidlom. Bola to stará zbraň. Nebola veľmi presná, ale na

krátku vzdialenosť bola aj tak smrtiaca.

Priložila som si ju na spánok.

Ruka sa mi triasla. Nedokázala som ju držať. Ruka mi opäť klesla.

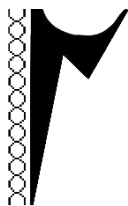
Zhlboka som sa nadýchla. A zase. A znovu.

Toto bol následok mojej voľby. Všetky moje doterajšie rozhodnutia ma priviedli do tohto momentu. Do tohto presného okamihu. Do momentu, keď som sa chystala zabiť sa. Aj toto bola moja vlastná voľba. Jedna z mnohých. Ale od tejto voľby záviseli ďalšie životy.

Opäť som zodvihla ruku. Zhlboka som dýchala. Triasla som sa. Bála som sa smrti.

Musím to urobiť.

Môj prst sa na spúšť pohol takmer automaticky. Musím to urobiť. Sekundy boli priveľmi dlhé. Kohútiť sa pohyboval pomaly, bol hrdzavý. Zvuk výstrelu bol priveľmi hlasný.

Konečne som sa prebrala. Bola som čulá. Necítila som sa omámená ako pred tým. Stále som ležala v lese. Ešte stále som bola zabalená v tých podivných výhonkoch. Obzrela som sa okolo seba. Duncke ležal vedľa mňa bez pohybu. Ten kvet, čo ma vždy omámil som nikde nevidela. Poskytlo mi to výhodu. Vedela som, že musím konať rýchlo. Ten kvet sa zjavil zakaždým, keď som sa prebudila. Určite bude nablízku. Nemám veľa času.

Prečo som držala Zorachovu ruku? A možno práve to bola tá palička, čo som pred tým nahmatala. Prsty mal veľmi dlhé a štíhle. Možno by to vysvetľovalo, prečo som sa zrazu ocitla v jeho sne. Ale to nebolo to hlavné. Podstatné bolo, že len kúsok od jeho ruky bol jeho nahrievaný nôž. Snažila som sa naň dosiahnuť, ale výhonky ma zvierali pevne. Čím viac som sa mykala, tým viac sa okolo mňa s'ahovali.

Vyrušil ma pohyb. Z húštiny sa k nám plazili stonky. To znamená, že ten kvet je nablízku.

„Hhhmmm!“ zakričal Zorach. Pozrela som na neho. Nebol v bezvedomí, ale ústa mal zakryté nejakým listom. Ukazoval niekde za mňa.

Blížil sa k nám kvet!

„Uuuhhhmmmm!!“ kričala som a dúfala som, že to pochopí. „Uuhhhmmmm!!!“ nahmatala som rukovať, ale bola priveľmi ďaleko, aby som ju vytiahla. To sa ale podarilo Zorachovi. Dosiahol na nôž a posunul ho bližšie ku mne.

Nemotorne som vytiahla nôž a otočila som čepeľ smerom k sebe. Výhonky ma zvierali veľmi tesne, nedokázala som sa poriadne hýbať. Ale keď bola čepeľ voľná, poradilo sa mi jeden výhonok prerezať. Čepeľ sa rozohriala.

„Hhhmmm!“ zakričal Zorach. Zrazu som pozrela nad seba. Uvidela som veľký červený kvet. Nemala som čas premýšľať. Zadržala som dych a zavrela som oči. Pocítila som, ako mi niečo padá na tvár. Zrejme peľ, ktorým nás omámila.

Prestala som sa hýbať a držala som. Sekundy ubiehali pomaly. Žily som mala plné adrenalínu, srdce mi bilo ako o závod, pľúca sa dožadovali kyslíka. Vedela som, že ak sa

pohnem príliš skoro, rastlina ma opäť omámi. Ak sa nadýchnem, môžem vdýchnuť ten peľ. Srdce mi bilo stále hlasnejšie. Pľúca sa bolestivo sťahovali. Veľmi to bolelo.

Už som dlhšie nevydržala a opatrne som sa nadýchla.

Okamžite som prestala dýchať. Čakala som, čo sa stane. Bezvedomie neprichádzalo. Musela som sa nadýchnuť oveľa skôr. Opatrne som otvorila oči. Kvet nevisel nado mnou. Zorach bol opäť v bezvedomí. Nôž bol blízko mojej ruky.

Trochu som nadvihla hlavu. Kvet bol niekoľko metrov odo mňa, visel nad Srurou.

Ruku som mala voľnú, keďže sa mi podarilo prerezať pár výhonkov. Chytila som nôž a začala som sa prerezávať von. Čím bola čepeľ horúcejšia, tým ľahšie rezala. Ale to si všimol ten kvet.

Okamžite sa začal plaziť späť ku mne. Podarilo sa mi uvoľniť si zápästie, ale škaredo som sa porezala. Nové výhonky sa začali ovíjať okolo mojich nôh. Stopka kvetu sa približovala. Začala sa okolo mňa tuho ovíjať. Potrebovala som sa uvoľniť čím skôr. Nevšímala som si rany, len som rezala. Kvet sa ovíjal okolo môjho pásu. Zodvihol ma do vzduchu. Zadržala som dych.

Neprestávala som rezat'. Uvoľnila som si ruku.

Kvet sa objavil priamo predou mnou. Jedným rýchlym pohybom som ho prerezala. Čepeľ bola poriadne horúca, z kvetu sa začalo dymiť. Dopadla som na zem. Výhonky úplne ochabli, prestali ma zvierat'. Rýchlo som sa v nich prerezala. Strhla som si list z tváre a zhlboka som sa nadýchla. Rany mi krvácali, poriadne boleli, ale teraz na to nie je čas.

„Zorach! Vstávaj! Musíme ísť!“ začala som ho vyrezávať z tých výhonkov. Skoro sa zdalo, že okolo neho vytvárajú závitok. „Zorach!“ dala som mu facku. Konečne sa prebral.

„Za tebou!“ varoval ma okamžite. Za hlavou bol kvet, ktorý bol oveľa väčší ako ten pred tým. Hneď som zadržala dych a uhla som.

Peľ dopadol na Zorachovú tvár a na moju krvácajúcu ruku. Na mieste, kde som pred chvíľou stála bola veľká rastlina. Kvet mal priemer dobrý meter. Rastlina sa týčila do výšky, bola dvakrát tak vysoká ako ja. Okolo nej sa ovíjali stonky, na ktorých boli malé puky. Možno som bola omámená, možno som blúznila, ale zdalo sa, že tá rastlina chodí!

Nahmatala som svoju zbraň. Nebola v puzdre. Dočerta. Aspoň môj nôž bol stále na mieste. Vytiahla som ho.

Musím prerezať hlavný koreň.

Obzerala som sa okolo seba. Rastlina sa ma snažila dostať. Všade okolo mňa bolo plno výhonkov, všetky sa ma snažili chytiť. Rezala som, čo sa dalo, ale rastlina nespomaľovala. Uhýbala som sa peľu, držala som dych, ale bolo to veľmi náročné. Našťastie som sa stále dokázala pohybovať rýchlejšie ako tá rastlina. Hľadala som korene. Musí existovať spôsob ako

ju zastaviť.

Na zemi vedľa Lamreaka bola stopka, ktorá vyzerala úplne inak. Mala inú farbu, bola hrubšia a vôbec sa nehýbala. Rozbehla som sa k nej. Kútikom oka som si všimla, že sa ťahá zo zeme. Akoby si tá rastlina všimla, čo robím. Výhonky, ktoré držali Lamreaka vystrelili do vzduchu mojim smerom. Vyskočila som a sekla som pred sebou nožmi. Nože boli poriadne rozohriate. Rastlinou sa rýchlo prerezali. Neprerezali ale všetky, niektoré sa okolo mňa omotali. Začali sa okolo mňa sťahovať a ťahať ma preč.

Ale to už som nože zabodla do koreňa. Čím viac ma ťahali, tým viac prerezávali koreň.

Rastlina sa začala metať. Výhonky ma už neťahali. To bolo dobré znamenie. Rýchlo som sekala a rezala. Rastlina ma pustila, ale ja som neprestávala sekať, kým koreň nebol prerezaný. Výhonky okolo mňa okamžite začali hynúť.

Dopadla som na kolená a zhlboka som dýchala. Na tvári som cítila peľ. Ruky som mala poriadne špinavé, od krvi a štiav z tej rastliny, ale aj tak som si poriadne poutierala tvár. Adrenalin sa z môjho tela vytratil. Cítila som mdloby. Musela som stratiť veľa krvi. Rany boli hlboké. Srura má pri sebe lekárničku.

Nemala som silu vstať, tak som sa k nej kolenačky priplazila.

„Srura, zobuď sa! Rýchlo, potrebujeme ťa! Srura!“ zatriasla som ňou, ale nič. Vedľa nej bola lekárnička. Našla som v nej obvaz. Poriadne som si stiahla ranu na stehne. Zdalo sa mi, že tá krváca najviac. Bolo tam aj niekoľko striekačiek s tekutinami. Prehrabávala som sa v nich, ale nevidela som nič známe. Musím Sruru požiadať, aby nám dala základný výcvik. Nedokázala som myslieť jasne, svet sa okolo mňa točil.

Musím poslať správu na loď. Potrebujeme pomoc. Ancelmus a Knave a Scorch sú tam. Mój komunikátor bol ale rozbitý.

Zrak mi padol na striekačku s označením PN-11. Pripadalo mi to známe. Z výcviku. Bolo to proti bolesti? Nedokázala som si spomenúť, ale v tomto stave, mi to bolo jedno. Pichla som si to.

Okamžite som pocítila, ako sa mi do žíl vlieva nová energia. Cítila som sa úplne napumpovaná energiou.

Potrebovala som dostať Sruru na loď.

Vyhodila som si ju na plece a rozbehla som sa preč. Približne som si pamätala cestu. Nedokázala som skontrolovať presnú trasu, môj komunikátor bol rozbitý.

Ale Srurin nebol! Rýchlo som sa naň pozrela. Bežala som len trochu mimo. Vyslala som správu na loď a dúfala som, že to všimnú. Upravila som smer a bežala som ďalej. Pomaly som cítila, že zo mňa energia odchádza. Sruru som už nedokázala ďalej niesť. Obe sme spadli na

zem. Vstala som a začala som ju za sebou ťahať. Liek začal strácať účinok. Nemohla som už bežať. Dýchalo sa mi ťažko. Cítila som, že strácam vedomie.

Napriek tomu som kráčala ďalej. Nebola som ďaleko. Čoskoro uvidím loď.

„Knave!!!“ zakričala som z celej sily. Dúfala som, že ma počuje. „Knave!“ podľa komunikátora som bola celkom blízko. „Knave!! Scorch! Ancelmus!“ ak boli v strojovni, tak ma nemohli počuť. Nemohla som už ďalej kráčať. „Knave! Ktokoľvek!“ hrdlo ma z toho kriku pálilo. Dopadla som na kolená. Zhlboka som dýchala. Snažila som sa zostať pri vedomí.

Po chvíli sa predom mnou objavil Scorch.

„Madam, ste zranená. Musíte ísť na ošetrovňu,“ oznámil mi. Ale nepohol sa.

„Zober Sruru. Ponáhľaj sa. Daj jej krv na analýzu, nechaj vytvoriť protilátky. Musí sa prebrať! A potom zober jej komunikátor a nájdi ostatných,“ nariadila som.

„Rozkaz, madam,“ zodvihol Sruru a rozbehol sa na loď.

„Varya! Dostali sme tvoju správu, čo sa deje?“ objavil sa Knave. „Tá rana je veľmi škaredá.“

„Nejaká rastlina na nás zaútočila. Musíš sa ponáhľať a pomôcť im.“

„Áno, určite, prečo nie,“ úplne ma ignoroval. Zodvihol ma a rozbehol sa na loď.

„Povedala som, nájdi ich!“

„Počul som to. Ancelmus sa už oblieka do obleku a berie si vozidlo. Ide s ním Scorch s komunikátorom. Ty ideš na ošetrovňu. Máš obrovskú stratu krvi.“ Bežal veľmi rýchlo. Na ošetrovni sme boli za chvíľu. Scorch práve nastavoval prístroje.

„Ideme po ostatných,“ Scorch oznámil, keď dokončil prácu.

„Nesmiete sa nadýchnuť toho peľu! Knave, choď s nimi, potrebujú pomoc.“ Ani sa nepomohol. Len ma položil na stôl. „Knave! To je rozkaz!“

„Prestaň sa hýbať! Musím zastaviť krvácanie,“ prikázal mi.

„Ja tu dávam rozkazy!“

„Podľa nariadenia C-475, v prípade zranenia nadriadeného dôstojníka je možné jeho rozkazy neuposlúchnuť. Tak sa prestaň chýbať, potrebuješ transfúziu.“

„Porazená trinástka!“

„Čuš!“ ani sa na mňa nepozrel. V chladničke hľadal moju krv. Našiel ju tak rýchlo, že som ani nestihla pochopiť, čo mi povedal.

„Už sa o to postarám. Priprav ošetrovňu na ostatných,“ Srura mu zobrala vrečko s krvou. Knave ju okamžite poslušol.

„Si v poriadku?“ opýtala som sa. Vyzerala veľmi bledo, bledšie ako obvykle.

„Áno, prístroje syntetizovali protilátku. Len ma bolí hlava. Teraz sa musím postarať o posádku. Čo sa to, pri najvyššom poznaní, stalo?“ rozstrihla mi oblek a dala transfúziu.

„Napadla nás nejaká rastlina. Zrejme nás chcela zjesť, alebo čo. Poradilo sa mi rozsekať jej korene a dotiahnuť ťa sem.“

„Ako sa ti podarilo dostať z bezvedomia?“

„Neviem, prebrala som sa niekoľkokrát. Potom som sa musela zastreliť, aby som sa prebrala úplne.“ S Knaveom na seba nechápavo pozreli. To, čo som hovorila, nedávalo vôbec žiaden zmysel.

„Tá rana je poriadne hlboká. Ešte trochu hlbšie a mohla si si prerezať tepnu.“

„Porezala som sa nahrievaným nožom.“

„Kam s nimi?“ opýtal sa Ancelmus. Vrátili sa rýchlo.

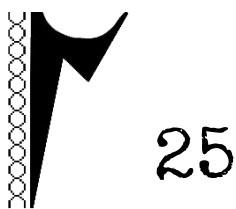
„Hocikam, len nie na ošetrovací stôl. Musím urobiť operáciu. Nastav prístroje na výrobu protilátok, budeme ich potrebovať veľa. Vrya, rana na boku je poriadne hlboko. Musím ťa operovať.“

„Ale čo stehno?“

„To je len škrabanec. Si poriadne mimo.“

„Niečo som si pichla z lekárničky. PN-11.“

„Dobre. To je v poriadku. Teraz odpočívaj,“ na tvár mi priložila masku. Za chvíľu som bola v bezvedomí.

Čo presne sa stalo?

Prvé sekundy po prebudení boli veľmi mätúce. Na predchádzajúce udalosti som si spomínala len veľmi nejasne.

Bola som na ošetrovni. Prečo som bola na ošetrovni?

Áno, rastlina. Napadla nás. Zranila som sa. Stehno? Nie. Srura povedala niečo iné.

Pokúsila som sa vstať. Rana na boku ma poriadne zaboľela. Zalapala som po dychu. Dotkla som sa boľavého miesta, ale našla som len vrstvu obväzov.

„Musíš sa prestať hýbať. Inak ťa budem musieť znovu zašit“, zahriakla ma Srura, keď si všimla moje úsilie. Ani som si nevšimla, že je na ošetrovni.

„Čo sa stalo?“ opäť som sa pokúsila vstať. Nekompromisne ma vtlačila naspäť do postele.

„Tu dávam rozkazy ja. Zostaň ležať, inak ťa k posteli priviažem.“

„Čo ostatní? Sú v poriadku? Musím s nimi hovoriť“, pokúsila som sa vstať. Zastonala, ale pomohla mi.

„Vždy bola poriadne tvrdohlavá“, Zorach prišiel na ošetrovňu. Niesol tácku s jedlom.

„Sú všetci v poriadku?“ dožadovala som sa odpovede.

„Všetci sú v poriadku. Všetci sme mali len poriadnu bolesť hlavy. Tie omamné látky sa z nás už takmer úplne vyplavili. Pravidelne to kontrolujem Ty si na tom najhoršie. Ešte si tu chvíľu poležiš“, povedala a zobrala Zorachovi podnos. „Neopovažuj sa vstať!“ varovala ma. Zobrala ihlu a prešla k Zorachovi.

„Takže všetci sú v poriadku?“

„Práve ti povedala, že sme v poriadku. Ty nie si v poriadku. Si bledá ako piesok na poludňajšom slnku.“ Vôbec som nerozumela, čo tým myslel.

„A čo Pathfinder?“

„Podľa Micklinara sme mali nejakú chybu v navigácii. Podrobnosti vie Minrod. Pri núdzovom pristátí sa poškodili vonkajšie štíty. Už to opravujú.“

„Chcem s nimi hovoriť,“ pokúsila som sa vstať, ale Srura ma zadržala.

„Musíš oddychovať!“

„Ako dlho som bola mimo? Mám pocit, že som oddychovala viac ako dosť.“

„Takmer dva dni. Doktorka, myslím, že potrebuje malú prechádzku. Musí byť z toho ležania poriadne stuhnutá,“ Zorach sa ma zastal.

„Ak sa rana otvorí, stratí veľa krvi. Nemáme žiadne zásoby jej krvi. Môže to byť pre ňu smrteľné.“

„Zostanem s ňou a dám na ňu pozor.“

„Prvý náznak problémov a ste naspäť tu!“ prikázala.

„Rozumiem, madam!“ čakala som, že Zorach zasalutuje. Tváril sa veľmi vážne. Pomohol mi vstať a pomaly sme vyšli z ošetrovne. Kráčali sme k mostíku.

„Zdá sa, že si si už na Stvoriteľov zvykol,“ povedala som po ceste. V prvé dni ich vôbec nemal rád.

„Doktorka a ten šialený vedec vôbec nie sú zlí, ako som si myslel.“

„Čo sa tu dialo, kým som bola mimo?“

„Duncke sa ujal vedenia. Povedal, že o sa musí ujať zodpovednosti, kým sa nezobudíš.“

„Áno, to je vojenský protokol.“

„Hej, hovoril niečo také. Takže, ujal sa vedenia a povedal, že musíme zistiť, čo presne sa stalo. Takže Lamreak začal prehľadávať systémy a objavil chybu v navigácii. A ten robot, Knave, našiel chybu v chladiacom systéme. Tie malé mechanické mravce opravujú vonkajšie časti lode. Medzi tým, sa doktorka starala o teba, a skúmala tú rastlinu, ktorá nás chytila. A ja som skúmal loď.“

Dvere na mostík sa otvorili a Duncke v nich vyšiel rýchlim krokom.

„Počkaj,“ rýchlo som ho zastavila.

„Konečne si hore. Prevzal som vedenie...“

„Zorach mi to povedal. Zavolaj všetkých na mostík, potrebujem sa s nimi stretnúť.“

„Rozumiem,“ Duncke sa vrátil na mostík a do interkomu ohlásil stretnutie na mostíku. Posadila som sa do svojho kresla a čakala som. Za pár minút sa tam zišli všetci.

„Pri všetkej úcte, mám veľa práce, nemám čas na reči,“ povedal okamžite Lamreak.

„Dlho vás nezdržím. Na chvíľu si môžete urobiť prestávku.“ Neochotne prikývol a posadil sa. „Najprv sa chcem ospravedlniť, že som situáciu nezvládla lepšie. Všetkých som vás vystavila riziku tým, že som vám dovolila všetkým odísť z lode. Kvôli mne ste boli v nebezpečenstve. Preto odteraz budeme na prieskumy chodiť v tímoch. Srura a Duncke zostanú na lodi, minimálne Srura určite. Ostatní pôjdu v tímoch, ešte neviem presné rozdelenie.“

Určite ale pôjdu oba bojové roboty a hlásenia sa budú podávať každých tridsať minút. Ak stratíme kontakt na dve hodiny, druhý tím pôjde hľadať prvý. Súhlasíte?“

„Nie, nesúhlasím,“ ozval sa okamžite Duncke. „Po prvé, to nebola tvoja vina. Po druhé, ty si nás zachránila. Takže aj keby to bola tvoja vina, tak si ju odčinila.“ Miestnosťou sa rozniesol všeobecný súhlas.

„Na to som sa nepýtala. Hovorím o tímoch.“

„To je pochopiteľné. A celkom rozumné. Aj keď všetci sme pre túto posádku rovnako dôležitý, preto považujem výber Srury a mňa za relatívne nezmyselný, ale súhlasím s ním.“ Ostatní s Dunckem opäť súhlasili.

„Takže, teraz chcem vedieť, čo sa stalo s loďou. Zorach povedal niečo o chybe v navigácii.“

„Mali sme v mapách istú odchýlku. Navigačný systém bol založený na starých verziách mapy. Tá verzia bola pôvodne určená na cesty na krátke vzdialenosti. Odchýlka sa na krátke vzdialenosti neprejavila. Ale my na krátke vzdialenosti necestujeme. Pre nás bola tá odchýlka veľmi nebezpečná. Už som začal s opravami,“ vysvetlil Duncke.

„Takže sme pristáli na planéte niekoľko svetelných rokov od miesta, kam sme chceli ísť?“

„Nemali sme žiadny konkrétny cieľ, ale v podstate áno.“

„Dobre,“ prikývla som. „A čo to chladenie.“

„Chladiaca rúra okolo motora nevydržala tak vysokú teplotu. Roztavila sa. Chladiaca kvapalina sa prehriala. Ako? Netuším. Tie čísla som niekoľkokrát prerátal. Vždy sedia. Podobné údaje som našiel aj na Prophetovi. Nedáva to zmysel. Nie je možné, aby sa kvapalina prehriala,“ Lamreka bol zúfalý. Ani sa nečudujem.

„Máme spôsob, ako to vyriešime?“

„Už sme opravili roztavenú časť. Problém je, že nemám nič, čo by sa dalo použiť ako chladenie. Loď poletí, ale nie na dlhé vzdialenosti bez toho, aby sme prehriali motor,“ dokončil za neho Ancelmus.

„Myslím, že by som v tomto mohla pomôcť,“ povedala zrazu Srura.

„Pokračuj.“

„Skúmala som tú rastlinu. Podľa mojich výpočtov je to veľmi starý, veľmi rozsiahly organizmus. Je obrovská! Pravdepodobne si len obrezala nejakú jej malú časť. Podľa výpočtov, toto je chladná časť roka na tejto planéte. Teplota stúpa na štyridsať stupňov, je poriadne horúco. V horúcich dňoch je teplota takmer trojnásobná. Tak obrovský organizmus musí mať chladiaci systém. Verím, že bude dostatočný na chladenie motora.“

„Máš predstavu, ako to chladenie môže vyzerat’?“ na chvíľu sa zamyslela. Potom prikývla. „Dobre, pôjdeš so Zorachom a Ancelmusom. Pokúsite sa ho nájsť. Za pokus to stojí. Oba

bojové roboty pôjdu s vami. V plnej pohotovosti,“ dodala som.

„Je tu ešte niečo,“ nadýchla sa a pokračovala. „Jed, ktorým nás tá rastlina omámila. Je jedinečný. Roboty nemusia jesť, spať, odpočívať, dýchať! A predsa ich ten jed paralyzoval.“

„To je pravda, skontroloval som ich databázy. Tých pár hodín, čo ste boli v tom tranze, sú ich záznamy prázdne. Boli úplne vypnutí.“

„Roboty boli ovplyvnené rovnako ako my. Preskúmala som ho a je to najsilnejšie sedatívum, s akým sme sa stretli. Ak by som ho dokázala syntetizovať, dokázalo by zachrániť veľa životov. Jeho využitie v medicíne by bolo takmer neobmedzené!“

„Ako som sa z toho teda prebrala?“ opýtala som sa náhle.

„Máš veľmi jedinečný imunitný systém. Nevieť ako, ale rozoznal ten jed ako nebezpečný. To ti určite pomohlo.“

„Dobre. V prvom rade sa sústredíme na opravu chladiaceho systému. Nechcem uviaznuť na tejto planéte. Duncke, priprav sondu. Pošleme vzorku toho jedu na veliteľstvo. Ak nájdeme ten chladiaci systém, pribalíme aj ten. A pošlite aj dáta z Propheta. Máte nejaké otázky, návrhy?“ opýtala som sa.

„Kým budeme vonku, ty budeš spať na ošetrovni. Potrebuješ veľa oddychu,“ prikázala Srura.

„Rozkaz, šéfe. Ešte niečo?“ V miestnosti bolo ticho. „Ak je všetko jasné, môžete ísť. Tím na prieskum odíde za dvadsať minút.“ všetci sa chystali odísť. „Knave, Zorach, ešte to na chvíľu ostaňte.“ Počkala som, kým z miestnosti všetci neodišli. „Knave?“

„Všetko je v poriadku,“ povedal po chvíli. „Sme tu sami.“

„Dobre. Čo to bolo za chybu chladenia?“

„Presne taká, ako povedal. Chladiaca kvapalina nevydržala teplotu motora. Analyzoval som ju. Nie je to tá kvapalina, čo doktor Lamreak navrhol.“

„Chceš tým povedať, že šíalený doktor Lamreak sa snaží zničiť loď?“ opýtal sa Zorach šokovane.

„Nie je to jeho chyba. Celý čas som ho analyzoval. Naozaj bol zúfaly. Nevedel, že sa to stalo. Ak by kvapalinu vymenil, vedel to skryť veľmi dobre.“

„Takže niekto sa snaží zničiť loď?“

„A preto ťa potrebujem, Zorach,“ pozrela som sa na neho s úsmevom. „Potrebujem, aby si dával na každého pozor. Musíš mi nahlásiť všetko, čo bude podozrivé.“

„Chceš, aby som bol tvoj špión?“

„Aj tak sa to dá povedať.“

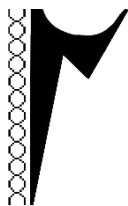
„Spol’ahni sa,“ Zorach sa šibalsky usmial.

„Je tu ešte niečo,“ povedal po chvíli Knave. „Na analýzu kvapaliny som použil prístroje na ošetrovni. Keď som vymazával záznamy, bol tam nedôkladne vymazaný záznam o dvoch operáciách mozgu. Všetky podrobnosti boli vymazané. Nevie, kto to urobil, alebo čo urobil. Ale operácia bola veľmi komplikovaná. Pohyby prístroja boli zadane ručne. Prístroje na ošetrovni nedokážu urobiť tak zložitú operáciu bez pomoci profesionála. Na palube je len jedna osoba s takými schopnosťami.“

„Zorach, budeš s ňou teraz na prieskume. Dávaj si pozor, ale sleduj ju. Nesmie vedieť, že ju podozrievame.“

„Ani si to nevšímne.“

Na planéte sme strávili niekoľko dní. Len Srura z toho bola nadšená, pretože som mala pokoj a rana sa mi dobre hojila. Všetci ostatní sme mali obavy z toho, ako dostaneme loď do vesmíru. Potrebovali sme nájsť niečo na chladenie motora. Bol to pomalý proces a vôbec neposkytoval záruky.

Nariadila som Lamreakovi aby hľadal aj iné spôsoby, ktorými by sme mohli chladiť motor. Dala som mu povolenie použiť všetko, čo nájde na palube. Chladiaca kvapalina bola však veľmi zložitá zlúčenina, na lodi sa našlo veľmi málo vecí, ktoré by sa dali použiť na jej výrobu. Pripomenula som si, aby sme s Lamreakom a Ancelmusom prebrali alternatívne spôsoby opravy systémov. A potom, späť v civilizácií, naložili potrebné materiály.

Knave a ostatní roboti opravovali škody. Dala som im rozkaz, všetko poriadne skontrolovať. Každá skrutka musela byť podľa plánov. Bol to dobrý spôsob, ako dávať pozor na Lamreaka a Ancelmusa. Síce bola malá šanca, že by bol vinný jeden z nich, ale nechcela som nič podceňovať. Mali najlepší prístup k poškodeniu lode.

Lamreaka som osobne až tak veľmi nepodozrievala. Pathfinder bol jeho vrcholné dielo, prečo by ho chcel zničiť? Aký by mal na to motív? Nebolo pre neho jednoduchšie nechať loď nepoškodenú a pozorovať ju v akcii? Aj napriek týmto myšlienkam, som na neho dávala dobrý pozor.

Pri opravách lode sa našlo pár chýb. Väčšinou sa jednalo o kvalitu použitých materiálov. Neboli to žiadne závažné chyby, ale aj tak mohli byť nebezpečné. Z toho bol zase vytočený Ancelmus. Neustále nadával na to, že na stavbu lode použili recyklované materiály. Boli opotrebované. Tvrdil, že s opotrebovanými materiálmi dochádza častejšie k poruchám. Aj vraj, aj keď sa diely roztavia a potom zase odlejú, stále sú v nich nečistoty, ktoré ich oslabujú.

To nepomohlo Lamreakovi. Bol z celej situácie stále zúfalejší. Nariadila som mu, poriadne dlhý odpočinok. Bol to dobrý krok. Keď nemohol pracovať na chladení, aspoň našiel materiály, ktoré by sme do budúcnosti mohli použiť na opravu. V prípade potreby. Planéta bola na zdroje

bohatá. Uistila som sa, že pošle vzorky materiálov späť na veliteľstvo.

Srura vo mne vyvolávala stále väčšie a väčšie podozrenie. Ale tým že nič podozrivé nerobila! Nadalej skúmala rastlinu, vyvíjala anestetikum a starala sa o mňa. Keď som mala plné zuby toho večného odpočívania, nedovolila mi odísť z lode. Často bola mimo lode a zbierala vzorky. Vtedy som s ňou posielala Zoracha.

Ale ona mi na zradcu vôbec nesesedela. Jednoducho to nemala v povahe. Bola trochu švihnutá, keď neustále skúšala to anestetikum, ale nebola dosť blázon na to, aby zničila loď.

Duncke sa celé dni venoval opravám navigačného systému. Odchýlku bolo potrebné prekalibrovať ručne. Knaveovi som pridělila kontrolu navigačného systému. Tajne, samozrejme. Duncke nerobil chyby. Systém prekalibroval správne.

Trávila som voľný čas čítaním spisov posádky. Snažila som sa prísť na to, čo by mohol kto získať sabotážou. Nebolo v nich nič podozrivé. Srura a Lamreak boli obaja z domovskej planéty Stvoriteľov. Obaja prišli o rodiny, keď Prízraky zničili ich planétu. V Ancelmusovom spise nebola žiadna zmienka o rodine. Duncke mal dcéru. V spisoch ale nebolo nič o napojeniach alebo podozreniach. Žiadne dlhy, choroby, problémy v domácnosti, problémy s majetkom, vôbec nič. V spisoch nebol jediný náznak toho, kto by mal prospech zo sabotáže.

Všetci mali ale niečo spoločné. Každí z nich mal záznam za problémy s vedením. V spisoch bola len zmienka, žiadne podrobnosti. Keď som sa chcela dostať do databázy a nájsť nejaké podrobnosti, mala som odmietnutý prístup. A to bolo nesmierne podozrivé. Možno niekto uzatvoril dohodu o vymazaní záznamu, keď sabotujú loď. Ale to vrhalo podozrenie na všetkých.

„Madam, máte na mostíku hovor od generála,“ ozval sa v interkome Duncke. Generál volal? To nebolo normálne. Niečo sa muselo stať.

„Hneď som tam,“ odpovedala som a rýchlo som vyšla z ošetrovne. Kráčala som tak rýchlo, ako mi rana dovoľovala. Na mostíku ma privítala holografická podoba generála.

„Prekvapili ste ma, generál,“ zasalutovala som a sadla som si do kresla. „Ospravedlňte moju drzosť, mali sme menšiu nehodu. Som zranená.“

„Nehodu? Dúfam, že to nie je nič vážne.“

„Nič, čo by sme nezvládli. Mali sme príhodu s istou rastlinou.“

„Tuším preskúmate nejakú planétu?“ opýtal sa generál zaujato.

„Áno, je to veľmi podivuhodné miesto. Našli sme pár veľmi zaujímavých materiálov. A naša vedkyňa syntetizuje nové anestetikum z látky, ktorú sme získali na planéte.“

„Očakávam, že nám spolu z hlásením odošlete vzorky. Kedy ich môžeme očakávať?“

„Odlietame o pár dní, chceme ešte preskúmať pár oblastí v okolí lode. Pošleme vám vzorky

hneď, ako sa dostaneme na orbitu.“

„Výborne. Poviem našim vedcom, aby od vás čakali darčeky. Ako sa vám darí s posádkou? Všetko v poriadku?“ zaujímal sa.

„Ale samozrejme, všetko je v najlepšom poriadku.“ Lož bola v tejto chvíli mojím najlepším spojencom.

„To rád počujem. Kontaktujem vás v náhlivej záležitosti. Naše senzory zachytili na okraji Federácie signál Prízrakov. Podľa vašej poslednej vysielanej polohy, ste k miestu najbližšie. Máte rozkaz to skontrolovať. Posielame vám presnú polohu signálu.“

„Áno, pane!“

„Do konca týždňa očakávam hlásenie.“

„Rozkaz, pane! Poloha signálu bola prijatá.“ Generál ukončil hovor.

„Do konca týždňa sa tam bez motora nedostaneme,“ povedal zrazu Duncke. Skoro som zabudla, že bol v miestnosti.

„Ako dlho nám bude trvať cesta nadsvetelnou rýchlosťou?“

„Minimálne štyri dni. Ale v takom prípade nepošleme hlásenie dostatočne skoro.“

„Nájdí najrýchlejšiu trasu. Ancelmus, potrebujem ťa na mostíku,“ povedala som takmer súčasne. „Duncke, snaž sa to vypočítať hlavne bez pomoci hlavného motora.“

„Idem na to.“ Vtedy sa otvorili dvere a dnu vošiel Ancelmus. Zrejme bol blízko.

„Tak som tu.“

„Ako pokračujú všetky opravy?“

„Už potrebujeme len chladiacu tekutinu. Potom môžeme kedykoľvek vzlietnuť.“

„Dobre. Generál ma informoval o novom ciele cesty. Je to ďaleko, bez hlavného motora tam neprídeme včas. Lamreak tu teraz nie je, takže potrebujem tvoj názor. Dokážeme zapnúť motor aj bez chladenia?“

„Teoreticky áno. Prakticky, to je veľmi nebezpečné. Ak sa prehreje, loď môže kedykoľvek vybuchnúť.“

„Dokážeme nejako odhadnúť, kedy je ten bod vybuchnutia? Respektíve, kedy sa motor priveľmi prehreje?“ pokračovala som vo výsluchu.

„Verya, tím práve poslal správu. Sú na ceste,“ prerušil nás Duncke.

„Dobre pošli im správu, nech sa poponáhľajú. Priprav loď na odlet. Vyrážame hneď, keď sa vrátia. Ancelmus?“

„Lamreak by to vedel povedať presnejšie. Teoreticky to možné je.“

„Akú maximálnu vzdialenosť dokážeme preletieť pred tým, ako sa motor prehreje?“ ukázala som na monitor. Duncke pracoval s rôznymi trasami, ale dva body boli jasné.

„Myslím, že by sme mohli zvládnuť štvrtinu, možno tretinu. Možno menej. Bez poriadneho výpočtu to nedokážem povedať.“

„Duncke, započítaj do trasy štvrtinu. Aký máme čas?“ Duncke chvíľu počítal.

„Ušetrili by sme asi deň. To by nám malo poskytnúť dosť času na poslanie hlásenia generálovi.“

„Dobre. S tým môžeme pracovať. Generál nesmie vedieť, že máme poškodenú loď, rozumiete?“ počkala som, kým obaja súhlasia. „Keď sa vráti Lamreak chcem s ním prediskutovať všetky riziká.“

„Riziká čoho?“ Lamreakov hlas sa ozval v interkome. Museli byť už na lodi.

„Príďte hneď všetci na mostík,“ rozkázala som. Na mostíku boli za pár minút.

„Čo sa deje?“

„Práve nás kontaktoval generál. Do konca týždňa musíme prísť na toto miesto,“ ukázala som na bodku na monitore. „Duncke povedal, že bez hlavého motora nám to bude trvať štyri dni. To nestíhame. Chcem preto motor zapnúť aspoň na časť cesty. Vypneme ho pred tým, ako sa prehreje. Je to možné?“

„To nebude potrebné. Našli sme niečo, čo po malej úprave, budeme môcť použiť ako chladenie,“ usmial sa Lamreak. To bolo prvýkrát čo sa usmial. Na moment ma to vyviedlo z miery.

„To je výborná správa! Kedy ho budeš môcť nainštalovať?“

„Háčik je ale v tom, že je to kameň. Roboty sa ho pokúsili roztaviť, alebo aspoň zohriať, ale nepodarilo sa to. Ochladil sa takmer okamžite. Verím, že je to vhodný materiál.“

„Dáva to zmysel,“ povedala zrazu Srura. „Väčšina prírodných látok nedokáže vydržať tak vysoké teploty, ako sú na tejto planéte. Musí tu existovať niečo, čo ju chladí.“

„Ale aký je ten háčik?“ dožadovala som sa náhlivo.

„Je to kameň. Potrebujeme ho roztaviť, aby sme ho dostali do trubiek. Lenže lasery robotov ho neroztavili. Peyton naň vystrelil a odlomil z neho časť. Malý kúsok. Ale aj ten kúsok bol tak ťažký, že ho ani roboty nezdvihli. Nemáme, ako ho dopraviť na loď,“ povedal Lamreak.

„A čo lodné zbrane? Pomohli by?“ opýtal sa Duncke zrazu.

„Pri nízkom výkone,“ Lamreak sa zamyslel. „Za pokus to stojí. Prevádzam polohu do lodnej navigácie,“ začal ťukať do komunikátora.

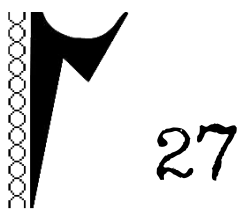
„Možno sa mi v laboratóriu podarí syntetizovať látka, ktorá ten kameň roztaví,“ povedala Srura.

„Dobre. Hlavne mi dajte nejaké riešenie. A čo je najdôležitejšie, musíme sa z tejto planéty čím skôr dostať. Generál nesmie vedieť, že na lodi máme problémy. Chce hlásenie do konca

Nandin

týždňa, dostane ho. Duncke, letíme po ten kameň.“

„Rozkaz, šéfe!“

Cestovanie nadsvetelným pohonom, keď sme vyskúšali plnú rýchlosť Lamreakovho motora, bolo jednoducho nudné. Nemohli sme ho použiť, pretože sa prehrieval. Keby sme ho mohli použiť, cestovanie by bolo oveľa jednoduchšie a rýchlejšie. Lamreak stále pracoval na chladení, ale stále mi pripomínal tlak, pod ktorým pracoval. A taktiež to, že zapnutie hlavných motorov, aj keď na krátky čas, bol veľmi zlý nápad. Keď sme motory včera zapli, poriadne sa prehrieli. Takmer úplne vyhoreli, aby som bola presná. Budeme sa musieť dostať na nejakú pokojnú planétu, kde ich budeme musieť opraviť. Teda keď skončíme tieto preteky s časom.

Úloha, ktorú nám zadal generál, nám nebezpečne dýchala na krk. Keď ale preskúmame zdroj signálu, budeme mať od neho zas na chvíľu pokoj. A dúfam, že na dosť dlho, aby sme hlavné motory dali do poriadku.

Zapnutie motorov nám ale poskytlo výhodu, prešli sme približne tretinu cesty, kým sa prehrieli. Teraz sme sa už len museli dostať ku zdroju signálu. Išlo to relatívne pomaly. Potom už len zostane poslať správu Federácií a všetko bude zase pokojnejšie.

„Ako to ide?“ navštívila som Lamreaka v jeho laboratóriu.

„Hrozne. Viem, čo musím urobiť. Ale tento kameň je... Nikdy som nič také nevidel. Veda nepustí, akákoľvek pevná látka po zahriatí buď skvapalnie alebo sublimuje, premení sa na paru. Ale nech tento kameň zohrievam ako chcem, nekvapalnie. Má tak pevné atómové väzby, že nedokážem rozhýbať atómy natoľko, aby sa od seba oddelili, a tým pádom skvapalnili. Ak tento kameň neskvapalním, nedokážem ho naliať do chladiacich trubiek. Vieš vôbec, čo je to za motor? Bez chladenia môže kedykoľvek vybuchnúť! Ak vybuchne, môžeme urobiť diery do vesmíru.

A ďalšia vec. Teraz ten porazený kameň vôbec nechladí! Čím viac ho zohrievam, tým viac chladí, ale ak ho nezahrievam, tak nechladí! Vôbec tomu nerozumiem. Absolútne sa nespráva podľa vedeckých zákonov.“

„A čo Srura? Neprišla na niečo?“

„To je ten problém,“ Srura zrazu prišla do laboratória. „Prvky reagujú na základe počtu voľných elektrónov v poslednej elektrónovej vrstve. Podľa našich poznatkov, existuje najviac sedem vrstiev. Lenže tento prvok má poslednú vrstvu až desiatu a je plne obsadená. To znamená, že na to, aby mohol reagovať, musí nejaký jeho atóm prejsť do jedenástej vrstvy. To by vyvracalo všetky naše doterajšie teórie o veľkosti atómov. Doteraz poznáme prvky s maximálnym počtom atómov stoosemnať. Tento kameň má atómov dvestošesťdesiatdva!“ Srura znela nesmierne nadšene. Vôbec som jej nerozumela.

„A to znamená?“

„Že sme objavili nový prvok! A v tak obrovskom množstve! A ešte k tomu úplne ničí zákony vedy. To je objav vhodný ocenenia!“

„Aha. A dokážeš ho nejako roztaviť?“ bol to veľký objav, ale momentálne som mala iné priority.

„Ako som pred chvíľou povedala, tento kameň mení vedu, ako ju poznáme. Každý prvok sa dá roztaviť, takže teoreticky aj tento. Ale ako to urobiť je mimo našich poznatkov. Viem len, že je nesmierne stabilný, takže nájsť niečo s čím bude reagovať bude veľmi náročné. A to nehovorím o tom, aby reakcia vytvorila tekutinu.“

„A čo skúsiť použiť jeho prach? Nemôžeme ho nejako rozdrviť?“ opýtala som sa opäť Lamreaka.

„Madam, uvedomujem si, že vy ste zodpovedná za naše životy, ale ja sa vyznám do lode. Prach nám nepomôže. Takže ak dovoľíte, rád by som zase pracoval!“

„Okej. Informujte ma,“ pozrela som sa na nich a jednoducho som odišla. Oni boli vedcami, nechcela som ich vyrušovať.

„Povedal Lamreak niečo?“ na chodbe som stretla Ancelmusa. Knave a Scorch ho nasledovali.

„Len to, že ho nemáme vyrušovať. Srura vravela niečo objave, ktorý zmení chápanie vedy. Potrebujem skontrolovať Dunckeho a náš smer.“

„Dobre. Mám nápad. Zorach rozumie jazyku Prízrakov. Myslím, že by bolo dobré, keby sme napísali prekladací program.“

„Porozprávam sa s ním o tom. Dokážeš napísať taký program?“

„Pri všetkej úcte, programy som písal pred tým, ako som vedel rozobrať roboty a poriadne chodiť,“ povedal urazene.

„Dobre. Pošlem ho za tebou.“

„Verya, loď nie je v stave, aby zvládla priamy bojový stret s Prízrakmi. Nevieme, čo nás tam bude čakať.“

„Viem. Ale teraz sa s tým nechcem zapodievať. Nemáme nijaké správy o tom, že signál vysielala bojová loď. Ale pre každý prípad potrebujeme vychladiť motor. Radšej zvolíme taktický ústup, ako riskovať boj. Ale skontroluj bojové systémy.“

„Rozumiem.“ Prikývla som a odišla. Bola som na ceste na mostík. Dvere boli počas letu vždy zavreté zvnútra. Bol to obranný mechanizmus.

„Duncke, otvor,“ povedala som pred dverami. O pár sekúnd sa dvere otvorili. Duncke sedel na svojom mieste.

„Ako to vyzerá?“

„Budeme tam o tridsaťpäť hodín.“

„Dobre. Keby budeme v dosahu senzorov? Chcem to vidieť skôr, ako tam dorazíme.“

„O pár hodín. Zavolám ťa, keď tam budeme,“ povedal so zívnutím.

„Kedy si naposledy spal?“

„Srura mi dala niečo, aby som zostal hore.“

„Na to som sa nepýtala.“

„Pred tým, ako sme odleteli z tej planéty.“

„O desať minút som naspáť. Nastav autopilota. Na zvyšok dohliadnem ja. Ty sa pôjdeš vyspať. A to je rozkaz bez diskusií.“

„Rozkaz, madam!“

Potrebovala som rýchlo nájsť Zoracha. Síce komunikátor dostal, ale na lodi ho nepoužíval. Opakovala som mu to veľakrát, ale jeho to nezaujímalo. Zamierila som na ošetrovňu. Niečo mi hovorilo, že tam bude. Špehovanie bral veľmi vážne.

„Srura, čo dávaš Dunckemu?“ opýtala som sa hneď, ako som vošla na ošetrovňu. Zorach tam samozrejme bol.

„Len povzbudzujúce pilulky. Bežne dostupné. Urobil niečo zlé?“

„Nie, ale potrebujem nášho pilota v čulom stave. A nie na liekoch. Hlavne teraz, keď nevieme, čo nás čaká. Daj mu niečo na spanie. Potrebuje si poriadne oddýchnuť. Pošlem ho sem.“

„Samozrejme, hneď sa na to dám.“

„Zorach, ideš so mnou.“ Nasledoval ma smerom do strojovne.

„Áno? Ďalšie špehovanie?“ opýtal sa, keď sme boli sami. „Viem, čo si myslíš, ale ona nič neurobila. Nemá rada Federáciu. Neznáša ich prácu. Pochybujem, že by niekomu pomáhala.“

„Dobre, to vyriešime neskôr. Ani mne sa to nezdá. Ani Lamreak na to nemá žalúdok. V každom prípade, Ancelmus má nápad. Pomôžeš mu napísať prekladateľský program z jazyka Prízrakov. Medzi tým na neho môžeš dohliadnuť.“

„Jeho si nepodozrievala. Prečo ho mám začať špehovať?“

„Pre istotu,“ povedala som a vošla som do strojovne. „Priviedla som ho. Kedy môže byť program hotový?“ opýtala som sa Ancelmusa.

„To záleží od zložitosti jazyka. Potrebujeme preložiť celý jazyk, celú abecedu. Gramatiku. Syntax. Môže to trvať niekoľko týždňov.“

„A čo základy? Niekoľko základných fráz?“

„Uvidíme. Niečo by sme mohli stihnúť za pár dní.“

„Dobre. Chcem základnú verziu skôr, ako priletíme na miesto. Ale nie že kvôli tomu budete zanedbávať spánok. Už mám dosť problémov kvôli Dunckemu. Máte tridsaťpäť hodín. Budem na mostíku, o všetkom ma informujte,“ nečakala som na ich odpoveď. Nerada som používala rýchlovýťahy, ale teraz nemám čas myslieť na závraty.

„Duncke, choď za Srurou, čaká ťa na ošetrovni. A potom sa bež vyspať.“

„Len pred pár hodinami som si vzal tabletku proti spánku. Nemyslím si, že je to dobrý nápad.“

„Srura vie, čo ti dala. Choď už. A nevracaj sa sem, kým sa poriadne nevyspíš. O loď sa postarám.“

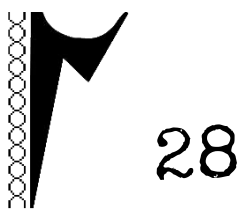
„Rozumiem,“ postavil sa z kresla. „Kurz je nastavený na autopilota. Senzory sa spustia automaticky, keď budú v dosahu. Všetko by malo byť bez problémov.“

„Bež sa vyspať.“

Sadla som si do svojho kresla. Autopilot udržiaval stály kurz aj rýchlosť. Loď nepotrebovala moju pozornosť. Začala som preto prehľadávať databázu. Chcela som nájsť nejakú planétu v blízkosti signálu, kde by sme mohli dať loď do poriadku. Pre prípad potreby. Nemyslela som, že dôjde na boj, ale nechcela som nič podceňovať.

Po pár hodinách sa mostíkom ozval hlasný zvuk. Vyrušil ma z driemot. Alarm senzorov. Niečo našli. Vypla som alarm a pozrela som na monitor. Niečo objavili v blízkosti signálu. Bol to obrovský objekt. Oveľa väčší ako akákoľvek loď. Mal veľkosť planéty.

V databáze nebola žiadna planéta v tej oblasti.

Čas teraz plynul veľmi rýchlo. Do cieľa nám zostávali dve hodiny, termín na poslanie správy bol za desať hodín. Čím bližšie sme boli k cieľu, tým viac informácií sme o planéte dostávali. Bola to typická kamenná planéta. Jedna z menších. Ak signál vychádzal priamo z planéty je možné, že sme našli domovskú planétu Prízrakov. Vysvetľovalo by to, prečo tá planéta nebola v databáze. Ale ako je možné, že ju nikto pred tým nenašiel? Toto bola jedna z najlepšie preskúmaných častí vesmíru. Planéta sa nemohla len tak objaviť.

„Nejaké zmeny?“ opýtala som sa Dunckeho. Spal skoro dvadsať hodín. Vyzeral oveľa lepšie. Potrebovala som ho v pohotovosti.

„Nič nové. O planéte dostávame stále viac informácií. Zdá sa, že je schopná podporovať život. Signál je stabilný, bez akejkoľvek zmeny.“

„Neustále ma informuj. A pokračuj v hľadaní databázy. Musí existovať nejaká zmienka o tej planéte,“ povedala som a odišla som z mostíka. Potrebovala som hovoriť s Lamreakom. Hlavný motor musel byť aspoň čiastočne funkčný, kým prídeme na miesto. Musíme byť schopní ho v prípade potreby zapnúť. „Doktor, ako to ide?“ neobťažovala som sa s klopaním, dvere do jeho laboratória boli otvorené.

„Tá skala je úžasná! Jednoducho úžasná. Nikdy som nevidel materiál, ktorý by dokázal tak udržiavať teplotu. Ja takmer nemožné ju roztaviť.“

„Takmer? Takže existuje spôsob?“

„Áno. Myslím. Išiel som na to úplne opačne. Tá skala čím viac sa zohrieva, tým viac chladí. Ale teraz má teplotu len o pár stupňov nižšiu ako teplota miestnosti. Myslím, že to s jej roztavením bude fungovať opačne. Ak ju dostatočne ochladím, myslím, že sa roztopí!“ povedal nadšene. „Ale neviem, čo sa s ňou stane potom. A či to vôbec zaberie. Nedokážem jej správanie predpovedať.“

„Čiže ju potrebujeme ochladiť? Super, a vieme, ako to urobíme?“

„Nie,“ Lamreak zavrtel hlavou. „Nedokážem ani odhadnúť, akú nízku teplotu to bude

vyžadovať. Môžem skúsiť vytvoriť zariadenie, ktoré vytvorí absolútnu nulu, ale zaberie to veľa času.“

„Teraz na to nie je čas. O pár hodín budeme v blízkosti planéty. Potrebujem ťa v strojovni, ak sa niečo stane. Ako je na tom motor?“

„Stále je príliš horúci. Nedokážem odhadnúť, kedy sa dostatočne ochladí.“

„Dobre. Poviem Dunckemu, aby sa pripravil na najhoršie.“

„Možno ho budeme môcť na pár minút zapnúť, aj keď je horúci. Poskytne nám to istú výhodu.“

„Rozumiem. Musíme byť pripravení na všetko. Zatiaľ pokračuj,“ odišla som zo strojovne. Cítila som sa nervózne. Hrozí nám nebezpečenstvo a my sa rútime priamo doň. Musela som si byť istá, že všetko bude v poriadku. Ancelmus bude určite v strojovni. Spolu so Zorachom.

„Ako to ide?“ neboli v strojovni. Sedeli v malej miestnosti vedľa.

„Počítač identifikoval sedemsto najpožívanejších slov. Teraz sme v polovici prekladu. Na základe tých slov bude možné urýchliť preklad,“ informoval ma Ancelmus.

„A čo hlavný motor?“

„Prišli sme na spôsob, ako ho ochladiť. Nie je to veľmi efektívne, ale jeho teplota stále klesá.“

„Chcem to vidieť, Lamreak ma o ničom neinformoval,“ zamierila som ku dverám do strojovne.

„To nie je dobrý nápad,“ Ancelmus ma rýchlo zastavil. „Roboti na to dozerajú. Pre nás to nie je veľmi bezpečné.“

„Čo si urobil? Ako presne ho chladíš?“

„Otvorili sme poklop strojovne. Silové pole chráni všetko vo vnútri. Len teplota okolo motora sa ochladzuje. Ak by sme ale vypli silové pole, tak sa ochladí rýchlejšie. Ale to by nás mohlo roztrhať.“

„Urobil si čo?!“

„Otvorili sme poklop strojovne.“

„A vôbec ti nenapadlo ma to tom informovať?“ snažila som sa hovoriť pokojne. Potlačila som v sebe hnev.

„Prikázala si nám vychladiť motor. Toto je efektívnejšie ako chladenie bežným spôsobom. Silové pole drží bez problémov. Nič nám nehrozí.“

„Zatvor ten poklop. Nastav teplotu okolo motora na čo najnižšiu. Riskuješ životy všetkých na palube. Hneď, keď sa dostaneme z tejto situácie sa o tomto porozprávame. Teraz to zatvor!“ vykrikla som.

„Ale...“

„Zatvor to!“ rozkázala som nahnevane.

„Ale to...“

Nič som nepovedala. Len som nazlostene ukázala na dvere do strojovne. Nahnevane som na neho hľadela a čakala som, kým vykoná rozkaz. Prešiel k ovládaciemu panelu a stačil pár tlačidiel.

„Hotovo. Atmosféra sa tam o pár minút vyrovná. Potom môžem znížiť teplotu,“ povedal rezignovane.

„Nechcem, aby sa niečo podobné ešte niekedy opakovalo. Rozumieme si?“

„Áno, madam!“ naštvane som odišla preč. Takáto nahnevaná som ešte nebola. Krv mi vrela v žilách. Zamierila som na ošetrovňu.

„Srura, daj mi niečo na upokojenie.“

„Čo sa stalo?“ z môjho výrazu jej bolo jasné, že nemá šancu ma odmietnuť. Hneď sa začala prehrabovať v skrinke s liekmi.

„Ten kretén v strojovni sa nás pokúsil všetkých zabiť.“

„A to už ako?“ podala mi dve malé tabletky. Prehltla som ich bez vody, ktorú mi ponúkla.

„Začal chladieť hlavný motor tým, že otvoril poklop strojovne.“

„Och jaj,“ hneď si uvedomila, čo to znamená. „Nesmieš mu to mať za zlé. Teraz sme všetci pod veľkým tlakom. Som si istá, že sa nám len snažil pomôcť.“

„Tým, že nás zabije? To nám veľmi pomôže.“

„Veci nie sú vždy také, ako sa zdajú. Dobré a zlé si môžu byť v niektorých situáciách veľmi podobné. Len sa snažil pomôcť. Veď niektoré väčšie lode majú napríklad hangár otvorený a chráni ich len silové pole. Som si istá, že vedel, čo robí.“

„O čom to tu hovoríš?“

„Len uvádzam príklad. A mala by si si oddýchnuť. Tvoj komunikátor ma neustále varuje, že tvoje životné funkcie nie sú v norme.“

„Teraz nemám čas na oddych. O pár hodín budeme pri tej planéte. Musím sa vrátiť na mostík,“ na nič som nečakala. Odišla som z ošetrovne. Vedela som, že má pravdu. Vo všetkom. Bola som vo veľkom strese. A niektoré lode naozaj mali otvorený hangár. Táto situácia na mňa doliehala. Už aby to bolo za nami.

„Duncke, ako to vyzerá?“ kým som prišla na mostík, bola som už celkom pokojná. Neviem, čo mi dala, ale zabralo to rýchlo.

„Už sme blízko.“ Len som prikývla a posadila som sa.

„Našiel si nejaké informácie v databáze?“

„Nie, o tej planéte neexistuje zmienka. Pozrel som sa na zakázané planéty, planéty, ktoré boli objavené pred začiatkom vesmírneho cestovania, planéty z obdobia prvej kolonizácie, ale nič. Na mieste, odkiaľ vychádza signál, nemá byť žiadne planéte. Nemala by existovať.“

„V takom prípade musíme očakávať nepriateľský kontakt. Len ma to utvrďuje v tom, že to môže byť domovská planéta Prízrakov. Chcem sa vyhnúť akejkolvek konfrontácií. Mali by sme byť schopní na chvíľu zapnúť hlavný motor. Nájdi únikovú trasu a miesto, kde sa schováme,“ stále som znela dosť podráždene.

„Čo sa stalo?“ očividne si všimol tón môjho hlasu.

„Ancelmus vymyslel spôsob chladenia motora. Otvoril poklop na strojovni.“

„Je to šialenec. Ale génius. Ak povedal, že sa nič nestane, veril by som mu.“

„Hlavne naplánuj únikovú trasu!“ povedala som podráždene.

„Pracujem na tom,“ vôbec si ma nevšimol. Len ďalej ťukal do monitora.

„Koľko času nám zostáva?“

„Menej ako hodina.“

„Chcem mať celú posádku na mostíku, ak sa niečo stane. Všetci musia byť v plnej pohotovosti.“

Zostávajúce minúty ubiehali rýchlo. Vykonala som kontrolu všetkých systémov. Všetko bolo v poriadku. Posádka bola na mostíku. Všetci sedeli na svojich miestach, pripravení na čokoľvek. Bola som rozhodnutá začať skenovať planétu hneď, ako k nej dorazíme. Pri akékoľvek známke agresie, mal Duncke bez rozkazu odletieť na bezpečné miesto. Odtiaľ sme chceli vyslať signál Federácií a počkať na nich. To bol náš plán.

„Čas do priletu T mínus tristo,“ oznámil automatický hlas.

Rozhliadla som sa po miestnosti. Všetci boli pripravení.

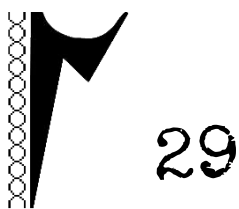
„Pripravte sa na všetko. Nevieme, čo nás tam vonku čaká.“

„Čas do priletu T mínus desať, deväť, osem, sedem, šesť, päť.“

„Ideme na to.“

„Štyri, tri, dva, jedna.“

Hviezdy, ktoré okolo nás vytvárali dlhú čiaru, sa zastavili. A ona bola tam. Priamo pred nami. Planéte s modrou farbou, plná vody. Okolo nej obiehal jeden mesiac.

„Aký je ďalší plán?“

Otázka bola samozrejme mierená na mňa. A určite si vyžadovala moju odpoveď. Ale bola som tak ohromená, že som nedokázala nájsť slová, ktoré by vytvorili vetu.

Zhlboka som sa nadýchla. Musím ostať pokojná. Teraz je najdôležitejšie, zachovať si chladnú hlavu.

„Je na planéte nejaká aktivita?“ znela moja prvá otázka.

„Nie, nezdá sa, že by si nás všimli.“

„Odkiaľ prichádza signál?“

„Neprichádza z povrchu,“ povedal Duncke po chvíli. „Zdá sa, že zdroj signálu lieta tesne ponad mesiac. Sú pri sebe tak blízko, že diaľkové senzory to nedokázali rozlíšiť. Zdroj obieha okolo mesiaca ako nejaký satelit. Udržiava stabilnú orbitu aj rýchlosť. Zdá sa, že sa drží na odvrátenej strane od planéty.“

„Dobre. Pošlite správu generálovi, že sme našli zdroj signálu. Jedná sa o nejaký satelit, ktorý ideme preskúmať. O planéte zatiaľ mlčte. Duncke, leť k mesiacu, pristaň na odvrátenej strane, aby sme boli v zákryte. Chcem dva tímy, jeden pôjde na satelit, druhý na planétu na malý prieskum. Chcem vedieť, čo je to za miesto.“

„Zdá sa, že je to osídlená planéta. Vidím na povrchu známky aktivity, senzory indikujú celkom vyspelú spoločnosť. Zdá sa, že je osídlená celkom hodne. Počet životných foriem už prerástol sto miliónov a ešte stále stúpa,“ Duncke znel prekvapene. Niet divu, tak hojne osídlená planéta nemala existovať. A ešte k tomu s vyspelou spoločnosťou.

„Hlavne pristaň na mesiaci. Tú planétu si pozrieme z blízka. Na satelit pôjdu Lamreak, Zorach, Ancelmus a Peyton. Na planétu pôjdem ja, Zorach, Ligriv a Knave.“

„Povedala si ma dvakrát,“ poznamenal Zorach.

„Ak je to planéta Prízrakov, tak ťa tam potrebujem. Ale preskúmanie satelitu je rovnako dôležité. Ak je jedno z nich falošný poplach, ale ty si niekde nikde... dočerta!“

„S tým viem pomôcť,“ povedal zrazu Lamreak. „Pracoval som na novej, zmenšenej verzii hologramu. Pred pár dňami som dokončil pracovný model.“

„Počúvam,“ povedala som zaujato.

„Jedná sa o kontaktné šošovky. Majú v sebe špeciálnu tekutinu, ktorá sa napojí priamo na optický nerv. Na krátku vzdialenosť dokážu preniesť všetko, čo vidíš. Jedna osoba signál vysiela a druhá ho prijíma.“

„Je tá vzdialenosť dosť dlhá, aby dosiahla z planéty na mesiac?“

„Pomocou komunikátorov ju dokážem posilniť. Problém je, že prenos je len jednostranný. Ešte som nevyriešil problém, ako ho umožniť z oboch strán. Jedna strana prijíma, druhá vysiela. Inak sa to zatiaľ nedá. A okrem toho, šošovky musia tú tekutinu stále uvoľňovať, čiže sa v očiach postupne rozpúšťajú. Najdlhšie vydržali štyri hodiny. A ešte som nemal možnosť vyskúšať ich v praxi.“

„Štyri hodiny sú na prvý prieskum viac ako dosť. Srura, skontroluj tú tekutinu. Nič v zlom, ale nechcem oslepnúť. O tridsať minút vás chcem všetkých pripravených v hangári.“

„Na mesiaci pristaneme za päť minút, prosím, zostaňte sedieť na miestach,“ prerušil náš odchod Duncke.

Pristátie na mesiaci bolo hladké. A my sme konečne dostali možnosť vyskúšať prieskumný raketoplán. Bol to malý čln, do ktorého sa zmestilo len päť ľudí. Pilotovala som zatiaľ len v simuláciách, toto bolo prvýkrát v skutočnosti. Snažila som sa pilotovať hladko ako Duncke, ale veľmi mi to nešlo. Našťastie sme pristáli v poriadku. Rozhodla som sa, najprv preskúmať časť planéty, ktorá bola ďalej od slnka. Dúfala som, že v noci budeme mať viac šťastia na prieskum. Knave skontroloval známky života okolo člna, ale žiadne nenašiel.

„Kontrola spojenia. Počujete nás?“ povedal zrazu Lamreak.

„Pathfinder, máme obrazy z oboch tímov. Spojenie je stabilné,“ povedal Duncke. Knave prenášal hologram priamo na loď, videli všetko.

„Jasne a čisto. Zorach, čo vidíš?“ zapla som prenos zo šošovky. Bolo to trochu nepríjemné, ale neprekážalo mi to vo výhľade.

„Ste v lese, stojíš pred raketoplánom. Je noc. Doktor, toto je fakt divné.“

„Urobím si o tom záznam. Budete mi potom musieť dať hlásenia. Obaja. Potrebujem vedieť, ako šošovky fungujú.“

„Je to mäťúce, trochu nepríjemné, ale neprekáža to. Ako to vyzerá? Podajte správu.“

„Práve sme preskenovali satelit, má veľmi nízku energetickú hladinu. Zdá sa, že to spustilo ten signál,“ odpovedal Ancelmus.

„Dobre, komunikačný kanál držte otvorený. Pravidelne sa hláste. Do štyroch hodín sa vráťte

na Pathfinderera.“

„Mám na senzoch nejakú budovu. Smer dva-dva-sedem. Vidím v nejaký druh zabezpečovacieho systému. Zdá sa, že v budove je niečo dôležité. Viac informácií dostanem, ak sa priblížime,“ povedal zrazu Knave. Na jeho holograme sa objavila najprv trasa, potom náčrt budovy.

„Dobre, ideme tým smerom. Zostaňte potichu, nechcem pútať žiadnu pozornosť. Uvidíme, kde sme.“ Knave ako prvý vykročil smerom k budove. Kráčala som za ním a obzerala som sa. Les sa podobal na tie, ktoré som videla doma. Stromy si boli akosi podobné. Zdá sa, že život sa istým spôsobom na planétach vyvíja rovnako. Koniec koncov, planéty, ktoré boli schopné udržať život mali veľmi podobné podmienky.

„Les okolo nás je dosť malý. Vidím okolo nás veľké množstvo iných budov. Žiadne z nich nie sú zabezpečené. Povedal by som, že sme v nejakom parku,“ povedal Knave.

„Čo známky života?“

„Nie je ich okolo nás veľa. Budovy sú skoro prázdne. Zabezpečená budova má len päť známok života, sú na rôznych miestach v budove. Ak porovnam počet známok života na plochu, je to štatistiky viac ako v ostatných budovách.“

„Čiže je to nejaká dôležitá budova?“

„Pravdepodobne. To zistíme za chvíľu. Už sme blízko.“ O pár minút sme vyšli z lesa. Najprv som uvidela svetlo, a potom samotnú budovu. Okolo budovy bol plot. Stáli sme pred bránou. Za bránou boli schody dovnútra. Pred bránou bol veľký kameň s nápisom.

„Zorach, dokážeš to prečítať?“

„Nie, nie je to jazyk Prízrakov. Nepoznám ho.“

Uľavilo sa mi. Neboli sme na planéte Prízrakov. Ale zároveň som pocítila obavy. Boli sme na úplne neznámej, osídlenej a vyspelej planéte. Nebolo možné, aby tak vyspelá spoločnosť existovala bez akýchkoľvek záznamov.

Niečo je zlé. Veľmi zlé.

„Osoby v budove sú ozbrojené. Prechádzam do aktívneho obranného režimu,“ Ligriv zrazu prehovoril. Doteraz mal uvoľnený postoj, teraz sa napol, čakal na útok.

„Čože?“ bola som veľmi zamyslená, ledva som ho počula.

„Osoby v budove sú ozbrojené,“ zopakoval Knave.

„Musíme sa dostať dovnútra,“ v mrákotách som prešla k bráne. Neviem, čo ma poháňalo. Musela som zistiť, čo je to za miesto.

„Počkaj,“ zastavil ma Knave. „Je tam nainštalované nejaké poplašné zariadenie. Ak sa aktivuje, zalarmuje strážcov v budove. Odpojím ho.“

„Dobre, hlavne rýchlo. Musím zistiť, čo je to za planétu, ale nechcem sa tu dlho zdržiavať.“

O pár sekúnd na to sme vstúpili dnu. Ligriv vošiel prvý. S namierenou zbraňou skontroloval vstupnú halu.

Čo je to dočerta za miesto? Veľká vstupná hala bola plná vypchatých zvierat, kostí, črepov, obrazov, drevených zbraní, skál, oblečenia. Všetky objekty boli umiestnené vo veľkých sklenených debnách. Každý z nich bol umiestnený vedľa vchodu do inej chodby. Nad vstupom do chodby bol nad dverami nejaký nápis. Vyzeralo to, že v každej hale boli umiestnené veci, ktoré ľudia bežne používajú. Možno nejaký obchod? Úložné priestory? Ale prečo by mali také zabezpečenie?

Pozrela som na jeden obraz. Boli na ňom ľudia, čo sedeli v jaskyni okolo ohňa. Vstúpila som do chodby. Hneď za vstupom bol na podstavci človek. Vyzeral ako niekto z mojej planéty!

„Verya, asi viem, čo je to za miesto. Musíte sa odtiaľ rýchlo dostať!“ povedala zrazu Srura. Srura bola na Pathfindrovi, videla obrazy na holograme, ktorý prenášal Knave.

Bola som ale tak veľmi zaskočená, že som jej vôbec nerozumela. Počula som ich niečo hovoriť, ale bol to len šum na pozadí. Vôbec som nerozumela jediné slovo. Zarazená som pozerala na tú sochu predomnou. Ako je vôbec niečo také možné? Čo sa to tu deje?

„Verya, musíme ísť!“ Knave ma potiahol za ruku. Vôbec som nebola schopná urobiť jediný krok. „Verya! Pod’!“ nemohla som sa pohnúť. „Verya! Spamätaj sa!“ Knave ma chytil za plecía a potriasol mnou. Mal pravdu.

„Ideme,“ prehovorila som veľmi potichu.

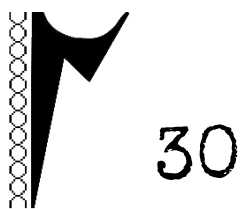
Otočila som sa na dvere do haly, ale stál tam muž. Šokovane na nás pozeral. Bol rovnako prekvapený, ako my. Potom začal niečo nahlas hovoriť. Nerozumela som mu. Muž kričal stále hlasnejšie. Naťahoval sa po zbrani.

„Nechceme nikomu ublížiť. Prišli sme v miery. A teraz odchádzame,“ povedala som čo najpokojnejšie. Vôbec sa nezdalo, že mi rozumel. Vykročila som smerom k nemu. Muž vytiahol zbraň a namieril na mňa.

„Detegovaná hrozba,“ Ligriv na neho namieril. Muž spanikáril a vystrelil. Knave ma odtiahol na stranu. Ligriv strieľal rýchlejšie ako ten muž.

Muž padol na zem, hrud’ mal posiatu dierami. Ako padal, rozbil sklenenú debnu, pod ktorou bol nejaký oštep. Budovou rozoznel poplach. Na všetky vchody spadli mreže. Toto všetko sa odohralo rýchlosťou sekundy.

„Ligriv, znič tú stenu!“ prikázala som mu. Nemali sme čas prerezávať sa cez mreže. Ligriv vystrelil na stenu výbušnú strelu a stena sa rozpadla. Za ňou bola naša cesta na slobodu. „Naspäť do raketoplánu, hneď!“ zakričala som.

„Čo myslíš tým, že poznáš tú planétu?“ Ani som si nevyzliekla ochranný oblek. Vyšla som rovno na mostík a konfrontovala som Sruru. „A prečo tam bola socha človeka z mojej planéty?!“

„Neobjavili sme novú planéte,“ začala vysvetľovať. „Poznáme ju už niekoľko tisícročí. Objavili ju ešte počas prvých vesmírnych prieskumov.“

„To nie je možné!“ zastavil ju Duncke. „Skontroloval som záznamy z tej doby, žiadna planéta tu nemá byť.“

„To preto, že jej existenciu dobre ukryli. Experimenty sa vymkli kontrole.“

„Aké experimenty?“ znela som nahnevanejšie, ako som mala v úmysle. Zhlboka som sa nadýchla, aby som sa upokojila.

„Keď sme túto planétu prvýkrát objavili, mala stabilne rastúcu populáciu uvedomelých druhov. To sú druhy, ktoré používali na kríženie s nami. Našli sme niekoľko takých druhov, to sa nestáva často. Rozkaz bol jasný – nájsť najvhodnejší druh na kríženie, hybridizáciu. V tej dobe to bol veľmi bežný rozkaz. Vedci identifikovali najvhodnejší z druhov. Vybrali jeden z uvedomelých druhov. Boli rýchlejší, silnejší ako ich druhoví príbuzní. Potrebovali len zväčšiť mozgovú kapacitu. A o to sa vedci vtedy snažili. Sila ich tiel v kombinácií s naším mozgom.

Experimenty zlyhávali. Nesmierne zlyhávali. Ale rozkaz stále pretrvával. Dokonca ho pritvrdili. Vytvoríte nové hybridy, aj kedy ste mali celú populáciu vyhubiť. A to sa nakoniec aj stalo. Keď vedci konečne uspeli, z populácie zostalo len niekoľko jedincov. Z niekoľkých stoviek zostal len jeden kmeň.

Tento kmeň žil na hraniciach územia. V blízkosti druhových príbuzných. Boli si veľmi podobní. Boli len viac vyvinutejší, slabší ale s väčším mozgom. Vedci boli stále na orbite, dokončovali experimenty. Pozorovali oba druhy, aby dokázali nájsť vhodnú planétu na umiestnenie hybridu. Medzi druhmi došlo k sporu. Druh, ktorý použili na vytvorenie hybridu, bol zničený. Vedci nemohli urobiť nič, aby ich zachránili.

Výskumné tímy v inej časti galaxie objavili vhodnú planétu, ale bez uvedomelých druhov. Na tú planétu umiestnili hybridov, ktorých vytvorili. Na tvoju planétu, Verya. Vytvorili sme vás z druhov, ktorých sme našli na tejto planéte.

Experimenty ale prekročili svoje hranice. Začali sme vás, ako nový druh, pozorovať. Zdalo sa, že násilie máte v povahe. Ale zároveň aj... Mozgová kapacita pôvodného druhu nebola plne vyvinutá, to sme si uvedomili, ale neskoro. Začali ste sa vyvíjať, boli ste rýchlejší, silnejší, agresívnejší, ale aj múdrejší. To vás činilo nebezpečnými pre celý druh.

Niekoľko storočí sme vás nechali vyvíjať sa bez zásahov. Skupina vedcov sa rozhodla urobiť prvý kontakt. Skúmať a pozorovať, ako zareagujete. Ako druh ste boli stále veľmi mladý, neschopný hovoriť zmysluplne, písať, či obrábať pôdu. Vedci vám chceli pomôcť rozvinúť sa rýchlejšie. Ale kmeň, kde pristáli, ich všetkých vyvraždil.

Odvtedy sa domovská planéta vášho druhu považuje za príliš nebezpečnú. Bola vymazaná z databázy, aby ju nikto nikdy nenavštívil. Aby sa predišlo ďalšej katastrofe,“ Srura hovorila celý čas veľmi zahanbene. Akoby to všetko bola jej vina.

„Ako o tom teda vieš?“ opýtala som sa po chvíli.

Srura dlho neodpovedala. Zrazu sa zhlboka nadýchla a pokračovala: „Odkedy som začala študovať vedu, zaujímala som sa a druhy, ktoré sme stvorili. Môžem povedať, že to máme v rodine. Boli sme jedni z prvých vedcov, ktorí sa zaoberali hybridizáciou. Na tejto planéte bola jedna z mojich predkov. Verya, stvorila ťa moja rodina. Písala si denník. Ten denník je jediným záznamom toho, čo sa na planéte skutočne stalo. Nikde nenájdeš správy o genocíde, či nespečených vraždách. Nikde sa nedozvieš, čo sa skutočne stalo. Len v tom denníku. Ten denník je naše rodinné dedičstvo.

Je pre nás varovaním, kam až veda dokáže zájsť. Varovaním, čo sú niektorí ľudia schopní urobiť, ak majú tú moc. Varovaním, že vytvorenie jedného druhu nestojí za život iného. Nie je to na náš rozhodnúť, kto má žiť, a kto má zomrieť. Nieкто by nemal mať takú moc. Preto vznikol zákon voľby. Aby sme my nemali takú moc. Je to jediný pozostatok éry hybridizácie. Verte alebo nie, ale takéto sú začiatky všetkých hybridných druhov.“

Ostala som ticho. Nebola som si istá, čo mám na to povedať. Na jednej strane som chápala, že to bol rozkaz. Na strane druhej som pociťovala hnev, smútok, zmätok.

„Prichádzajúca komunikácia zo satelitu.“

Čože? Aha, satelit. Preto sme tu.

„Počúvam,“ ani som si nebola istá, že ma na satelite počujú.

„Verya, zdá sa, že sme našli komunikačnú stanicu. Rozlúštil som signál. Vysielal správy o svojej polohe a o stave batérie. Nebolo to nič zlé. Vypli sme ho,“ Lamreak. Skúmal satelit.

„Prekladateľský program funguje relatívne presne. Možno by sme tu mali zostať a skontrolovať databázu. Je plná informácií,“ povedal Ancelmus. Aj on bol na satelite. A Zorach tiež.

Musím sa sústrediť. Musím prestať myslieť na tú planétu.

„Ďalšia prichádzajúca komunikácia. Z veliteľstva,“ Duncke nestihol dokončiť. Prenos zo satelitu bol prerušený. Na holograme sa objavil generál.

„Zdravím vás, plukovník. Rád vás znovu vidím. Ako to vyzerá so signálom?“

„Generál, dostali ste našu predbežnú správu?“ znela som prekvapivo pokojne.

„Dostal, a preto som netrzeplivý. Signál sme totiž pred nejakou dobou prestali zachytávať.“

„Je to nejaký satelit. Zisťujeme jeho účel. Podľa prvých údajov je veľmi starý. Jeho batérie sú na veľmi nízkej hladine, to pravdepodobne spustilo ten signál. Dorazil k vyhasnutej hviezde, a to mu zrejme čiastočne dobilo batérie. Signál musel začať vysielať na väčší dosah. Pred chvíľou sme ho zničili.“

„Ešte stále máte na sebe ochranný oblek,“ poznamenal.

„Áno, pane, boli sme ho preskúmať. Keď sme zistili, o čo sa jedná, okamžite sme ho zničili.“

„Výborné rozhodnutie. Počínate si skvelo. Môžete sa vrátiť k vašej predchádzajúcej misii. Prieskum. Ešte stále čakáme na vzorky, ktoré ste poslali. Vedci sa už nevedia dočkať.“

„To radi počujeme, pane. Radi by sme na vrátili na tú planétu a podrobnejšie ju preskúmali,“ usmiala som sa.

„Robte, ako uznáte za vhodné. Očakávam pravidelné hlásenia,“ hologram sa vypol. Komunikácia sa skončila.

„Nedovolila som prijať hovor, Duncke.“

„Ja som to neurobil! Prisahám, že ja som sa komunikácie nedotkol!“ Duncke začal šialene ťukať do prístrojov. „Protokoly zakazujú prerušiť inú prebiehajúcu komunikáciu. Nie je možné, aby sa niečo také stalo.“

„Sme stále spojený so satelitom?“

„Áno, stále sme tu. Čo to bolo?“ Zorach odpovedal ako prvý.

„Kde je Lamreak, chcem s ním hovoriť.“

„Je zaneprázdnený,“ hologram, ktorý prenášal Peyton ukázal Lamreaka. Kontroloval... Nie. Náhodne ťukal do jednotlivých prístrojov, potom zase do monitora pripojeného ku komunikátoru.

„Vyruš ho!“

„Ja počúvam. Nemusíte ma rušiť,“ Lamreak stále usilovne ťukal.

„Prečo sa nám narušila komunikácia?“

„Ako povedal Duncke, nie je to možné. Protokoly to zakazujú. Jediným spôsobom by bol externý program, malware ak chcete, ktorý by to umožňoval. Musel by ale byť nainštalovaný priamo do lodných systémov. Niečo také by som si bol ale všimol. Poznám lodné systémy.“

„Keď sa vrátite na loď, tak to skontroluj. Chcem tu zostať niekoľko dní. Z toho satelitu musíme vytiahnuť čo najviac dát. Beriem si raketoplán a idem k vám. Potrebujete niečo doniesť?“

„Databanky. Veľa, veľa databaniek. Je tu neskutočné množstvo dát. Zorach pôjde späť na Pathfinder. Potrebujeme spojzduť ten prekladač. Informácie budeme musieť stiahnuť z preskúmať ich na lodi. A nemôžeme tu zostať dlho, batérie oblekov sa pomaly vybíjajú. Budeme sem musieť prísť ešte niekoľkokrát.“

„Zoberiem so sebou Scorch, môže tam zostať a kopírovať dáta. Vy sa všetci môžete vrátiť na loď a všetko tu skontrolovať. A potom čítať dáta. Scorch nepotrebuje na prácu kyslík, ani stabilnú teplotu,“ nechcela som na satelite žiadneho člena posádky. Respektíve, len minimálny počet. A nahraditeľného člena. Nerada som tak o robotoch uvažovala, ale... Ak sa niečo stane, aspoň neprídeme o niekoho dôležitého.

„Nenechám nejakého robota robiť moju prácu! Je veľmi...“

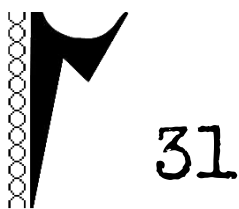
„To je rozkaz!“ zakričala som na Lamreaka. „Idem k vám. Môžete na satelite zostať, kým sa nevyčerpajú zásoby v obleku, ale potom odchod. Bez rečí sa so mnou vrátite, je to jasné?“

„Rozkaz, šéfe.“ Fráza, ktorú ako prvý použil Zorach bola v našej malej spoločnosti veľmi nákazlivá.

„Scorch, do hangáru. Knave, ideš so mnou. Pomôžeš im sťahovať databázu, kým sú ešte tam,“ povedala som do interkomu. Vyšla som z mostíka a zamierila som do hangáru. Roboty tam nakladali do raketoplánu databanky.

„Verya, ešte si si nezložila oblek? Ak ho máš na sebe, nemôže si doplniť zásoby.“

„Tak budem sedieť v raketopláne. Chcem ísť na ten satelit, tak si pohnite.“

O pár minút neskôr sme pristáli na satelite. Podľa dát, ktoré tím poslal na Pathfinderera, satelit nemal podporu života. Preto sme potrebovali ochranné obleky. Našťastie boli obleky veľmi ľahké, vôbec neprekážali v pohybe. Môj ale hlásil skoro vyčerpané zásoby.

„Ako to vyzerá? Pokročili ste?“ opýtala som sa hneď, keď sme vkročili do kontrolnej miestnosti.

„Je to zvláštne. Podľa toho, čo viem, databázy Prízrakov majú byť strážené. Nemali by sme vôbec byť schopní sa do nich nabúrať. Ale tento satelit nemal vôbec žiadnu ochranu, vôbec nebol šifrovaný. Nemáme žiaden problém s čítaním alebo sťahovaním,“ odpovedal Ancelmus. Ani nezdvihol hlavu, usilovne ťukal do prístrojov.

„Možno je to kvôli prekladaču?“

„Nepovedal by som. Databáza bola úplne otvorená. Ktokoľvek ju mohol použiť. Dokonca aj s veľmi základnými znalosťami,“ pokračoval v ťukaní. Po chvíli odpojil databanku a nahradil ju novou. „To množstvo dát je neuveriteľné. Už sme zaplnili takmer všetko, čo sme priniesli, a neskopirovali sme ani tretinu.“

„Priniesli sme ich viac. Potom môžeme priniesť ďalšie,“ prešla som k Lamreakovi. „Lamreak, nejaký pokrok?“

„Toto je pravdepodobne navigačný systém. Z toho, čo tu vidím, satelit mapuje galaxie. Väčšinu času funguje na pohotovostnom režime, je skoro úplne vypnutý. Raz za čas sa zapne vyšle signál. Signál smeruje k týmto bodom,“ ukázal na mapu pred sebou, „zostane nejakú dobu vysielat', a potom sa vypne.“

„Čo sú to za body?“

„Neviem. Program to nie je schopný preložiť.“

„Zorach...“ otočila som sa, ale stál priamo za mnou.

„Áno, som tu,“ naklonil sa bližšie k monitoru. „To slovo sa nedá presne preložiť. Niečo ako úkryt, základňa, útočisko, niečo v tom zmysle.“

„Základňa? Lamreak, vieme určiť, kde sa nachádzajú?“

„Odtiaľto nie, ale mohol by som tie dáta poslať Dunckemu. Keď ich porovnáme s našou databázou, budeme to vedieť presnejšie.“

„Urob to. A skopírujte čo sa dá, vraciame sa na loď. Scorch tu zostane a skopíruje zvyšok,“ nariadila som.

„Ale prečo? Nikto tu okrem nás nie je. Je to bezpečné,“ Ancelmus vyzeral ako dieťa, ktorému som práve zobrala hračku.

„Pretože mám pocit, že generál zistí, že som nepovedala celkom pravdu. Ak sa sem rozhodne prísť a skontrolovať to, budeme mať problémy. Keď sa to stane, chcem byť čo najďalej.“

Všetci okamžite poslúchli. Knave a Scorch sa posadili k prístrojom a začali kopírovať dáta.

Opierala som sa o dvere a sledovala som ich. Môj oblek hlásil zásoby na desiatich percentách. O chvíľu budem musieť ísť do raketoplánu.

„Prečo si nepovedala pravdu?“ opýtal sa ma zrazu Zorach.

„Mám taký pocit,“ a ten pocit som vždy počúvala. „Musím sa vrátiť na raketoplán, už nemám v obleku zásoby. Očakávam vás všetkých do tridsiatich minút. Scorch tu zostane,“ opustila som ich a vrátila som sa do raketoplánu.

Sedela som na kresle pilota a rozmýšľala som. Hlavu som mala plnú vecí, čo povedala Srura. Chcela som nájsť planétu, odkiaľ pochádzam. Odkiaľ je môj druh. Ale nikdy by ma nebolo napadlo, že v posádke budem mať niekoho, kto na programoch pracoval. Teda Srura nie, jej predkovia.

Mala som z toho zmiešané pocity. Ja jednej strane bolo zaujímavé vedieť, že tam niekde stále sme. Naša čistá verzia. Na druhej strane som sa cítila zle, že prvého zástupcu môjho druhu sme zastrelili. A ešte horšie som sa cítila, keď som si uvedomila, že Stvoritelia pôvodný druh takmer úplne vyhubili. Koľko druhov tak zničili kvôli vede?

Federácia bola vždy prezentovaná ako to najlepšie. Že všetko, čo robili, bolo pre naše dobro. Ale realita bola iná. Každý deň svojho života som bola konfrontovaná s niečím úplne iným. Vedci vo Federácií mali mnoho poznatkov, vynašli liek na mor, ale nedali ho všetkým. Vyberali si medzi životmi pár jedincov a zvyšok nechali zahynúť. O jedných sa starali, druhých zatracovali.

Cítila som, ako mi zvierajú žalúdok. Bolo mi z toho všetkého zle.

„Duncke, porovnaj údaje zo satelitu s našimi mapami. Nájdi tam niekde nejaké bezpečné miesto. Keď skončíme so satelitom, bude to náš ďalší cieľ.“

„Nechcela si ísť späť na planétu s tými rastlinami?“

„Zmenila som názor.“

Ochranný oblek som zo seba takmer strhla. Cítila som sa v ňom nesmierne špinavá. A to, čo ten oblek predstavoval, bolo ešte horšie.

„Verya, si v poriadku?“

„Áno, som v pohode. Pôjdem si oddýchnuť. Kedy môžeme vyraziť?“

„Dáta budú skopírované za niekoľko dní. Ale stále nemôžeme použiť hlavné motory,“ varoval ma Lamreak.

„To mi je jedno. Hlavne nás dostaňte k nejakej z tých základní.“ O pár minút som vkročila do svojej izby. Uniforma ma dusila. Strhla som ju zo seba rovnako ako ochranný oblek. Dúfala som, že mi sprcha pomôže vyčistiť si hlavu. Myšlienky ma stále nenechávali v pokoji.

Moja hlava bola veľmi ťažká. Bola plná myšlienok. Potrebovala som sa posadiť. Nechala som horúcu vodu, nech mi steká po tele a sadla som si. Vôbec som sa necítila čistejšie. Aspoň ten dusivý pocit bol preč. Pocit, že som ako zbité zviera, ktoré sa stále vracia ku svojim trýzniteľom. Uniforma bol môj obojok, ochranný oblek mojím bičom.

O niekoľko minút sa voda v sprche automaticky vypla. Systém tak zamedzoval nadmernému plytvaniu. Zostala som sedieť, kým para nevyrchala. Sprcha mi nepomohla. Len mi pripomenula, kde vlastne som. Potrebovala som les, potrebovala som beh. Miesto, kde by som si dokázala vyčistiť hlavu. Nič také som ale nemala.

A možno mala.

Veľmi rýchlo som vstala a obliekla som sa.

„Ako dlho bude trvať, kým nájdeme polohu niektorej z tých základní?“ opýtala som sa priamo od dverí na mostík.

„Niekoľko hodín. Počítač ešte identifikuje spoločné body,“ Duncke vyzeral prekvapene, že ma vidí.

„Dobre, beriem si raketoplán, idem späť na planétu. Máš velenie, kým budem preč. Zavolaj, keď niečo nájdete,“ rýchlo som odišla. Počula som, že niečo za mnou kričí, ale nepočúvala som ho.

„Ideš niekam?“ Zorach ma zastavil na ceste do hangáru.

„Áno, naspäť na planétu. Idem bežať. Niekde v lese,“ ani som sa pri ňom nezastavila.

„Je to bezpečné?“ udržal so mnou krok.

„Je mi to jedno. Potrebujem vzduch. Potrebujem odtiaľto vypadnúť. Dusím sa tu.“

„Dobre, ale idem s tebou.“

„Nie, potrebujeme ten program.“

„Nie som súčasťou Federácie. Dobrovoľne som sa pripojil k posádke. Nemôžeš mi nič

rozkázať.“

„Fajn, ale nebudeš ma spomaľovať, inak ťa tam nechám,“ vstúpili sme do raketoplánu. Nastavila som autopilota, aby letel na najmenej obývané, najviac zalesnené miesto. Potrebovala som les. Čo najďalej od ľudí.

„Verya, niečo sme našli na satelite,“ ozval sa Knave z komunikátora. Nakoniec sa aj on rozhodol zostať na satelite, aby kopírovanie bolo rýchlejšie. Nesúhlasila som s tým, ale on na mňa vytiahol nejaký protokol, ktorý to umožňoval. „Je to niečo silne chránené. Nedokážem to preskenovať. Nemôžem ani vstúpiť do miestnosti, kde to je uložené. Odčerpáva to väčšinu energie.“

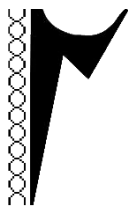
„Ak je to potrebné, tak vyrežte celú tú sekciu a pripojte to k lodi. Anclemus a Lamreak sa na to potom pozrú,“ po tých slovách som odpojila komunikátor. Potrebovala som chvíľu pokoja. Naštartovala som raketoplán a letela som na miesto určené navigáciou.

O pár minút sme pristáli na mieste. Bol to veľmi hustý les, miesto na pristátie sa hľadalo ťažko. Senzory nehlásili žiadne životné formy.

„A čo chceš robiť teraz?“ opýtal sa Zorach.

Stála som vo dverách raketoplánu a užívala som si výhľad. Vzduch bol príjemne chladivý, voňal zeleňou. Stromy boli všade okolo. Usmiala som sa. Presne toto som potrebovala.

„Teraz si zbeháme.“

Čas letí rýchlo, hlavne keď treba urobiť veľa vecí. Ale to teraz nebol môj prípad. Po tých pár stresujúcich dňoch mi Srura nariadila oddych. Vraj som bola priveľmi podráždená a potrebovala som zrelaxovať. Kopírovanie databázy nám zabralo tri dni. Dáta sme ale nemali ako preskúmať, pretože program ešte nebol plne funkčný. Duncke našiel nejaké planéty popri trase, ktorou išiel satelit, tak sme boli na ceste k jednej z tých planét.

Cestovanie bolo pomalé. Nemohli sme použiť hlavné motory, lebo sa stále prehrievali. Lamreak a Ancelmus ale nepracovali na chladiení motorov, ale kontrolovali lodné systémy. Nepáčilo sa mi, ako ľahko nás generál kontaktoval. Nemalo to byť možné. Srura pracovala na zložení toho kameňa, snažila sa ho pochopiť. Zorach pracoval na prekladateľskom programe. A Knave sa snažil rozlúštiť ten podivný objekt, ktorý sme našli na satelite. Museli sme satelit rozrezať, aby sme sa k nemu dostali. Muselo to byť niečo cenné, keď to Fantómy tak dobre chránili.

A ja som mohla len sedieť a čakať. Nepáčilo sa mi to, ale jednoducho nebolo nič, s čím by som mohla pomôcť. Bolo to jednoducho únavné. A nudné. Táto nuda ma zabíjala.

Ticho v izbe prerušilo klopanie na dvere. Už som skoro zaspávala. Ten náhly zvuk ma vytrhol z driemot. Zhlboka som sa nadýchla a išla som otvoriť dvere.

Ancelmus sa pretlačil dnu hneď, ako sa dvere otvorili.

„Čo...“ Duncke mi zakryl ústa a zavrtel hlavou. Zmätené som sa na neho pozrela. Priložil si prst na pery. Prikývla som a on zložil ruku z mojich úst. Lamreak a Ancelmus začali prehľadávať a skenovať celú miestnosť. Nechápala som, čo sa deje, ale verila som im. Srura a Zorach zostali stáť vo dverách a pozorovali chodbu.

„V poriadku, nie sú tu žiadne ploštice.“

„Ploštice? Čože?“ opýtala som sa zmätené.

„Verya, v niektorých programoch boli programy, ktoré nás sledovali. Komunikácia, navigácia, všetko bolo napichnuté. O všetkom vedeli.“

„Čože?“ okamžite som sa pozrela smerom k Zorachovi. Generál o všetkom celý čas vedel.

„Nie, o Zorachovi pravdepodobne nevie. Zdá sa, že tam tie programy neboli nainštalované dlho,“ Lamreak znel takmer pokojne. Akoby ho vážnosť situácie nezaskočila.

„Čo tým myslíš?“

„Niekto ich nainštaloval len pred niekoľkými dňami. Máme na palube špióna.“

Toto bolo zlé. Veľmi zlé.

„Priznajme si to,“ začala Srura, „nikto v tejto miestnosti nechce slúžiť generálom. Ani najvyššiemu. Nikto z nás by z toho nemal úžitok. Pokaziť loď a zostať niekde uväznený nie je príjemná predstava. Špehovať a posielat' správy je niečo, k čomu by sa nikto z nás neznížil. A okrem toho, nemáme z toho čo získať.“

„Čo tým chceš povedať?“

„Súhlasím so Srurou,“ pridal sa Ancelmus. „Nikto z nás z tohto nemá úžitok. Najjednoduchšie by bolo naprogramovať niektorého z robotov, aby to urobil. Pokojne sa v nich kedykoľvek mohol zapnúť skrytý program.“

„Duncke, kým sa táto situácia nevyrieši, berieš si vodcovstvo,“ povedala som zrazu.

„Čože? Prečo? Prečo by si to teraz robila?“ okamžite sa na mňa všetci zmätene pozreli.

„Dovolila som, aby sme na palube mali špióna. Dokonca som jedného z robotov osobne vybrala. Nemôžeme si byť istí, že do Knavea niečo nenainštalovali. Som za túto situáciu čiastočne zodpovedná. Kým to nevyriešime, budeš rozhodovať ty.“

„Ak to chceš,“ povolil neochotne.

„To nie je možné,“ Ancelmus prehovoril v rovnakom momente. Duncke mu kývol, aby pokračoval. „Knave je posledný, koho by som z toho podozrieval. Séria trinásť má silný zmysel pre povinnosť a spravodlivosť. Čítal som o prípadoch, kedy sa trinástky sami zničili, len aby nepoškodili tím. Knave by niečo také neurobil. Na druhej strane sedemnástky...“ na chvíľu stíchol. „Sú netestované. Úplne nové. Nedali mi k nim žiadne špecifikácie. Vôbec netuším, čo do nich nainštalovali. Ich súbory sú chránené. Aby som sa dostal do ich systémov, musím ich vypnúť a rozobrať.“

„Urob to, ale skontroluj tak všetky roboty. Teda, ak Duncke súhlasí,“ zabudla som, že nateraz nevydávam rozkazy.

„Len pre istotu ich vypni všetkých,“ súhlasil Duncke.

„A čo napadnuté programy?“ zrazu som si spomenula, že máme iný problém.

„Mám čisté kópie všetkých programov. Už prepisujú pôvodné verzie. Môžeme len dúfať, že sa ten vírus nikde neschová.“

„Dobre. Teraz....“ loďou sa rozozvučal alarm. O pár sekúnd na to sa loď prestala pohybovať.

Zastavila tak prudko, že sme všetci spadli na zem. Našťastie žiadne ťažké predmety na nikoho nespadli.

„Sú všetci v poriadku? Čo sa stalo?“ opýtala sa Srura ako prvá.

„Mali by sme zastaviť až za pár dní. Sme ďaleko od základne,“ Duncke sa pomaly posadil. Z úst mu stekala krv.

„Chod' na ošetrovňu, Srura, postaraj sa o neho,“ zavelil okamžite Lamreak. On bol ďalší v poradí na vedenie.

„Máme problém. Dvere sa nedajú otvoriť,“ Zorach stál najbližšie pri nich.

„Postarám sa o to,“ Lamreak rozobral ovládací panel pri dverách. „Opatrne. Nevieme, čo nás čaká za nimi.“

Srura prezerala Dunckeho: „zahryzol si si do jazyka. Nie je to nič vážne.“

„Veď ste skontrolovali celú izbu. Povedali ste, že tu nie sú ploštice!“ protestovala som zmätene.

„Nájdeme nejakú pokojnú planétu, kde to zistíme. Ale teraz sa musíme sústrediť na iné problémy. Potrebujeme vypnúť roboty, a to hneď. Sme v obrovskom nebezpečenstve.“

Trochu som odsunula posteľ. Ukryla som si pod ňu zbraň, presne pre takéto prípady.

„Už to skoro mám. Nestojte na rane,“ Lamreak spojil pár káblov. Dvere sa otvorili a dnu vletela laserová strela. Na stene oproti dverám sa objavil čierny fľak. Nasledovalo ju viac výstrelov.

Po zemi som sa posunula pred dvere a niekoľkokrát som vypálila priamo na Peytona. Strely mu veľmi neublížili, bojové roboty boli posilnené. Malo to ale želaný efekt. Peyton sa sústredil na mňa.

Zrazu sa za ním objavil jeden z malých mechanoidov a začal sa mu prezávať do krku. Musel mu prerušiť nejaké káble, pretože sa Peyton začal fanaticky pohybovať. Kútikom oka som si všimla Ancelmusa ako zadáva príkazy do komunikátora. Vzápätí na obrovského robota vyliezlo veľa malých.

Vstala som a z celej sily som na neho vyskočila. O pár krokov ustúpil.

„Bežte odtiaľto! Zavrite sa na mostíku!“ dúfala som, že ak ho posuniem dostatočne ďaleko od dverí, podarí sa im dostať z izby. Počula som, ako sa ostatní rýchlo presunuli z izby.

„Vrya!“ zakričal Zorach, ale to bol mostík už zatvorený.

Stále viac malých mechanoidov liezlo na veľkého robota a prerušovalo mu obvody. Peyton jednou rukou odhadzoval ich, druhou sa snažil striasť mňa. Niekoľkokrát ma udrel do boku. Bola som si istá, že mi zlomil niektoré rebrá. Vypľula som krv. Malé roboty ho ale konečne zvalili na zem a on sa o chvíľu prestal hýbať.

Kľačala som vedľa neho na zemi a kašľala som krv. Pľúca mi horeli. Pri každom nádychu som mala pocit, že mi praskajú.

Nie, teplo neprichádzalo z mojich pľúc. Pozrela som sa do chodby. Ligriv pálil plameňometom mechanoidy, ktoré sa na neho pokúšali vyliezť. Musím ho zastaviť, kým niekoho zabije.

Ale nemohla som sa k nemu priblížiť, plamene boli príliš silné. Zrazu si ma všimol a plameň namieril mojim smerom. Ledva som sa uhla.

Bežala som chodbou. Lapala som po dychu. Všetko ma bolelo. Blízko bolo skladisko. Dúfala som, že sa mi v ňom podarí schovať. Bola to ale mizerná šanca. Jeho senzory ma určite objavia.

Nepočula som ho za sebou. Rýchlo som sa obzrela, ale chodba bola prázdna. Zastavila som a počúvala som.

Dvere vedľa mňa sa otvorili a Ligriv stál priamo v nich.

Rozbehla som sa preč, ale bezpečnostná prekážka na chodbe sa uzavrela. Bola som v pasci.

Hľadala som cestu okolo neho, ako by som mu ušla. Ligriv si to všimol. Zastal a pozoroval ma. Prisahám, že sa uškrnul, akoby si to užíval.

Potom na mňa namieril plameňomet.

„Verya, bež!“ Knave na neho zozadu vyskočil a stiahol ho na zem. Len sekundu mi trvalo, kým som pochopila, čo sa deje predou mnou. Potom som sa rozbehla preč. „Použi to sérum z tých rastlín! Nalej ho do ventilačného systému!“ kričal za mnou. Obzrela som sa, ale to ho už Ligriv dostal pod seba. Hlavu mu niekoľkokrát udrel do zeme až praskla.

Vtedy sa objavil Scorch a kopol Ligriva. Rozbehla som sa preč.

Pľúca ma boleli, ale musela som sa dostať od nich preč.

V tej chvíli som si uvedomila, že nemám pri sebe komunikátor.

Dobehla som na ošetrovňu. Zapla som spojenie s mostíkom. Chvíľu mi trvalo, kým som bola schopná hovoriť. Kašľala som krv. Dýchalo sa mi veľmi ťažko. Už taký beh nezvládnem.

„Lamreak, kde je ventilačný otvor? Srura, potrebujem tú látku z tých rastlín,“ hovorila som prerušovane. Nedokázala som dýchať.

„Verya, obe sedemnástky sa pohybujú smerom k ošetrovni! Vypadni odtiaľ!“ zakričal Ancelmus. „Ovládajú celú loď, nemôžem ich zastaviť.“

„Kde je tá látka z tej rastliny?“

„V skladisku vedľa labáku, druhá skrinka vpravo, horná polička. Označenie SN-225.“

„Vstup do ventilačného systému je v strojovni. Použi rýchlovýt'ah v chodbe vľavo, to ti dá pred robotami náskok.“

„Zatvorte sa na mostíku, zaizolujte ho. Otvorte vetranie po celej lodi. A ponáhľajte sa!“

„Ventiláciu otvoríš priamo zo strojovne, prístroj je hneď vedľa filtra vzduchu,“ Lamreaka som počula len vzdialene. Bola som už v skladisku a hľadala som tú fľaštičku.

Na chodbe som počula kroky.

SN-225, konečne som to našla. Vybehla som von, ani som sa nepozrela, kto sa ku mne blížil. Vedela som to, bol to Ligriv. Vystrelil vedľa mňa, nárazová vlna energetickej pušky ma zasiahla. Zatriasla som sa, ale udržala som sa na nohách. Uhýbala som sa, nešla som priamo. Ledva som dýchala, ale musím sa dostať do strojovne. Nebola ďaleko, ale potrebujem sa tých robotov na chvíľu zbaviť. Ich senzory ma ale odhalia, nech pôjdem kdekoľvek. A hlavné bude prečkať, kým anestetikum zaberie.

Zrejme zasiahne aj mňa, a pravdepodobne ma to ovplyvní skôr ako ich. Musím si nájsť nejaký úkryt.

Vbehla som do strojovne. Ventilácia je hneď vedľa filtra. Filtre sú vzadu. Rozbehla som sa do zadnej časti. Dýchalo sa mi veľmi ťažko. Vypľúvala som krv. Zahmlievalo sa mi pred očami. Takýto beh už nezvládnem. Musím sa ukryť niekde tu.

Niektó vošiel do strojovne. Pošúchala som si oči a otvorila som poklop ventilácie. Prístroje okamžite spustili varovný signál. Naliala som celý obsah fľaštičky dnu a vypla som varovanie. Zapla som ventiláciu naplno.

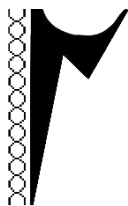
Nárazová vlna ma odhodila od ventilácie. Ligriv stál blízko. Musím zavrieť poklop ventilácie, inak sa nezapne. Ale to by znamenalo, prísť bližšie k Ligrivovi. Vstala som a načiahla som sa za poklopom. Zozadu do mňa narazila ďalšia nárazová vlna. Našťastie som ventiláciu zavrela.

Peyton stál za mnou. Z tela mu trčali káble. V tele mal rôzne tiky. Pohyboval sa trhane.

Dávno ma mohli zabiť. Neviem, čo ich zdržalo. Akoby sa so mnou hrali.

Začala som sa od nich plaziť preč. Jeden z nich ma chytil za nohu a hodil niekam preč. Chrbtom som narazila do steny. Vyrázilo mi to dych.

Zacítila som sladkú vôňu.

„To bolo veľmi tesné, vieš?“

Hlava ma priveľmi bolela, vôbec som tomu nerozumela. Čo presne sa stalo?

Snažila som sa posadiť, postaviť, narovnať sa, ale hneď, ako som sa pohla, celé telo ma rozbolelo. Bolest' v mojej hrudi bola tak silná, že som sa nemohla nadýchnuť.

„Len pokojne! Pokojne! Si v poriadku, tu si v bezpečí,“ Srura ma držala v posteli.

„Čo sa stalo?“

„Ešte stále si nebola v poriadku po tom strete s rastlinami. Rebrá si mala teraz priveľmi poškodené. Musela som ich všetky vybrať a nahradiť umelými. Transplantácia prebehla bez problémov. Hojí sa to bez problémov, ale nesmieš sa namáhať! Vôbec! Tvoje telo si na nové kosti musí zvyknúť. Zatiaľ sa všetko dobre prispôsobuje, ale nemôžem nezdôrazniť pokoj na lôžku! Musíš odpočívať!“ pokúsila som sa posadiť, ale ona ma zadržala. „Čo som teraz povedala?“

Zrazu som si na všetko spomenula. Myšlienky boli chaotické, neusporiadané. Roboti sa vzbúrili. Chceli nás zabiť. Peyton ma použil ako boxovací vak. Ligriv nás chcel všetkých upáliť. Našli ma v strojovni. Bránila som sa, kým sedatívum z rastliny nezačalo účinkovať.

„Čo sa stalo s robotmi? Je posádka v poriadku?“

„Sedatívum ich zadržalo. Uzavreli sme mostík včas, nás to neovplyvnilo. Ale dlho trvalo, kým sa látka zo systému vyplavila. Ak by sme sa k tebe dostali skôr, možno by som ti dokázala zachrániť rebrá,“ povedala s ľútosťou.

„S tým sa netráp. Už sa stalo, nie je to tvoja chyba. Okrem toho, dala si mi nové rebrá,“ povedala som so smiechom. Okamžite som to oľutovala. Smiech poriadne bolel.

„A sú odolnejšie!“ vyhlásila. „Pre prípad, že zo seba zase urobíš boxovací vak.“

„Potrebujem hovoriť s ostatnými. Hneď,“ povedala som vážne.

„Duncke vypol všetky komunikačné systémy. Idem ich zavolať. Ty zostaň ležať!“ prikázala.

„Dobre, ani sa nepohnem.“ Srura prikývla a odišla.

„To bolo šialené. Uväzniť nás na mostíku a sama ísť na samovražednú misiu,“ Zorach prišiel ako prvý. Stál vo dverách a pozoroval ma.

„Nieko musel niečo urobiť. A som kapitán. Som za vás všetkých osobne zodpovedná.“

„Vieš, ako kapitán som sa niečo naučil. Ani kapitán sa nemusí obetovať za celú posádku. To ťa musím, ako služobne dlhšie pôsobiaci kapitán, naučiť,“ zasmial sa a sadol si vedľa postele.

„Si v poriadku?“

„Po prvé, neobetovala som sa. Stále žijem. A po druhé, Srura mi musela vymeniť rebrá, vraj si na ne musím zvyknúť.“

„Čože?!“

„Vraj sa moje rebrá už nedali zachrániť. Musela mi urobiť a dať nové,“ vysvetlila som.

„Pri všetkých moriach! Si v poriadku?“

„Úprimne, neviem. Som ešte priveľmi zdrogovaná, aby som si to uvedomovala.“

„Áno, je v poriadku, a áno, máš v tele veľa liekov. Nebola som si istá, kedy bolo dobré ťa prebudiť. Radšej som s tým čakala dlhšie. Ale buď za tie lieky rada, vďaka nim necítiš toľko bolesti,“ Srura zobrala malý skener a priložila mi ho nad hrudník. Nado mnou sa objavil obraz mojich rebier. „Prispôsobujú sa dobre. Budeš v poriadku.“

Nebola som si istá, či to neurobila preto, aby ma skontrolovala, alebo aby nezapôsobila na Zoracha. Vyzeral veľmi ohromene.

„Takže si sa konečne prebrala,“ do miestnosti vošiel Ancelmus. Nasledoval ho zvyšok posádky. „Ako sa máš?“

„Môžem už teraz prestať kapitánovať? Keď sa už prebrala?“ opýtal sa Duncke. Nevyzeral vôbec zdravo.

„Takže, čo sa stalo?“ pokúsila som sa vstať, ale nedovolili mi to.

„Počúvaj. Tvoje rebrá ešte stále nie sú dosť silné na to, aby udržali celú váhu. Musia sa ešte prispôbiť. Ak sa posadiš, a rebrá skolabujú, poškodia sa ti všetky vnútorné orgány. Chceš, aby sa to stalo? Nie, nechceš! Prečo? Lebo ťa to zabije! Som síce skvelá lekárka, ale boh nie som! Z toho by ťa ani ten nevytiahol. Takže zostaň pekne ležať!“

„Ale ako sa budem rozprávať s posádkou po ležiačky?!“ opäť som sa pokúsila vstať, ale všetci ma zadržali.

„Zostaň ležať, lebo ťa k posteli pripútam!“ varovala ma. Poslúchla som. Vedela som, že je schopná to urobiť. „Potrebuješ niečo, čo ti pomôže udržovať váhu. Bez toho sa ani nepohneš.“

„Čo sa stalo s robotmi?“ opýtala som sa Ancelmusa.

„V ich systémoch bol kód. Bol naprogramovaný tak, aby sa zapol po pár dňoch cesty. Účelom toho kódu bolo sabotovať loď akýmkoľvek spôsobom. Ak sa sabotáž nepodarí, mali

zabiť posádku a poslať loď domov.“

„Dokonca sabotovali opravy hlavného motora. Pravidelne ho zohrievali. Preto bol stále prehriaty. Tí dvaja ho sabotovali stále, keď sme niečo opravili. Hlavný motor je teraz úplne v poriadku. A porovnal som to so záznamami z Propheta. V záznamoch sú podobné sabotáže. Ale boli sme schopní použiť ten kameň na chladenie,“ Lamreak vyzeral šťastne. Konečne sa jeho problémy skončili.

„Tí dvaja?! Kto!“ musela som si byť istá.

„Peyton a Ligriv. Sedemnástky. Sedemnástky, dočerta! Šestnástky s viac zbraňami a smrtiacimi úmyslami,“ vyhlásil Ancelmus, akoby to bolo nad slnko jasnejšie.

„A čo Knave and Scorch? Snažili sa ma ochrániť.“

„Prikázal som ich nechať vypnutých. Zapojili sme ich na diagnostiku, ale nič sme v nich nenašli.

„Snažili sa ma chrániť,“ zopakovala som. „Nemyslím si, že majú nejaké smrtiace úmysly. Ale dobre, nechajte ich vypnutých, kým sa situácia nevyrieši. Vyberte z nich všetky zdroje energie, nech sa náhodne nezapnú. Len pre istotu,“ súhlasila som s nimi. „Takže, kde sme teraz?“

„Keď sa tí dvaja vzbúrili, poškodili niekoľko systémov. Zastavili sme blízko nejakej planéty. Ale gravitácia nás ťahala k zrúteniu. Podarilo sa mi núdzovo pristáť. Civilizácia na tej planéte nie je veľmi vyspelá, ale sú milí. Pomohli nám s opravami.“

„Našli ste novú civilizáciu? Ako dlho som bola mimo?“

„Ale áno, sú veľmi milí. Síce nie sú vôbec vyspelí, ale ich technológia je veľmi zaujímavá. Nejako čerpajú energiu z prostredia okolo a využívajú ju. Ale vďaka im liekom sa tvoje rebrá hoja rýchlejšie. Príroda je ich bohom, stále sa k nej modlia. A funguje to! Vzali ťa na ich posvätné miesto a niečo tam s tebou urobili. Nejaký technologický zázrak. Pred tým to s tebou vyzeralo veľmi biedne. Myslela som, že ťa stratíme. Ale keď si odtiaľ prišla, bola si stabilizovaná. Skoro až vyliečená. Neviem, čo s tebou urobili. Ale bol to skoro zázrak. Noucrassovia ťa nejakou vyliečili.“

„Noucrassovia?“

„Áno, ta sa nazývajú. Dali nám niečo, čo nám umožnilo pochopiť ich jazyk,“ Srura to vysvetľovala skoro až nadšene.

„Dali nám niečo, čo nám pomohlo roztaviť ten kameň. Hlavný motor je teraz plne funkčný. Vôbec sa neprehrieva,“ povedal Lamreak. Niečo? On len tak nenazýval veci *niečo*. Zdalo sa, že tomu nechápe, čo presne sa na tej planéte stalo.

„V strojovni sa nedá vydržať, je tam taká zima,“ pridal sa k nemu Ancelmus.

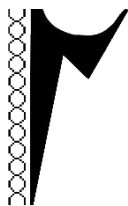
„Dobre, a kde sme teraz?“ cítila som, že sme v pohybe. Lod' nestála na mieste.

„Sme opäť na ceste. Blížime sa k jednej zo základní z tej mapy zo satelitu.“

„Dobre. Chcem byť na nohách, kým tam dorazíme.“

„To nie je možné,“ protestovala okamžite Srura.

„Tak niečo vymysli.“

„Toto sa ti nebude páčiť,“ Srura vstúpila na ošetrovňu. Niečo držala v rukách. Zorach ju pozorne nasledoval.

„Ale áno, som si istý, že bude. Koniec koncov, bol to môj nápad,“ usmial sa široko.

„Čo ste urobili?“ bola som trochu neistá z toho úsmevu.

„Vymysleli sme, presnejšie, Zorach vymyslel spôsob, akým ťa dostaneme na nohy,“ povedala Srura opatrne.

„To je super. Tak mi to dajte, nech sa konečne môžem pohnúť.“

„Je to dosť ťažké, ale poskytnete mi to dostatočnú oporu,“ ešte stále sa nevyjadrila. Chodila okolo toho ako okolo horúcej kaše.

„Tak čo to je?“

„Korzet!“

„Čože?“ spýtala som sa zmetená Zorachovými slovami.

„Povedala som, že sa ti to nebude páčiť. Ale musíš pochopiť jeho výhody. Tým, že ho budeš mať na sebe, sa rebrá udržia na mieste a v stabilnej polohe. Korzety sa používajú pri podobných zraneniach. Museli sme len navrhnúť taký, ktorý by ti sedel.“ Nebola som si istá, či je Srura tou myšlienkou potešená, alebo sa bojí.

„Som ochotná vyskúšať čokoľvek, čo ma dostane na nohy. Potrebujem ísť na mostík. Potrebujem dostať túto situáciu pod kontrolu.“

„Ale situácia pod kontrolou je, aspoň nateraz.“

„To je jedno, ale aj tak tam chcem ísť.“

Tí dvaja na seba pozreli a pristúpili bližšie k posteli. Ich pohľady jasne hovorili, že som poriadne tvrdohlavá.

„Dobre, Zorach, pomôž jej nadvihnúť sa, ja pod ňu rozložím korzet. Skús s ňou veľmi nehýbať, nech sa nič nepoškodí,“ prikázala Srura a pripravila korzet.

Zorach mi podal ruky a pomohol mi nadvihnúť sa. Nepáčilo sa mi byť tak na nich odkázaná,

ale sama by som sa nezdvihla. Skúšala som tu, ale odporne to bolelo. Srura podo mňa položila korzet. Zorach ma opatrne položil späť.

„Teraz ho budeš musieť nejaký čas nosiť, ak nechceš zostať na ošetrovni. Musíš byť ale opatrná, nie je to stopercentná podpora, aj keď sme ho vystužili. Na noc budeš chodiť na ošetrovňu, chcem ťa mať pod dozorom. A uisti sa, že niekto bude stále pri tebe, ak sa niečo stane,“ vysvetlila Srura, kým ho podo mnou upravila.

„Ako ste sa vôbec k takejto veci dostali?“ opýtala som sa prekvapene.

„Vyrobili sme ho. Presnú veľkosť sme získali zo snímkov zo skenera. Korzet vyrobili prístroje. Dokážu vytvoriť akúkoľvek medicínsku pomôcku, nie len lieky. Toto je zatiaľ len skúšobná verzia. Ak budeš mať o pár dní lepšie výsledky tak ho vymeníme. Navrhнем taký, ktorý budeš môcť nosiť počas celého dňa, či dokonca v ňom spať.“

„Ak budem mať dobré výsledky?“

„Korzety sa obvykle používajú na podporu chrbtice, nie rebier. Na druhej strane, my potrebujeme udržať tvoje kosti na mieste, a na to je korzet výborný. Takže uvidíme, aké budú tvoje snímky o pár dní,“ vysvetlila. „Takže, teraz ti vyzlečieme pyžamo, aby sme ho mohli zapnúť priamo na telo.“ Obe sme okamžite pozreli na Zoracha. Stál pri posteli a nechystal sa odísť. „Zorach, asi by bolo lepšie...“

„Ale veď to je v poriadku, už som...“

„Vypadni odtiaľto!“ zakričala som. Zasmial sa, ale odišiel. Cítila som, že sa začínam červenáť. Čo sa stalo na tej planéte, bola chvíľková slabosť.

„Čo to malo znamenať?“ opýtala sa Srura zmätene.

„Nič, nevšímaj si ho. Je to idiot,“ cítila som, že sa stále červenám. Srura mi rýchlo vytiahla pyžamo. „Teraz ruky.“ Prestrčila som ruky cez otvory, ktoré mi ponúkla. Šikovne ho pozapínala a natiahla mi naspäť pyžamo.

„Ako sa v ňom cítiš? Nie je príliš tesný?“

„Myslím, že je to v poriadku. Nevieam, ako má korzet držať. Ale nie je to nepríjemné.“

„Dobre. Pokús sa posadiť. Najprv sa len opri o lakte. Uvidíme, čo sa stane.“ Zodvihla som sa a chvíľku som počkala v tej polohe. „Ako sa cítiš? Bolí ťa niečo? Nejaké problémy? Dýcha sa ti dobre?“

„Nie. Všetko je v poriadku. Je len trochu ťažký, ale nie je to nepríjemné.“

„Použili sme kovovú výstuž, aby dobre držal. Preto je ťažký. Teraz sa skús posadiť. Pomaly,“ jednu ruku vsunula podo mňa a pomohla mi vstať. Nedvíhala ma, len ma držala. Centimeter po centimetri som sa posadila. A potom som sa posunula na okraj posteľe. „Ako sa cítiš?“

„Dobre. Všetko sa zdá byť v poriadku.“

„To je len dobre. Teraz sa pokús vstať. Pomaly.“ Položila som nohy na zem a opatrne som vstala. Hlava sa mi zatočila, ale rýchlo som sa chytila. „Sadni si, sadni si.“ Srura ma potlačila späť na posteľ. „Si v poriadku?“

„Áno, len som sa prudko postavila. Zatočila sa mi hlava.“

„Dobre. Skús to znovu, ale pomalšie.“ Prikývla som a opäť som vstala. Prešla som pár krokov. Korzet držal dobre. Aspoň sa mi tak zdalo. Mohla som dýchať a chodiť, a to bolo teraz hlavné.

„A teraz idem na mostík,“ ani som nečakala na jej povolenie. Na stoličke boli poskladané moje veci. Začala som sa obliekať.

„Dobre. Ale Zorach ide s tebou. Bude na teba dohliadať. Musíte sem prísť hneď, keď sa nebudeš cítiť dobre.“

„Nepotrebujem opatrovateľku!“

„Ale áno, potrebuješ. Mala si zlomené všetky rebrá. Musela som ich všetky vymeniť. Nie pospájať, vymeniť. Operácie, pri ktorých sa vymieňajú kosti, patria stále k tým najsmrteľnejším. A to len preto, že doktori a pacienti podcenia rekonvalescenciu. Umelé rebrá sa dobre napojili na chrbticu, ale to neznamená, že tak aj zostanú. Ak sa zrútiš niekde uprostred chodby, už ti nikto nemusí pomôcť. Takže áno, opatrovateľku potrebuješ. Alebo zostávaš na ošetrovni.“

„Ako poviete, doktorka,“ nemalo zmysel sa hádať. Obliekla som sa a čakala som na Zoracha. Srura mu všetko vysvetlila. Zorach ju počúval, ale šibalsky sa usmieval. Vedel, že proti všetkým opatreniam budem protestovať. Srura to trochu prehánala.

Zorach sa celou cestou na most chichotal.

„Mala by si chodiť?“ opýtal sa Duncke hneď, keď sme vkročili na mostík.

„Srura povedala, že môžem. A tuto moja opatrovateľka na mňa dáva pozor,“ posadila som sa do môjho kresla. Chôdza bola vyčerpávajúca. To ma len utvrdilo v tom, že sa budem zotavovať ešte dosť dlho.

„Nie som tvoja opatrovateľka. Som tu, aby som na teba dohliadol. Aby si niekde neumrela tragickou smrťou,“ opravil ma Zorach. Znel až melodramaticky.

„Ako povieš,“ prevrátila som očami. „Ako to vyzerá, Duncke?“

„Planéta so základňou je ďalej, ako som čakal. Nemôžeme použiť hlavné motory. Mapy sa nedali celkom presne porovnať, preto nechcem tú planétu niekde stratiť. Môže byť kdekoľvek.“

„Dobre, dobre. Plná zbraňová pohotovosť. Nechcem žiadne prekvapenia.“

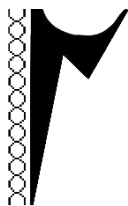
„Pri všetkej úcte si nemyslím, že nás niekto napadne. Signál z toho miesta bol odvysielaný pred stovkami rokov.“

„Dobre, ale aj tak. Nevieme, o akú základňu sa presne jedná. Chcem byť pripravená na všetko.“ O chvíľu na to sa loď zastavila.

„Zdá sa, že sme to našli,“ Duncke odistil zbraňové systémy. Nič sa nedialo. Zapla som skenovanie povrchu.

Bola to malá planéta. Mala fialovú farbu. Taký odtieň fialovej som nikdy nevidela. Trochu fialovej, modrej a dokonca aj zelenej. Bolo to zvláštne, ale veľmi pekné.

„Atmosféra je toxická. Nevidím žiadne známky života. Na povrchu sú stopy bombardovania. V atmosfére sú stopy radiácie. Zachytávam známky radiácie spôsobenej bombardovaním flotily Federácie.“

Niekoľko hodín sme čakali na obežnej dráhe. Pozorovali sme planétu. Čakali sme. Nič sa nestalo. Žiadna aktivita, žiadne známky života. Planéta bola mŕtva. Ale to bolo pochopiteľné. Nič a nikto nedokáže prežiť bombardovanie Federácie. Radiácia, ktorú spôsobuje, zabije všetko živé do niekoľkých minút.

„Ideme na planétu,“ rozhodla som nakoniec. „Zorach a Ancelmus idú so mnou. Ak sa nevrátim do dvoch hodín, odletíte odtiaľto. Duncke sa ujíma vedenia.“ Prudko som sa postavila. Rebrá začali protestovať.

„Nie si schopná ísť niekam v tomto stave!“ Srura okamžite protestovala.

„Som v poriadku. Len mi daj niečo proti bolesti. Nevzdialim sa od nich. Ak sa niečo stane, tak ma hneď zoberú sem,“ bolo mi jedno, že môžem zomrieť. „Musím zistiť, čo sa tam dole stalo,“ neviem, komu som to povedala. Už som bola preč z mostíka a chodba bola prázdna.

„Naozaj nie si v poriadku. Môžem tam ísť s Lamreakom alebo Dunckem. Ty musíš odpočívať. Budeme spať skôr, ako si to všimneš,“ Zorach ma zastavil.

„Potrebujem to vidieť na vlastné oči.“

„Si veľmi tvrdohlavá. Dobre, ale nevzdiališ sa odo mňa ani na krok, jasné? Ak sa nebudeš cítiť dobre, tak sa hneď vrátim. Nemôžeme o teba prísť kvôli tvojej tvrdohlavosti.“

„Jasné. Ale teraz mi pomôž obliecť ochranný oblek. A musíme ísť za Srurou. Nech mi dá lieky proti bolesti, alebo už čokoľvek bude chcieť.“ Moja myseľ nepracovala správne. Bola som omámená z liekov, ktorými ma Srura stále napchávala. Ale musela som vidieť čo sa stalo na vlastné oči. Musela som to urobiť.

Vošli sme do zbrojnice a ja som našla svoj oblek.

„Myslím, že mám lepší nápad,“ povedala od dverí Srura. „Podťte so mnou na ošetrovňu. Je to nová technológia, dokončili ju len pred pár mesiacmi. Špeciálne medicínske obleky, ktoré by boli použiteľné v teréne. Boli navrhnuté tak, aby udržali pacientov pri živote mimo zdravotnej starostlivosti. Počas bojov či prieskumných misií. Je to len prototyp, ale je navrhnutý tak, aby

postupne dávkovoval lieky a chránil pacienta.“ Srura na ošetrovni vytiahla biely oblek. Normálne boli ochranné obleky čierne. Vybrala z lekárničky nejaké fľaštičky a vložila ich do obleku. „V každom ohľade sa ti prispôsobí. Je presne tak istý, ako normálny oblek. Len s tým rozdielom, že je navrhnutý, aby postupne uvoľňoval lieky.“ Pomohla mi, obliecť si ho. Naozaj bol úplne rovnaký, len biely. Pocítila som na tele drobné elektrické výboje. Látka sa začala sťahovať.

„Sťahuje sa,“ povedala som po chvíli.

„Áno, prispôsobuje sa tak, aby zabránil ďalšiemu zraneniu.“

Pocítila som drobné pichnutie na krku.

„Pichlo ma to!“

„Len pokojne, dalo ti do dávku liekov. Ale nesmíš to preháňať. Sú to veľmi silné analgetiká, sú vysoko návykové,“ varovala ma.

„Neboj sa, dám na ňu pozor,“ Zorach prišiel na ošetrovňu. Mal na sebe ochranný oblek. „Sme pripravení vyraziť.“

„Ešte sa pozriem na životné funkcie,“ Srura ťukla do monitora. „A môžete vyraziť. Ale opatrne!“ prikývla som a nasledovala som Zoracha do hangáru. Úľava liekov proti bolesti bola okamžitá. Cítila som sa oveľa lepšie.

O niekoľko minút neskôr sme pristáli na planéte. Vybrala som na pristátie pokojné miesto. Bolo úplne prázdne, bez známk civilizácie. Pilotoval ale Ancelmus, jemu to išlo oveľa lepšie ako mne. Zostali sme vo vnútri raketoplánu, kým mechanoidy neskontrolovali okolie lode. Najprv von vyšli Ancelmus a Zorach a opäť všetko skontrolovali. Až tak som vyšla von ja. Nemohla som si nevšimnúť podivnú fialovú farbu vzduchu.

„Atmosféra je v poriadku. Je dýchateľná, ale plná radiácie. Neodporúčam skladať obleky. Nie je to síce vysoká dávka, ale aj tak môže byť nebezpečná. Bombardovanie muselo prebehnúť pred niekoľkými rokmi,“ Ancelmus kontroloval senzory, ktoré prepojil s komunikátorom. Malé roboty prehľadávali okolie a skenovali vzorky. Odosielali dáta do našich komunikátorov.

Miesto, kde sme pristáli, vyzeralo ako púšť. Nezdalo sa, že by tu niekedy niekto žil. Dokonca aj piesok mal fialovú farbu.

„Z pôdy dostávam veľa organických údajov. Je to doslova živá pôda. Ale je nasiaknutá radiáciou. Vidím tu zložky rastlín, ale aj uhlík, vápnik, keratín.“

„Čože?“ tie lieky ma oblbovali. Nevedela som myslieť jasne. Zrejme to naozaj nebol dobrý nápad ísť sem.

„Musel tu byť les. Určite zvieratá, možno aj ľudia. Stojíme na ich zvyškoch.“

Zavrela som oči a predstierala som, že som nič nepočula.

Senzory v mojej helme sa sústredili na niečo pred nami. Ťukla som do komunikátora a obraz

som zväčšila. Cez tú hustú fialovú hmlu bolo ťažké rozoznať tvary. Hmla v hustých kúdoloch stúpala zo zeme vysoko do atmosféry. To preto bola táto radiácia tak nebezpečná. Zamorila pôdu a potom aj celú atmosféru. Bude trvať celé storočia, kým sa planéta vyčistí natoľko, aby tu bol schopný život.

„Zdá sa, že pred nami sú nejaké budovy. Ideme ich skontrolovať,“ povedala som, keď sa obraz v mojej helme zaostril.

„Je to dosť ďaleko, určite tam chceš ísť?“ opýtal sa Ancelmus po kontrole monitora.

„Som v poriadku. Oblek drží všetko pokope. Aj ten korzet. A lieky proti bolesti dostávam pravidelne. A okrem toho, môžeme bližšie zaletieť v raketopláne.“ Opäť som pocítila malé bodnutie na krku. Dúfala som, že ten oblek presne vedel, čo robí. Ale zdalo sa mi, že som dávku dostala priveľmi skoro. Ale necítila som žiadnu bolesť, a to bolo hlavné.

Trvalo nám asi desať minút, kým sme dorazili k budovám. Boli ťažko poškodené. Väčšina z nich sa rozpadávala. Niektoré z nich prestáli nárazy preto, lebo boli obklopené kopcami. Všade okolo nás bolo veľa kráterov. Boli zdrojom fialovej hmly, ktorá stúpala zo zeme.

Senzory neudávali žiadnu aktivitu, ani známky života. Nikto neprežil túto apokalypsu. Bezmyšlienkovite som sa priblížila k jednému z domov.

„Je dobrý nápad ísť dovnútra?“ opýtal sa Zorach.

„Nevidím žiadne známky života. Nemáme sa čoho báť,“ povedala som a stále som kráčala.

„Budova sa môže kedykoľvek zrútiť.“

„Pravdepodobne nie,“ odpovedal Ancelmus. „Kontrolujem jej štruktúru. Hlavné oporné body sa nezdajú byť poškodené. Mohli by sme vo vnútri niečo nájsť. Skontrolujte ten dom vpravo, ja pôjdem naľavo.“ Prikývla som sa pokračovala som v ceste.

„Nechceš mu ani povedať, aby s nami zostal v kontakte?“ opýtal sa Zorach.

„Prečo? Je to šikovný chlap, vie sa o seba postarať. Poďme to preskúmať.“

„Si v poriadku?“

„Prečo?“

„Lebo sa správaš čudne. Nemali by sme sa vrátiť na Pathfinderera?“

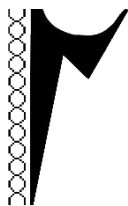
Neodpovedala som. Musím sa sústrediť. Vošli sme do ruín. Nábytok vo vnútri bol spálený. Okná boli rozbité. Zrejme to spôsobili tlakové vlny. Podlaha bola pokrytá množstvom prachu a popola.

Pocítila som ďalšie bodnutie na krku. Bola som si takmer istá, že to ten oblek preháňa. Musím ho vyzliecť pred tým, ako ma predávkuje.

„Mali by sme sa vrátiť,“ povedala som. „S oblekom nie je nič v poriadku. Odkedy sme pristáli, dal mi už tretiu dávku.“

„Dobre. Konečne sa správaš zodpovedne. Zavolám Ancelmusa a vyrazíme,“ prikývla som. Zorach vybehol von z domu. Použil na to tú istú dieru v stene, ktorou sme vošli dnu. Vošla som ešte do jednej izby vedľa tej diery. Nič som ale nevidela. Všetko bolo pokryté prachom a popolom. V prachu bolo veľa rozbitého skla.

Otočila som sa na odchod, ale do niečoho som koplá. Zohla som sa a utrela som prach z malej knihy.

Niekoľko dní po príchode z planéty bolo ťažkých. Teda aspoň pre mňa. Dobre si ich nepamätám. Oblek ma predávkoval. A vytvoril vo mne závislosť. Srura mi teda nemohla dať žiadne lieky proti bolesti. Musela počkať, kým sa zo mňa škodlivé látky vyplavili. Pravidelne mi dávala niečo, čo mi čistilo krv, čím proces urýchlila.

Cítila som sa mizerne. Veľa som spala. Mala som horúčky a zimnice. Neviem, čo sa so mnou dialo. Veľa si toho nepamätám. Pamätám si len ten mizerný pocit. Trvalo to niekoľko dní.

Občas za mnou chodili členovia posádky. Chceli sa so mnou rozprávať, odpútať moju pozornosť. Vôbec neviem, čo mi hovorili. Boli to ťažké dni.

Srura ale bola spokojná, pretože som stále ležala. Nemohla mi dať nič, čo by mi pomohlo spať. Ale aj bez toho som spala skoro stále. Trápili ma nočné mory. Videla som svoju rodinu, ako ich mučili. Videla som svoju posádku, ako ich všetkých zabili. Videla som seba v jeden miestnosti s Peytonom. Skoro stále som sa budila s krikom.

„Tak ako sa cítiš?“ Zorach prišiel na ošetrovňu. Bola som celkom čulá.

„Mizerne.“

„To prejde. Musíš si len oddýchnuť. Srura vraví, že tvoja krv je už čistá. Len telo si musí zvyknúť na to, že nemáš v sebe žiadne lieky. Za pár dní vraj budeš v poriadku.“

„Cítila by som sa lepšie, keby ste mi dali niečo proti bolesti. Je mi strašne zle.“

S úsmevom prišiel k posteli a utiahol popruhy, ktoré ma na nej držali. „Nehrozí. A dobre vieš, čo Srura povedala. Ak začneš žobrať o lieky, máme ťa nechať na pokoji.“ S tými slovami odišiel.

Podobné rozhovory som s nimi viedla skoro denne. Vedela som, že to robia pre moje dobro, ale nenávidela som ich za to.

Pár dní na to mi Srura dovolila najesť sa. Bolo to prvé normálne jedlo za niekoľko dní. Nie tie náhrady, ktoré mi pichala. Žalúdok som mala stiahnutý, veď bol celé dni prázdny. Nejedla som toho veľa. Ale bola som z toho šťastná. Keď som sa konečne mohla sama najesť, cítila som sa oveľa lepšie.

Moje telo si na neprítomnosť liekov postupne zvykalo. Cítila som, že všetko sa vracia do normálu. Nebola som agresívna. Dokázala som opäť racionálne myslieť. Už som nebola priviazaná na posteli, aj keď na ošetrovni stále niekto bol. Nebránila som sa. Bolo to pre moje dobro.

„Ako to vyzerá?“ Duncke prišiel na ošetrovňu a vystriedal Sruru. Chcela som počuť aspoň nejaké hlásenie. Jediné správy z posledných dní, ktoré som mala, boli o mojom zdravotnom stave. Vôbec nič som nevedela o lodi. Nevedela som, kde sme, ani kam smerujeme. A bolo mi to, tak povediac, jedno.

„Srura vraví, že za pár dní ťa odtiaľto konečne pustí.“

„O tom nechcem vedieť. O mojom stave mi hovorí každú chvíľu. Ako je na tom loď? Posádka? Aký máme kurz?“ Duncke sa usmial. To boli hlásenia, ktoré som od neho čakala každý deň.

„Stav lode je nezmenený. Máme dostatok zásob. Posádka je v poriadku. Naša poloha je stála. Neodišli sme od planéty. Udržiavame od nej stabilnú orbitu. Nemáme žiaden ďalší cieľ. Federácia sa nás zatiaľ nepokúsila kontaktovať. Posielame pravidelné hlásenia. Nechceme v nich vzbudiť žiadne podozrenia.“ Prikývla som a mlčala. „Vrya? Čo chceš robiť? Nemôžeme tu zostať večne.“

„Ja viem. Ale nerozumiem tomu. Som z celej situácie zmätená.“

„To aj my všetci. Ale teraz by si sa s tým nemala zaoberať. Potrebuješ oddych,“ Duncke prestal hovoriť. To, že potrebujem oddych, bola ich univerzálna veta na ukončenie rozhovoru. Ale ja som ešte nechcela rozhovor skončiť. Nemala som jasnú myseľ. Potrebovala som sa spamätať. A to, že som sedela v tichu mi nepomáhalo.

„A čo tá kniha, ktorú som doniesla z planéty? Doniesla som ju, však? Nepamätám si to dobre.“

„Áno, doniesla si *niečo*. Ale nie je to kniha. Teda je, ale je to skôr záznamové zariadenie. Niečo ako denník. Zdá sa, že zaznamenáva myšlienky a pretvára ich na text. Časť pamäte sa zachovala. Niektoré dáta sú poškodené. Lamreak sa ich snaží vyčistiť. A Ancelmus na tom skúša svoj prekladateľský program. O pár dní uvidíme výsledky.“

„A ako pokračujú s tým programom? Je hotový?“

„Nie tak celkom. Ale program sa učí. Dokáže vytvárať a prekladať ten jazyk sám. Teda aspoň čiastočne. Urýchľuje to tak prácu, ale nie je to dokonalé. Zorach to len kontroluje.“

„To je dobre,“ priznala som. Rozmýšľala som, čo sa ešte opýtam. Na ošetrovni bolo ticho. Ticho mi vadilo.

„Snažím sa rozlúštiť mapu, ktorú sme vytiahli zo satelitu,“ prehovoril. Usmiala som sa. Bola som vďačná, že začal hovoriť. „Prišiel som na to, ako by sme mohli porovnať dáta presnejšie. Už nebudeme musieť hľadať planéty náhodne. Využil som to, že sme na orbite jednej z planét. Systém to automaticky prepočítal aj na ostatné body.“

Satelit letel podsvetelnou rýchlosťou cez vesmír veľmi dlho. Preskúmal galaxie. Zapol sa a ohlásil svoju polohu na viac ako tristo rôznych miestach. Počítač ešte stále vyhodnocuje dáta. Našli sme polohu viac ako tridsiatich podobných základní. Ak sa nám podarí dostať k ostatným dátam zo satelitu, určite zistíme viac.“

„A dokážeme vypočítať, odkiaľ satelit vyletel? Miesto pôvodu?“ opýtala som sa.

„Určite. Ale je to obrovské množstvo dát. Ešte to potrvá, kým to všetko prevedieme na naše mapy.“

„Asi by sme to mali preskúmať. Tie planéty. Miesta, ktoré satelit navštívil. Možno nám poskytnú odpovede,“ povedala som zamyslene. „A možno nájdeme domovskú planétu Prízrakov.“

„To môže byť ktorákoľvek z tých základní. A čo urobíš potom, ak ju nájdeme? Oficiálne sme ešte stále súčasťou Federácie, a to je ich hlavný nepriateľ,“ varoval ma. Mal pravdu. Bolo by nezodpovedné, ísť na planétu nepriateľa. Ale na druhej strane, naši nadriadení sa nás pred niekoľkými dňami pokúsili zabiť.“

„Naši nadriadení sa nás pred pár dňami pokúsili zabiť,“ povedala som nahlas. „Nemyslím si, že sa musíme obávať Prízrakov. Viac sa bojím skrytého nepriateľa. Ale posielaj im ďalej hlásenia. Nech nevedia, že to vieme. Musia si myslieť, že je všetko v poriadku.“

„Konečne!“ Duncke radostne vykrikoval. Zmätene som sa na neho pozrela. „To je prvý rozumný rozkaz, ktorý si nám za posledné dni dala. Vykonám ho s radosťou!“ aj ja som sa zasmiala.

„A čo ten objekt, ktorý sme našli na satelite? Už vieme, čo to je?“

„Nanešťastie nie. Všetky dáta mal v sebe Knave. Ale po tom stretnutí s Ligrivom... Nuž nevyzerá vôbec dobre. Ani on, ani Scorch. Ancelmus sa z nich snaží niečo vytiahnuť, ale obaja sú značne poškodení. Ale nemusíš sa obávať. Ancelmus ich opraví. Kým ale neprídeme na to, čo s nimi vo Federácií urobili, nezapneme ich. Žiadneho z nich.“

„Ak budete musieť, tak rozoberte tie dve sedemnástky. Nechcem mať na palube neovládateľné vražedné stroje. Na náhradné diely.“ Knaveho musia dať do poriadku. „Knave mi zachránil život už dvakrát. Musím mu to oplatiť.“

„To isté som povedal Ancelmusovi aj ja, ale... Závidím ti, že si bola mimo. Dal mi hodinovú prednášku o recyklovaných dieloch. Raz mi stačilo. Ak chceš, navrhni mu to sama. Akoby považoval recykláciu za zločin.“

„Spomínam si na niečo podobné. Hovoril mi niečo také o Pathfinderovi. Vraj má v sebe veľa recyklovaných dielov. Môžeme sa tešiť na neustále opravy. Niečo také mi raz spomínal. Neviem, čo tým myslel.“

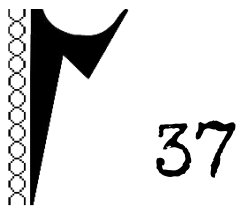
Duncke sa snažil odpovedať, ale jeho komunikátor zapípal.

„Musím sa vrátiť na mostík. Počítač niečo objavil v mapách. Niekoho sem pošlem, nech na teba dohliadne,“ keď hovoril, stále kontroloval komunikátor.

„Nepotrebujem opatrovatel'ku. Cítim sa už lepšie,“ protestovala som.

„Srura vyslovene zakázala nechávať ťa samú. Nechcem byť jej pokusný králik.“ To bola vyhrážka, ktorú používala často. A všetci o nej vedeli, že drží svoje slovo. Preto nikto z nás nechcel riskovať, že to naozaj aj urobí. „Niekoho sem pošlem. A ty oddychuj,“ zopakoval.

„Rozkaz, šéfe.“ Tá veta bola naozaj nákazlivá.

Dátum 11.17.8901

Vedcom sa dnes podaril výnimočný objav. V galaxii NGT-6875 v sektore EHI/44 zaznamenali výbuch supernovy a následný vznik hmloviny. Vďaka najnovšej technológii záznamu sa im podarilo sledovať celý priebeh. Hviezda EHI/44-1D, ktorej veľkosť bola takmer trojnásobná oproti našej hviezde, sa najprv zmrštila. Jej objem sa zmenšil o takmer štyristo percent! To je najviac odkedy začala éra záznamov. Následne vo veľmi krátkom čase celý svoj objem vymrštila do okolitého vesmíru. Výbuch bol tak silný, že zničil planéty v takmer celej sústave. Z pozostatkov hviezdy a planét vznikla nová hmlovina. Vďaka unikátnej zmesi plynov v okolitých planétach má hmlovina žiarivú purpurovo-zelenú farbu.

„Tak, ako väčšina objavov, aj tento sa odohral takmer náhodne. Jednoducho sme sa pozerali na správne miesto v správnom čase,“ povedal nám vedúci projektu doktor Uijogout. „Podarilo sa nám zaznamenať celý priebeh, to sa ešte nikdy pred tým nestalo. Vďaka týmto unikátnym záberom môžeme spoznať vznik hmlovín v novom svetle.“

Novovzniknutú hmlovinu EHI/44-1 budete môcť sledovať aj vy. Na nočnej oblohe bude výbuch viditeľný o necelých päťtisíc. Ale ak nechcete tak dlho čakať, záznamy si budete môcť pozrieť v archíve budúci rok.

Dátum 11.17.8903

Záznam. Tak nazvali objav, ktorý nám umožnil sledovanie vesmíru. Vďaka nemu môžeme sledovať priebeh udalostí. Vďaka nemu dokážeme vidieť veci, ktoré sa stali už dávno pred nami. Vďaka nemu vidíme veci, ktoré sa môžu stať. Vďaka nemu sme pokročili vpred. Zatiaľ ho vedci využívajú len na sledovanie vesmíru. Niektorí ale predpokladajú, že vďaka nemu budeme môcť predvídať aj vývoj na planétach. Pri správnom nastavení parametrov, budeme môcť predvídať

udalosti, ktoré sa ešte len stanú. S akou presnosťou? Nikto na tú otázku nevie odpovedať s istotou. Vedci sa zhodujú len na tom, že pokiaľ to nevyskúšame, nikdy to nebudeme vedieť.

Veľa hlasov je ale proti použitiu záznamov na usmernenie vývoja. Hovoria, že to je stroj na smrť. Stroj na ovládanie nás a myslí. Pýtajú sa, že ak budeme vedieť, že o niekoľko rokov bude hladomor, následná panika spustí masové nepokoje a nevyvolajú práve tie nepokoje ten hladomor, ktorému sme mali predísť? Je dobré poznať vlastnú budúcnosť? Čo ak sa záznam stane nástrojom, ktorý pár jedincov použije na ovládanie nás? Čo ak zneužijú jeho moc, výsledky vysvetlia inak, a tým zmenia vývoj sveta? Čo ak to práve chcú? Nakloniť si vývoj sveta na vlastnú stranu.

Éra záznamov. Niektorí hovoria, že je to éra začiatku konca. Že vďaka záznamom vidíme ďaleko do minulosti, ďaleko do budúcnosti. Ale čo ak práve tým zničíme sami seba?

„Verya, čo tu robíš? Nemáš byť ešte na ošetrovni?“ Zorach ma našiel prepínať nahrávky.

„Srura mi povedala, že už môžem ísť. Lamreakovi sa podarilo vyčistiť nahrávky v tom denníku, alebo ako to mám nazvať. Aspoň čiastočne. Program ich prekladá. Je to nejaký denník, ale sú tam aj novinové články, aj záznamy z denníka. Ale zdá sa, že zaznamenáva hlas a potom ho prepisuje. Alebo možno myšlienky. Neviem. Dúfam, že v ňom nájdem nejaké informácie o tom, čo sa stalo na tej planéte.“

„Môžem sa pridať?“

„Jasné, ale niektoré nahrávky sú poškodené. Už aj tak som prekvapená, že sa z nich tak veľa zachovalo.“

Dátum 12.17.8911

Opäť sa vraciame do galaxie NGT-6875 k novej hmlovine EHI/44-1. Vedci už niekoľko dní skúmajú záznam. Zdá sa ale, že pri prvotnom pozorovaní urobili chybu. Purpurová farba nie je súčasťou hmloviny.

„Nevieme, čo presne sa stalo. Sme si istý, že sme jasne videli, ako hviezda vybuchla. Následný výbuch planét spustil purpurovo-zelené divadlo. Záznamy to potvrdzujú. Teraz sa ale zdá, že purpurová farba sa od hmloviny oddeľuje. Akoby sa zmes plynov od seba delila. To je veľmi vzácny jav. Musíme hmlovinu ďalej skúmať, aby sme mu porozumeli.“

Záznam sa prerušil. Dáta boli veľmi poškodené.

...vzývame amatérskych vedcov a nadšencov, aby si záznam prišli pozrieť do archívu.

Spoločným úsilím sa nám podarí tento jav pochopiť.“

Dátum 12.17.8913

Vláda odsúhlasila testovanie záznamov na vývoj na planéte. Na testovanie si ale vybrali malú planétu, niekde veľmi ďaleko. V sektore TRS/84 tuším. Je to planéta, kde nemám politický vplyv. Je to tichý experiment, bez súhlasu ľudí na planéte. Vraj tam žije nejaký primitívny kmeň. Ak záznamy dokážu predpokladať vývoj správne, na najbližších sto rokov, potom ich budeme pravidelne používať aj na iných planétach. Možno.

Nie je to dobrý nápad. Nikdy to nebol a nebude dobrý nápad. Výsledky môžu a určite ich aj zmanipulujú. Počul som, že v sektore TRS/72 je dobrá planéta na život. Vraj tam dávajú príspevky pre prisťahovalcov, aby mohli začať nový život. Asi sa tam odsťahujem a konečne si založím svoju dielňu. Už mám tohto miesta plné zuby. Chcú nás len ovládať, vymývajú nám mozgy. A tie ich záznamy im v tom len pomáhajú.

Dátum 12.17.8914

Prerušujeme naše pravidelné vysielanie, aby sme vám doniesli mimoriadne správy. Planéta v sektore IRE/31 bola dnes svedkom kontaktu s inou vyspelou civilizáciou. S rasou Tulákov, sme už v minulosti mali niekoľko stretnutí. Momentálne nie sú naše vzťahy priateľské, ale ani nepriateľské.

Naše zdroje nám zatiaľ nepovedali, aký bol účel ich návštevy. Vláda všetky detaily utajuje. Vyzývajú ale občanov, aby zachovali pokoj. Nič nám nehrozí.

Dátum 12.17.8915

Vedcom sa podarilo rozlúštiť záhadu purpurovej farby v hmlovine EHI/44-1. Naše tajné zdroje nám priniesli exkluzívne poznatky, ktoré za posledných pár dní odhalili vedci. Podľa našich informácií, zdrojom purpurovej farby nebola žiadna látka, ale nový druh radiácie. S tou radiáciou sme sa doteraz nestretli. Naše zdroje potvrdzujú, že sa nejedná o prírodnú formu radiácie. Vedci ti nevedia jej vznik vysvetliť.

Na naše otázky nikto neodpovedal. Doktor Uijogout, vedúci projektu, ktorý skúma novú hmlovinu, nemal na rozhovor čas.

„Neviem, ako ste sa dostali k týmto informáciám, ale uisťujem vám, že nie sú pravdivé.“ Toto

boli jediné slová, ktoré nám doktor povedal. Tému sa budeme venovať aj naďalej.

Dátum 12.17.8916

Planéta v sektore IRE/31, ktorá bola pred niekoľkými dňami hosťom rasy Tulákov, dnes vyslala po spojeneckých planétach varovný signál. Podľa slov najvyššieho veliteľa, ale išlo iba o cvičný poplach, nie je sa čoho báť.

„Potrebovali sme otestovať prepojenosť našich sietí. Varovný signál sme nevyslali už veľmi dlho. Potrebovali sme vyskúšať, či systém stále funguje. Vôbec nie je dôvod na paniku. Bol to len rutinný test.“

Na našu otázku, prečo sme o tom neboli informovaný, že sa jedná o test, nám najvyšší veliteľ neodpovedal. „Zrejme niekde došlo k chybe v komunikácii. Práve preto musíme systém ešte niekoľkokrát otestovať.“

Nahrávka sa na chvíľu prerušila. Obraz bol zrnitý, zvuk a hlas sa vôbec nedali rozoznať.

„A čo prítomnosť rasy Tulákov na planéte?“

„Jedná sa diplomatickú delegáciu. Nie je sa čoho obávať. Ďakujem vám za všetky otázky, ale musím sa vrátiť do práce.“

Oblasť najvyššieho veliteľa nám odmietla poskytnúť ďalšie informácie. Situáciu ale naďalej sledujeme.

Dátum 12.17.8917

Ich všemocné záznamy toto nepredpovedali. Planéta IRE/31 bola v noci celá zničená. Nikto nevie, čo presne sa stalo. Isté je len to, že záznamy to nepredvídali. Nikto o ničom nevedel.

A to nám neustále hovoria, že ich záznamy sú spoľahlivé a odhalia všetko presne. To je ale pre mňa len ďalší dôvod, aby som sa odtiaľto odsťahoval. Nikde ďaleko. Alebo by som sa mohol prihlásiť na testy novej kryotechnológie. Nechám sa na pár storočí zmraziť a bude pokoj.

Dátum 12.17.8920

Prinášame vám vyjadrenie najvyššieho veliteľa ohľadom zničenia planéty IRE/31.

„Ďakujem vám, že ste sem prišli. Týmto oficiálne potvrdzujem, že planéta v sektore IRE/31, známa ako Iretine, bola včera v noci zničená. Rasa Tulákov, ktorá bola na planéte pred

niekoľkými dňami, sa s nami odmieta spojiť. Nevieme, čo presne sa na planéte stalo.

Naše vyšetrovateľské a záchranárske tímy sú už na ceste. Budeme hľadať všetkých, ktorý prežili. Útočisko im bude poskytnuté na planétach v sektoroch IRE/45 a IRE/28.

Zároveň vás všetkých žiadame, aby ste zachovali pokoj. Tuláci nám nepredstavujú hrozbu. Prosím, na otázky vám odpovieme neskôr poskytnutím tlačových správ. Nechajte ma teraz hovoriť.

Tuláci nám nepredstavujú žiadnu hrozbu. Nie sme ale v s nimi v kontakte. Situáciu naďalej sledujeme. Budeme vás informovať hneď, keď dostaneme nové informácie.

Ďakujem.“

Dátum 12.17.8922

Dúfam, že ešte nie je neskoro dostať sa niekam ďaleko odtiaľto. Nechcem tu byť, keď sa niekto rozhodne zbombardovať nás všetkých.

Nahrávka sa prerušila.

Dátum 12.17.8923

Prinášame vám exkluzívne informácie z prostredia sledovania hmloviny EHI/44-1. Podľa našich zdrojov sa podobná purpurová farba objavila aj na planéte IRE/31. To by znamenalo, že purpurová farba z hmloviny je pozostatkom zničenej planéty, ktorá bola bombardovaná rasou Tulákov.

„Ako ste sa dostali k takej informácii?“ bola otázka doktora Uijogouta na naše otázky. „To sú len špekulácie a domnienky. Nie sú pravdivé. Ďakujem vám za rozhovor.“

Podľa reakcie doktora Uijogouta je nám jasné, že sme na správnej stope. Nevieme, čo presne sa stalo na planéte IRE/31, alebo v hmlovine EHI/44-1. Budeme sa ale snažiť doniesť vám najnovšie informácie. Pozorne nás sledujte.

Dátum 12.17.8924

„Nie je dôvod na paniku,“ zopakoval najvyšší veliteľ. Podľa našich zdrojov sa ale k našej planéte blíži loď Tulákov.

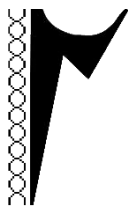
„Ak máte možnosť, mali by ste planétu opustiť,“ radia nám zdroje z prostredia vesmírnych vzťahov. „Za bezpečné považujeme planéty v sektoroch WSU.“

Záznam pokračoval neskôr. Bola pod ním len krátka poznámka.

Niektorých z popredných predstaviteľov z oddelenia vesmírnych vzťahov zatkli. Podľa najnovších správ za šírenie paniky.

Posledný záznam bol zrejme zachytený len náhodou. Kniha musela spadnúť zo stola a začala zaznamenávať. Zachytila len obraz. Všetko okolo sa triaslo. Muž vstal z postele a prešiel k oknu. Za oknom boli vidieť jasné záblesky svetla. Muž sa začal chvatne obliekať. Záblesky svetla boli stále bližšie. Nábytok v izbe sa začal triasť. Skriňa dopadla tesne vedľa postele. Muž sa jej ledva vyhol. Zodvihol zo zeme knihu a začal s ňou bežať preč.

Hluk na chvíľu prestal. Zem sa začala triasť stále viac. Na moment záznam zbledol. Všade bola jasná fialová žiara. Keď sa záznam vrátil do normálu, uvidela som horiacu mŕtvolu.

Niekoľko minút som zostala sedieť. To, čo som videla... tie zábery... bolo to šokujúce. Hrozivé. Bolestivé. Nevidela som jedinú hrozbu, žiadne náznaky, nič, čo by vyvolalo bombardovanie. Čo by vyprovokovalo útok. Potrebujem viac informácií. Musím sa vrátiť späť na tú planétu. Možno tak nájdem niečo, čo mi dá viac odpovedí.

Musím sa tam vrátiť.

„Vera?“

Uvedomila som si, že v miestnosti nie som sama. Zorach sedel pri mne a pozoroval ma. Nič viac nepovedal, len ticho vedľa mňa sedel. Otočila som hlavu a uvidela ho, ako ma pozoruje. Vôbec som si neuvedomila, prečo pri mne sedí. Stále som bola ponorená do toho denníka.

Zorach pomaly zodvihol ruku a zotrel mi z tváre slzy. Kedy som začala plakať?

„Si v poriadku?“

Sedela som nepohnuto ešte nejaký čas. Potom som pokrútila hlavou.

„Ja...“ odkašľala som si, aby som si vyčistila hrdlo. Mala som v ňom hrču, ktorá mi bránila hovoriť. „Musíme... Musíme sa vrátiť na tú planétu. Musíme nájsť niečo viac.“

„Čo viac potrebuješ? Nepotrebuješ vidieť viac. Máš všetky informácie. Všetky dôkazy. Nič viac nepotrebuješ.“

Mal pravdu. Všetko dávalo zmysel. Mala som všetky potrebné informácie. Obyvatelia planéty neurobili vôbec nič. Nevyprovokovali útok.

Ale čo urobím teraz?

Realita ma tvrdo zasiahla.

Zorach ma pomaly objal.

„Au... Rebrá!“

„Prepáč,“ povedal a vstal. Natiahol ku mne ruku. Na tvári mal šibalský úsmev. Chytila som sa jeho ruky.

V hlbokom vesmíre bolo ťažké určiť čas. Loď síce automaticky prepínala medzi dňom a nocou, ale tma za oknami bola konštantná. Nevedela som, koľko času uplynulo, odkedy sme prestali sledovať denník. Zorach spal vedľa mňa. Jednu ruku mal položenú na mojej hrudi. Nedokázala som zaspať. Myšlienky vírili v mojej hlave. Miešali sa zo spomienkami a zábermi z denníka. Všetko bolo tak mäťuce. Myšlienky, spomienky, nič nedávalo zmysel.

Pomaly som sa odtiahla. Nechcela som ho prebudiť, ale potrebovala som sprchu. Bola som zalepená od potu. A potrebovala som si vyčistiť hlavu. Uvoľniť napäté svaly.

Keď som sa vrátila do izby, Zorach sa práve prebúdzal.

„Kam si zmizla?“

„Potrebovala som sprchu.“

„Mala si ma zobudiť. Išli by sme spolu.“ Nič som na to nepovedala. Nevedela som, čo na to mám povedať. Našla som si nejaké oblečenie. Keď som pustila uterák, hneď som ho cítila za sebou.

„Vidíš, vravel som, že sa ti ten korzet bude páčiť. Možno by si ho mala začať nosiť častejšie,“ zašepkal mi do ucha.

„Teraz nie,“ odstrčila som ho od seba. Neskúšal to zase. Pochopil, že na to nie je vhodná doba. Počula som ho, ako sa oblieka.

„Čo chceš urobiť teraz?“ jeho hlas prerušil napätá ticho v miestnosti.

„To keby som vedela.“

„Vieš, že situácia je zlá. Nemôžeme zostať tu, ale nemôžeme sa ani vrátiť.“

„Áno.“

„Takže čo urobíme?“

„Pôjdeme vedľajšou cestou,“ s tými slovami som odišla. To hovorieval môj otec, keď sa veci nedarili. Nikdy som mu presne nerozumela. Nevieam, ako nám to teraz pomôže. Vo vesmíre nie sú žiadne cesty, hlavné ani vedľajšie. Ani v živote neexistuje žiadne vedľajšia cesta. Len tá, ktorú si sami urobíme.

Potrebovala som o tom premýšľať. V tichu. Sama.

Moje kroky viedli do strojovne. Nevieam, prečo som prišla práve tam.

Ancelmus sa skláňal nad robotmi: „ako to ide?“ opýtala som sa, aj keď som nevedela, čo presne robí.

„Pomaly. Vôbec nevieam, čo s nimi urobili. Musím skontrolovať každý jeden čip, každý riadok ich kódu. Sú toho obrovské množstvá. A nevieam ani kde začať. Najradšej by som sa na to... Ale potrebujeme ich.“

„Tak čo chceš robiť?“ opýtala som sa zvedavo.

„Musím ich úplne skontrolovať. Úplne všetko. Každú ich časť. Najmä tie sedemnástky. Podľa toho mála, čo o nich viem, mali by byť kombináciou modelov pätnásť a šestnásť, ale toto...“ ukázal na pár čipov, ktoré boli na stole. „Toto sú veci zo štvrtej série! Štvrtej! A vyzerá to, že boli aj použité v každej nasledujúcej sérii. Je to úplne rozbité! Zbytočné! Musím ich kompletne vymeniť. A zlomených, starých či pokazených kusov je toľko, že to nedokážem spočítať! A to mali byť úplne noví! Priamo z linky!“

„Takže nám dali pokazenú loď a pokazené roboty.“

„Dočerta, že dali! Porazená Federácia! Šetria peniaze úplne na všetkom! Ale na tie ich plesy, ktoré sú každý týždeň, na tie rozhadzujú! Za niektoré by sa dala postaviť nová loď. Zlyhácia!“

„Čože?“ posledným slovom ma zaskočil. Samozrejme, že som o drahých plesoch vedela. Všetci o nich vedeli. Hlavné mesto Federácie nimi bolo preslávené.

„Zlyhácia. Zlyhanie a Federácia. Hodí sa im to.“

Po chvíli som prikývla. To slovo naozaj sedelo.

„Pošlem ti sem Lamreaka. Možno ti bude môcť s niečím pomôcť.“

„Už som to skúšal. Je s niečím zase zaneprázdnený! Vždy je niečím zaneprázdnený. Ale ty si veliaci dôstojník. Možno ťa bude počúvať. *Mal* by ťa počúvať.“

„Vyskúšam to,“ prikývol a vrátil sa k rozoberaniu Peytona.

Lamreaka som našla v jeho pracovni. Vyrábala nejaký čip. Pozoroval ho pod zväčšovacím sklom a mňa si ani nevšimol.

„Lamreak,“ začala som pomaly.

„Hm?“

„Si zaneprázdnený?“

„Mhm.“

„A čo robíš?“ zdá sa, že každá otázka, ktorá vyžadovala zmysluplnú odpoveď, ho vyrušovala. Položil čip a otrávene na mňa pozrel.

„Snažím sa vyrobiť čip, ktorý by zabránil *Federácii* nás ďalej špehovať,“ slovo Federácia vyprskol s nečakaným odporom.

„Myslela som, že sme sa toho programu zbavili.“

„Zbavili. Už asi desaťkrát. Ale stále sa vracia. Už ma nebaví neustále kopírovať programy. Takže vyrobím čip, ktorý by zabránil akémukoľvek kontaktu mimo lode. Len na určených frekvenciách.“

„Prečo ma o tom nikto neinformoval?“

„Bola si mimo. Najprv po operácií, potom tá záležitosť s predávkovaním. Odvtedy na to nebol čas.“ Mal pravdu. Srura ma z ošetrovne pustila len pred dvoma dňami. Musím dohnáť

veľa hlásení.

„Takže, ten čip...“

„By zabránil akejkol'vek neželanej komunikácií, špehovaniu, programom, malwerom a podobne. Nič by nemalo do lode preniknúť bez nášho povolenia. Komunikácia, ktorá príde do lode, bude najprv podrobne analyzovaná, preskúmaná, a až tak bude pilotovi alebo kapitánovi poskytnuté povolenie komunikáciu prijať. Bude mať prednastavené dve, tri frekvencie, ktoré bežne používame, tie povolí. Všetko ostatné zakáže,“ vysvetlil.

„Chcela som ťa požiadať, aby si išiel pomôcť Ancelmusovi s robotmi, ale nechám ťa pracovať.“

Už som bola na odchode, keď ma zastavil: „samozrejme, že musím pracovať. Tí zapredanci nás kedykoľvek môžu vystopovať. A garantujem ti, že teraz po nás pôjdu s bombardérmi. Zabijú nás skôr, ako budeme mať šancu zapnúť štít.“

„Ale možno sa nám podarí utiecť. Motor je plne funkčný.“

„A potom čo? Zase nás vysledujú. A ak sa im poradí zničiť červiu dieru, tak zostaneme rozložený na atómy. Taký výbuch by zabil aj ich, ale nám to už bude jedno.“

„Tak to radšej neriskujme. Dokonči ten čip. A nainštaluj ho čo najskôr.“

„To urobím hneď, keď ma všetci prestanú vyrušovať.“

Otočila som sa a odišla som. Vedela som, čo musím urobiť ďalej. Moje kroky smerovali na mostík. Keď som prechádzala okolo svojej izby, stretla som Zoracha.

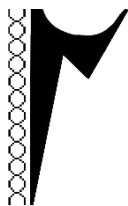
„Aj ja som sa chcel osprchovať,“ vysvetlil.

„Ved' máš sprchu na izbe.“

„Ale tvoja je väčšia,“ povedal s nevinným úsmevom. Zavrtela som hlavou a zasmiala som sa. „Tak už vieš, čo urobíme teraz.“

„Áno. Pôjdeme po vedľajšej ceste.“

„Rýchlo, musíme ísť!“ skoro som vyrazila dvere, ako som do nich vrazila. Môj brat sedel pri stole, tvár ma zloženú v dlaniach. Dievčatko sedelo vedľa neho a hralo sa s bábikou, ktorú som jej dala. Obaja sedeli v tichu

Keď brat počul môj hlas, zodvihol hlavu. Pozrel na mňa, akoby neveril, že ma vidí.

„Ocko? Je to duch?“ *Duch?*

„Verya?“ opýtal sa prekvapene.

„Áno, som to ja. Teraz vstávaj, musíme sa poponáhľať. Začni baliť. Odchádzame odtiaľto!“

Bez jediného slova prišiel ku mne a objal ma. „Povedali, že si zomrela.“

„Čože? O čom to rozprávaš?“ šokovane som ho od seba odstrčila. Držala som ho za ramená a hľadela som mu priamo do očí.

„Ja... Bol som,“ odkašľal si. „Pred pár dňami som bol na vojenskej základni v meste. Musel som s tebou hovoriť. Musím ti toho povedať tak veľa. Ale na základni mi povedali, že ťa zabil. Vraj nenašli žiadne telá. Vraj vaša loď vybuchla a vy ste zhoreli.“

Zavrela som oči a chytila som si koreň nosa. Bastardi.

Zhlboka som sa nadýchla: „nedošlo k žiadnemu výbuchu. Teda takmer, ale to je vedľajšie. Všetci sme v poriadku. Bola to len ďalšia lož. Klamstvo, ktorým nás celé tie roky krmia. Ale teraz na to nemáme čas. Musíme ísť. Musíme sa poponáhľať. Kedykoľvek sem môžu prísť. Zbal si všetky veci, odchádzame.“

„Kam ideme?“ opýtal sa zmätene.

„Hlavne preč odtiaľto. Tu to nie je pre nikoho bezpečné. Všetko ti vysvetlím po ceste, ale musíme sa ponáhľať.“ Komunikátor ma ruky mi zabzučal. „Ponáhľaj sa,“ zopakovala som bratovi. Prikývol a vbehol do izby. „Duncke?“

„Verya, k tvojej pozícií sa blíži niekoľko vojenských vozidiel. Máte možno desať minút, musíte si švihnúť!“

„Jasné, pracujem na tom. Lamreak, ako to vyzerá s čipom?“

„Zatiaľ drží. Nezdá sa, že by objavili našu pozíciu, ale je to len otázka času. Malware sa snaží prelomiť kódovanie. Musíme byť odtiaľto čím najďalej, keď sa to stane.“

„Idem po teba,“ vložil sa do nášho rozhovoru Zorach.

„Ani nápad. Len na nás zbytočne upozorníš. Sami tam budeme rýchlejšie.“

„Dobre, ale buď opatrná. Som pripravený, pre každý prípad,“ na pozadí jeho hlasu som počula tiché pradenia motora. Ancelmus mu musel dať pár lekcií.

„Teta Verea? Si duch?“ dievčatko ma potiahlo za nohavicu. Spôsob, akým vyslovila moje meno, vymazal roky výcviku strávené v armáde. Bola tak rozkošná!

Kľakla som si k nej: „nie, zlatičko, nie som duch.“

„Ale ocko vravel, že si odišla, presne ako babka a dedko,“ povedala rovnako nevinným spôsobom.

„Nikam som neodišla. Dôstojníci povedali ockovi zlé veci,“ vôbec som netušila, ako sa s tak malým dieťaťom mám rozprávať. Ako jej to mám vysvetliť, aby to pochopila?

„Klamali tí ľudia ockovi?“

„Áno, zlatko, klamali. To je to, čo oni robia.“

„Ocko vraví, že klamať sa nemá. Prečo mu klamali?“ vypytovala sa stále. Bola som trpezlivá, aj keď náš tlačil čas.

„Áno, klamstvo je veľmi zlé. Klamať sa nemá.“

„A vráti sa aj babka a dedko?“ mala by som sa ísť s nimi rozlúčiť. Už sa sem nikdy nevrátim. Nemôžem odísť bez rozlúčky.

„Nie. Oni sa už nemôžu vrátiť.“

„A vráti sa aj mamina?“ tá otázka ma zarazila. Kde je tá žena? V doma nebola, nikde na blízku som ju nevidela. Kde je?

„Už som ti hovoril, že mama sa nevráti,“ môj brat vyšiel z izby. Držal len malú tašku.

„To je všetko?“

„Áno. Zobrala úplne všetko,“ povedal trpkou.

„Vysvetlíš mi to na lodi. Teraz musíme ísť!“ zobrala som dievčatko do náručia a otvorila som dvere. Rebrá protestovali, ale lieky proti bolesti držali. Srura mi ich nechcela dať, ale ja som ich teraz potrebovala.

„Verea! Máš nemej ako päť minút. A otáčajú sa vašim smerom!“ varoval ma Duncke. Rýchlo som zavrela dvere. V diaľke som videla svetlá.

„Čo sa deje?“ opýtal sa brat. Len som kývla, aby počkal.

„Duncke? Aká je situácia.“

„Mám na monitore päť vozidiel. V každom sú ľudia. O pár minút budú pri vás. Odrezali vám

cestu od lode. Musíte sa odtiaľ nejako dostať.“

„Našli loď?“

„Nevidím žiadnu aktivitu. Čip zatiaľ drží. Musíte sa odtiaľ dostať.“

„Dobre, nájdí všetky alternatívne trasy. Vyber najmenej nebezpečnú a pošli po nás Zoracha. Pošli mi miesto stretnutia,“ vydala som rozkaz.

„Rozumiem,“ komunikácia sa prerušila.

„Čo sa deje?“ dožadoval sa odpovede môj brat.

„Prichádza armáda. Potrebujeme sa nejako dostať z domu. Myslím, že viem, čo urobíme. Dúfam, že ešte stále vieš tak dobre klamať,“ usmiala som sa. Položila som dievčatko na zem a vbehla som do izby. Dúfala som, že tam niekde ešte zostali mamine šaty. Alebo akékoľvek šaty. Zvuk vozidiel sa približoval. Keď zastavili pred domom, bola som už oblečená. Šaty mi boli priveľmi voľné, ale teraz nie je čas na žiadne úpravy. Zakryla som si tvár a vrátila som sa ku dverám.

„Som tvoja žena, ideme na cintorín. Nerozprávam,“ rýchlo som mu povedala plán. Okamžite pochopil.

„Ale povedali ste, že klamať je zlé!“ protestovalo okamžite dievčatko.

„Ale, zlatko, ty klamať nebudeš. Len nič nepovieš, dobre? My dve sa zahráme na tichú hodinu. Vieš, ako sa to hrá?“ len pokrútila hlavou. Zobrala som ju na ruky. „Ty a ja sa budeme hrať tak, že nemôžeme rozprávať. Na hodinu nemôžeme povedať ani jedno slovo.“

„Ale čo oblečenie?“ opýtal sa môj brat. Ukryla som malý balíček pod šaty a dúfala som, že to je aspoň trochu uveriteľné.

Dvere sme otvorili vo chvíli, keď generál vystúpil z vozidla. Dôstojníci stáli všade okolo auta. Keď som uvidela toho muža, v ústach sa mi nazbierala žľč. S ťažkosťami som ju prehltila.

„Vy musíte byť brat nášho zosnulého plukovníka. Podobnosť je zrejmá,“ generál vykročil smerom k nám. Pomaly sme vyšli z domu. Nesmú mať žiadne podozrenie.

„Áno. To som ja.“

„A to budú zrejme vaša manželka a dve deti?“ generál sa zarazil, keď videl zvláštny tvar brucha.

„Áno. Čoskoro. Budú ďalšie dve.“

„Ach tak!“ generál začal ku mne natáhať ruku. Na tvári mal jemný výraz, ale mňa tak skoro neoklame. O krok som ustúpila.

„Je mi ľúto, pane. Ale sme presvedčení, že dieťať a v bruchu sa nikto nesmie dotknúť. Môže to prekliat' dieťa. Preto si aj zakrýva tvár. Aby sa deťom nič nestalo.“

„Chápem!“ povedal okamžite a ustúpil. Potlačila som v sebe smiech. Pohlád na jeho tvári

bol na nezaplatenie.

„Pane, čomu vd'acíme za túto návštevu?“

„Prišiel som vám osobne vyjadriť svoje hlbokú sústrasť! Vaša sestra bola výnimočným dôstojníkom. Bude nám v armáde veľmi chýbať.“

„Áno, to určite bola. Ona bola už od mala výnimočná. Ale opustila nás tak skoro. Najprv rodičia a teraz ona...“ v očiach mal slzy. Nestačila som sa diviť. Svojej dcére zakazoval klamstvá, a on klame tak vierohodne! „Práve sme boli na ceste na cintorín. Chceme tam pre ňu urobiť malý obrad. Aj keď bez tela, aspoň jej duch nech nájde cestu domov.“

„Trosky ešte stále prehľadávame. Uist'ujem vás, že vás informujem hneď, ako niečo nájdeme. Určite vám ju privediem naspäť domov,“ generál položil bratovi ruku na rameno.

„Ďakujem vám, pane, ste láskavý,“ môj brat vzal jeho ruku a potriasol ju.

„To je to najmenej, čo môžem pre vás urobiť. A rovnako aj pre ňu. Nebudeme vás dlhšie zdržiavať. Modlite sa za jej pokoj.“

„Ďakujeme, pane,“ brat sa hlboko poklonil. Zostali sme stáť. Pozorovali sme, ako generál odchádza. „A čo teraz?“ opýtal sa šeptom, keď boli vozidlá d'aleko.

„Na cintorín. Určite nás sledujú,“ odpovedala som rovnako potichu. Prikývol a chytil ma za ruku. Pomaly sme kráčali na cintorín. Po celý čas som cítila na sebe ich pohľady. Určite boli niekde ukrytí.

Ten pocit ma neopustil ani na cintoríne. Bola som si istá, že nás sledujú. Dobre som poznala ich taktiky.

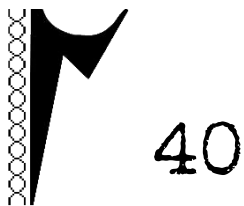
Predstierali sme obrad. Hýbali sme sa, modlili sme sa, občas sme spievali. Naša pretváрка musí zostať perfektná. Aspoň do momentu, kým sa nám podarí utiecť.

Čakala som na vhodný okamih. Nemohla som skontrolovať komunikátor. To by si všimli. Musela som držať pretváрку. Medzi stromami som uvidela tieň.

„Musíme sa dostať do lesa,“ zašepkala som. Zorach nás čakal medzi stromami. Ukázal mi, aby sme si dali pozor, že nás sledujú.

„Poďme jej nazbierať nejaké kvety. Do lesa. Zbožňovala lesné kvety,“ povedal môj brat dost' nahlas.

„Zbohom. Nikdy na vás nezabudnem,“ pošepkala som smerom k rodičom a vstala som.

V okamihu, keď sa za nami zatvorili dvere, sme začali stúpať do atmosféry.

„Zásielka je bezpečne na palube. Na obežnú dráhu sa dostaneme za dve minúty. Cieľ našej cesty...“ Duncke zostal ticho. Interkom bzučal, bol stále zapnutý. Čakal na moju odpoveď.

„Planéta Noucrassov,“ odpovedala som. To bolo najbezpečnejšie miesto, ktoré ma teraz napadlo. Dúfala som len, že moja rodina tam bude môcť zostať. Aspoň do doby, kým nájdeme vhodnejšie miesto. Na lodi to pre nich bolo teraz nebezpečné.

„Naším cieľom je planéta Noucra. Čas do príchodu je tridsaťšesť hodín.“

„Lamreak, ako sme na tom?“ opýtala som sa, keď prechádzal okolo. „Prečo nepoužijeme hlavný motor? Boli by sme tam za pár hodín.“

„Čip zatiaľ drží. Potrebujeme sa len vzdialiť od senzorov Federácie. Poviem Dunckemu nech ho zapne. A potom budem v strojovni, pomôžem Ancelmusovi s robotmi.“ Prikývla som a počkala, kým odíde.

Otočila som sa na brata: „vitajte na Pathfinderovi. Na mojej lodi.“

Pozrel na mňa, akoby som hovorila niečo nezrozumiteľné.

„Neboj sa, ste sú v bezpečí. Tu sa vám nič nestane. Berieme vás na bezpečné miesto,“ snažila som sa ho upokojiť. Očividne bol šokovaný.

„Verya, čo sa to tu deje?“ opýtal sa pomaly.

„Určite ste obaja hladní. Poďme sa najesť, aby sme sa mohli pokojne porozprávať. Musíme si toho veľa vysvetliť.“

Rozhliadol sa okolo a prikývol: „takže tu si bola celé tie mesiace?“

„Viac-menej áno. Nemusíš sa báť, je to tu bezpečné.“

„Verya, nezabúdaj na testy!“ Srura na mňa zavolala z vrchu schodiska. Keď si ju všimol môj brat, úplne stuhol. „A musím otestovať aj ich. Však to poznáš.“

„Nemáš sa čoho báť. Budeme tam aj my dvaja. Je to bežný postup,“ pokúsila som sa ho upokojiť.

„Presne. Prvýkrát to bolo divné, ale nič to nie je. Doktorka je celkom milá,“ povedal Zorach. Práve vykladal z vozidla výzbroj. Pozdvihla som obočie nad malým plameňometom. Musím sa s ním neskôr pohovárať, na čo to všetko bral.

„A keď sme už pri tom, Verya, tvoje rebrá. Ak si si zase niečo urobila, tak ťa priviažem k posteli!“ varovala ma Srura. „Povedala som ti, žiaden beh. Žiadne namáhanie.“ Prevrátila som očami. Keby tak vedela, čo sme so Zorachom robili pred pár dňami.

„Som v poriadku.“

„Čo máš s rebrami?“ opýtal sa brat.

„Mala som ich zlomené. Ale už je to v poriadku, nemusíš si robiť starosti,“ pozerala som pri tom na Sruru. Každé slovo som zdôraznila. Nechcem, aby sa môj brat ešte viac stresoval. „Testy budú trvať len chvíľu, potom sa pôjdeme najesť. Určite si hladná, zlatko,“ sklonila som sa k dievčatku a zobrala som ju na ruky. Vyšla som s ňou po schodoch.

„Žiadne nosenie ťažkých bremien!“ kričala Srura.

„Nie je ťažká,“ protestovala som. Dievčatko to ale pochopilo. Vykruťilo sa mi a chytila ma za ruku.

O niekoľko minút neskôr sme sedeli v jedálni. Prístroje v kuchyni varili dobre. Aj keď to spočiatku bolo čudné jesť jedlo, ktoré vyrobili stroje. Ale zvykla som si.

„Takže mi povedz, čo sa stalo s tvojou ženou.“

„Ona...“ Zhlboka sa nadýchol. „Mala si o nej od začiatku pravdu. Podvádzala ma. Našla si nejakého dôstojníka a... Všetky peniaze, ktoré si poslala, si schovávala pre seba. Začala si kupovať drahé oblečenie. O dom sa vôbec nestarala. Keď som zistil, čo sa stalo, všetko si vzala a utiekla. Nikdy som ju nepodozrieval. Myslel som, že nám už viac nemôžeš posielat' peniaze, ale ona... vzala úplne všetko. Mala si pravdu. Utekla od nás. Chcel som ti to povedať. Išiel som na základňu ale... Vraj si zomrela. Ako to, že si nezomrela?“

Potlačila som v sebe hnev. Ak sa mi raz dostane do rúk, tak z nej vymlátim dušu.

„Federácia je... Nie sú tými, za ktorých sme ich považovali. Sú... To čo robia... Všetko je to zlé. Nemohla som vás tam nechať. Bojím sa o vás. Nie som si istá, či by po vás kvôli mne nešli. Jednoducho som vás tam nemohla nechať. Tu ste v bezpečí. Mimo Federácie sme našli priateľskú rasu. Berieme vás k nim.“

„Radšej by som zostal s tebou,“ prerušil ma.

„Nie je to bezpečné. Aspoň nie dlhodobo. Sme nepriateľom číslo jedna. Nechcem ohroziť ani teba, ani ju. Budete tam v bezpečí. Sú to dobrí ľudia. Pomohli nám opraviť loď. Pomohli vyliečiť moje rebrá. Som si istá, že tam budete môcť zostať, kým sa situácia trochu neupokojí.“

Chytila som ho za ruku. Povzdychol si.

„Dúfam, že máš pravdu.“

„Bude to v poriadku. Teraz musíte byť poriadne unavení. Máme tu voľné izby. Môžete si oddýchnuť, kým nedorazíme na planétu. Alebo chceš ešte niečo zjesť?“ pozrela som sa na dievčatko. Úplne pohltila svoj tanier. Pravdepodobne sa dlho tak dobre nenajedla.

Na moju otázku šťastne prikývla.

„Nie, už si mala dosť. Bude ťa bolieť bruško. A teta Verya nám už dala dosť.“

„Zásob máme dosť. Nemusíš sa báť. Na Noucre doplníme zásoby, to je planéta, kam ideme. A okrem toho, vieš čo Srura povedala. Je podvyživená. Takže jej dovoľ sa najesť. A okrem toho si nemyslím, že pudíng niekomu niekedy ublížil.“ Prišla som k prístrojom a stlačila som niekoľko gombíkov. Tri porcie pudíngu boli pripravené skoro okamžite. Doniesla som ich na stôl. „Tak sa do toho pusti.“ Dievčatko začalo hltat' plnými lyžicami. „Pomalšie, lebo ti zabehne.“ Začervenala sa, ale jedla už pokojnejšie.

„Veľmi tej doktorke veríš. Je to Stvoriteľka.“

„Ona je iná. Má veľa dôvodov, aby Federáciu neznášala. Rovnako ako Lamreak, ten druhý Stvoriteľ. Všetci na palube máme svoje dôvody na zášť voči Federácií.“

Zvyšok večere sme mlčali. Bolo to už veľmi dlho, odkedy sme spolu večerali. Chýbali mi tieto časy. Ale konečne budem mať možnosť ich navštevovať častejšie.

Dievčatko mi potiaholo rukáv: „teta, už prešla hodina?“

„Samozrejme, zlatko,“ odpovedala som zmätene.

„Umývaš riad. Hovorila si počas tichej hodiny,“ oznámila mi. Rozosmiala som sa. Úplne som na to zabudla.

Po večeri som ich zaviedla do izby. Boli to malé izby, ale dúfala som, že im budú stačiť. Brat ma uistil, že to bude viac ako dosť. Dievčatko zaspalo hneď, keď si ľahlo do postele. Ticho som bratovi vysvetlila, ako zariadenie z miestnosti funguje. A tiež, kde ma nájde, ak bude niečo potrebovať.

Keď som sa uistila, že majú všetko, čo potrebujú, odišla som na mostík. Ako som čakala, Duncke tam bol.

„Duncke, určite nechceš, aby sme tvoju dcéru zobrali na Noucru?“

„Nie. Je to v poriadku. Poslal som jej správu. Ale pochybujem, že si ju vôbec pozrie. Po tom, ako sa pred dvomi rokmi vydala, so mnou úplne prerušila kontakt. Nerozprávame sa. Vo Federácií bude v bezpečí. Jej manžel, nejaký dôstojník, sa o ňu dobre stará. Počul som, že z neho zrejme urobia generála. Nemôžu jej ublížiť.“

Položila som mu ruku na rameno. Nevedela som, ako inak mám vyjadriť, že za ním stojím.

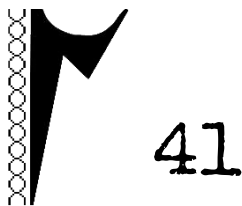
Muselo to byť pre neho ťažké.

„Mal by si si ísť odpočinúť. Postrážim to tu.“

„To je v poriadku. Čoskoro nastavím autopilota a pôjdem si oddýchnuť. Potom zapnem hlavný motor a na Noucre budeme za chvíľu.“

„Dobre. Ale dlho sa tu nezdržuj. A nechaj zapnuté štíty. Nechcem žiadne prekvapenie,“ nariadila som mu a odišla som do izby.

Pristátie bolo hladké ako obvykle. Duncke bol skúsený pilot. Každým dňom som bola radšej, že ho mám na lodi. Pozrela som von cez predné sklo. Pristáli sme na lúke pri lese. Stromy boli obrovské. Dúfam, že túto planétu budeme teraz navštevovať častejšie. Teda aspoň tak často, ako sa bude dať.

„Sme bezpečne na zemi. Môžeme smerom k dediny vyraziť kedykoľvek. Je to blízko, len pár minút odtiaľto,“ Duncke vypoľ väčšinu systémov. Vždy to robil, keď sme odchádzali z lode. Pár dní sa tu zrejme zdržíme.

„Ancelmus a Lamreak zostanú na lodi, budú pracovať na robotoch. Môžeš zostať, ak chceš,“ ani neviem, prečo som mu to nerozkázala. Len som mala pocit, že rozkazy už nie sú potrebné.

„Rád by som sa prešiel. Nebol som na čerstvom vzduchu už poriadne dlho.“

„Dobre, takže odchádzame o pätnásť minút.“ Odišla som z mostíka a smerovala som do izby môjho brata.

Zaklopala som na dvere pred tým, ako som vošla dnu: „vitajte na Noucre!“ môj brat sedel na zemi a hral sa s dcérou. Bola plachá, bála sa preskúmať loď, takže väčšinu času trávili v izbe. „Kde si ju našla?“ moja neter mala novú bábiku.

„Strýko Zorach mi ju dal,“ usmiala sa a objala obe bábiky. Strýko?!

„Povedal som mu, že to nemusí robiť, ale on trval na to, že áno. Nemám mu ju ako zaplatiť,“ povedal okamžite môj brat.

„Porozprávam sa s ním. Pripravte sa, pôjdeme do dediny.“

Môj brat prikývol a začal baliť tých pár vecí, ktoré mali.

O pár minút neskôr som stála pred hlavným vstupom do lode. Bola tam aj Srura, Zorach a Duncke. Môj brat prišiel neskoro. Hneď sa ospravedlnil za meškanie.

„To sa neboj, tu sa stratí každý!“ upokojoval ho Zorach.

„Všetci sme pripravené vyraziť?“ zmenila som tému. Všetci prikývli. Ťukla som do komunikátora a otvorila som hlavný vstup. Pod loďou nás čakali malé stvorenia.

„Vidíš, vravel som, že nás Noucrassovia prídu privítať!“ Zorach štuchol do Srury. Vyzeralo to, že mali nejakú stávku.

Postupne sme vystúpili z lode. Jeden z Noucrassov zodvihol ruku. Na dlani mal tri bobule.

„To je na komunikáciu. Vďaka tomu im rozumieme. Je to bezpečné. Niet sa čoho báť,“ vysvetlila Srura. Jednu bobuľu som si zobrala a prehltila som ju.

„Je to bezpečné,“ uistila som svojho brata. „Potrebujeme im rozumieť.“

„Myslel som, že si tu už pred tým bola.“

„Keď som tu bola naposledy, bola som v bezvedomí.“

„Tak ako potom môžeš vedieť, že tu môžeme zostať?“ vypytoval sa brat. Tá možnosť tam bola, ale nechcela som si to pripustiť.

„Lebo verím svojej posádke,“ odpovedala som. Zhlboka sa nadýchol a zjedol bobuľu. Dievčatko s tým nemalo taký problém. Zjedlo ju hneď.

„Vitajte! Očakávali sme vás!“ prehovoril jeden z Noucrassov. „Prosím, poďte do našej dediny. Pripravili sme oslavu vášho návratu,“ ukázal na cestu medzi stromami. Bola dobre ukrytá. Keby som nevedela, že tam je, nikdy by som ju nenašla.

„Ako ste vedeli, že prichádzame?“ môj brat bol ešte viac zmätený ako ja.

„Starší. Predpovedali váš príchod,“ vysvetlili keď sme vstúpili do lesa. Rozhliadala som sa okolo. Všetko v tomto svete bolo obrovské! Obrovské stromy, obrovské rastliny, obrovské bobule, dokonca aj chrobáky a pavúky boli obrovské. Ale Noucrassovia mi nesiahali ani po pás. Planéta bola plná farieb a života. Rastliny menili všetky farby. Bolo to prekrásne. Určite musíme túto planétu preskúmať podrobnejšie.

Prekročili sme rieku so žltou vodou a vstúpili sme do dediny. Pod stromami bol pripravený veľký stôl a prehýbal sa jedlom. Niekoľko Noucrassov spievalo, iní tancovali. Vedľa spevákov boli chrobáky, ktoré hrali. Svojimi krídlami vytvárali hudbu. Prekvapilo ma, že som nevidela žiadne obydlia. Zo stromov tesne nad zemou viseli obrie gule. Z gulí viedli mosty a rebríky. Niekoľko Noucrassov bežalo po mostoch a potom zmizli do gulí. Žeby to boli ich domy?

„Sadni si, sadni, sadni!“ s úsmevom nás vyzval Noucrass a ukázal na sedadlá pri stole. Posadali sme si na stoličky, ktoré vyzerali ako veľké mechy.

„Nemáme čas na oslavu. Prišli sme vás požiadať o láskavosť,“ prehovorila som okamžite. Bola som z tohto miesta očarená. Bohužiaľ ma tlačili naliehavé záležitosti.

„Sadni, sadni! Vieme, čo sa chcete opýtať. Váš brat a jeho dcéra sú viac ako vítaní,“ odpovedal mi Noucrass, ktorý sedel na čele stola. Asi vodca.

Čo...? Ako? Ved' to...?

K Noucrassovi, ktorý sedel na čele, pribehol jeden Noucrass. Niečo mi pošepkal.

„Staršia chce hovoriť so zraneným kapitánom!“ vyhlásil vodca. Hudba okamžite prestala hrať. Tanečníci prestali tancovať. Speváci prestali spievať. Táto veta umlčala celú dedinu.

Niekoľko Noucrassov ku mne pribehlo a vytiahli ma na nohy. Začali ma ťahať niekde do lesa. „Pod', pod', pod', pod',“ hovorili po celý čas. Keď sme opustili námestia, hudba začala zase hrať. Viedli ma hlboko do lesa, kým hudba neutíchla úplne. A potom ešte ďalej. Nechali ma stáť pod vyrezávaným stromom. V dreve bolo vyrezané nejaké zviera. Z rezby vyrastali kvety. Spod stromu vytekala voda, otáčala sa okolo čistinky a zmizla niekde v lese.

Nedokázala som sa prestať pozeráť na to vyrezané dielo. Zdalo sa, že sa stále mení. Na chvíľu to bol predátor, potom zase ryba, dobytok, vták, pavúk. Rezba sa pred mojimi očami menila.

„To je Askinue, naša bohyňa a ochrankyňa. Dáva život všetkému živému, ale rovnako ho aj berie. Modlíme sa k nej, žiadame ju o rady a proroctvá,“ spoza stromu vyšla stará žena. Pomáhala si paličkou, kráčala smerom ku mne. „Pod' bližšie, dieťa, chcem vidieť tvoje oči.“ Nič som nepovedala. Nevedela som, čo mám povedať. Len som sa o pár krokov priblížila a kľakla som si. „Ach áno, vidím oheň v tvojej duši a vodu v твоjich očiach. O tom Askinue hovorila, keď predpovedala tvoj príchod.“

„Tomu nerozumiem,“ konečne sa mi podarilo prehovoriť.

„Samozrejme, dieťa,“ usmiala sa žena. „Tvoji ľudia zabudli na svojich bohov. Prestali ich počúvať. Chápem, že ničomu teraz nerozumieš. Ale všetko ti vysvetlím.“

„Prišla som vás požiadať o láskavosť. A poďakovať nám, že ste nám pred tým pomohli...“ položila mi prst na ústa.

„Ja viem, prečo si prišla. Tvoja rodina je tu vítaná. Čakali sme vás už veľmi dlho. Dovoľ mi to vysvetliť. Všetko pochopíš.“ Prikývla som a ona prst odtiahla. „Môj ľud umiera. Príroda je príliš silná. Už nedokážeme niest' jej údel. Jej moc nás zabíja. Askinue nás vedie skúškou, ktorú nemôžeme zvládnuť. Už dávno nám dala proroctvo. Proroctvo o cudzincoch, ktorý prídu z ďaleka. Cudzinci prídu z neba. Jeden z nich bude mať v duši oheň, ale v očiach vodu. Prvky, vďaka ktorým, bude cudzinec v rovnováhe. Pri prvom príchode, bude cudzinec zranený, a bude potrebovať našu pomoc. Pri druhom príchode, bude žiadať o útočisko. A privedie spasiteľa. Spasiteľa, ktorý bude môcť viazať silu prírody tak, ako sme to my kedysi vedeli.“

„Čo to hovoríte?“ Vôbec som jej nerozumela. Ešte viac ma zmiatla.

„Nemusíš sa o nič strachovať. Bude o nich oboch dobre postarané. Do ničoho ich nebudeme nútiť. Všetko bude ich voľba,“ povedala pokojne.

„Ale čo ak odmietnu?“

„Askinue nás učí privítať každého cestujúceho. Pohostiť ho všetkým, čo máme. Budeme ich

hostiť a starať sa o nich tak dlho, ako tu budeme. S pokojom prijmeme náš osud,“ podišla k oltáru. Otrela ho od neviditeľného prachu a pohladila kvety.

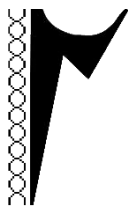
„Môj brat je...“

„Nie. On nie. To dieťa,“ prerušila ma. To bolo ešte horšie. Môžem ich tu nechať? Nie sú v nebezpečenstve? Budú v poriadku? Možno to nebol dobrý nápad ich sem brať. Mám ale inú možnosť? Ak ich vezmem so sebou... Ani neviem, kam pôjdeme my. Každým dňom sme v nebezpečenstve. Sú viac v bezpečí tu alebo so mnou?

„Nie je ona tým dôvodom, prečo ti tu? Nie je ona tým dôvodom, pre ktorý si riskovala svoj život?“ prerušila moje myšlienky. Pomaly som prikývla. Len kvôli tomu, že som sa ju snažila zachrániť, som vstúpila do armády. A to ma priviedlo až sem. „Vidíš, už keď bola taká malá, menila osudy ľudí okolo seba. Je jej osudom dosiahnuť veľké veci. Rovnako ako aj tvojím. Tvoje meno je vpísané hlboko do dreva osudu. Vesmír ho spieva, priam až kričí. Vesmír ťa nazýva svojim ochrancom, spasiteľom. Je tvojím osudom ukončiť toto utrpenie. Len ty môžeš ukončiť vládu teroru. Si predurčená vykonávať veľké veci!“ na chvíľu sa predou mnou objavila mladá žena. Pred chvíľou nedokázala kráčať bez paličky, teraz pred mojimi očami tancovala. Tancovala, spievala. Vietor sa okolo nej točil. Dvíhal listy zo zeme. Na chvíľu sa zdalo, že zvieratá z rezby akoby vystúpili a začali tancovať s ňou.

„Čo to hovoríš?! Vôbec ti nerozumiem!“ priznala som. Bola som ešte zmätenejšia ako pred tým.

„Ty, moje drahé dieťa, pôjdeš proti všetkým zákonom, ktoré poznáš. Poprieš úplne všetko, čo si kedy poznala. A zachrániš svojho nepriateľa.“

Na planéte sme Noucra sme strávili niekoľko dní. Boli to pokojné dni. Dopĺňali sme zásoby, hlavne vodu a lieky. Naposledy, Srura dostala niekoľko liekov, do ktorých sa zamilovala. Teraz si s obyvateľmi vymieňala recepty – ako to ona nazývala. Chcela vyskúšať všetko nové, čo pre ňu mali.

Noucrassovia sa veľmi zaujímali o Lamreaka. Keď sa dozvedeli, že pracuje na robotoch, napochodovali do lode a začali mu pomáhať. Práca im išla od ruky. Boli veľmi šikovní.

Môj brat pomáhal s opravami v dedine. Miloval prácu s drevom. Bolo to presne to, čo teraz potreboval, aby sa zbavil starostí. Samozrejme, musela som mu povedať o svojom rozhovore so Staršou. Dokonca súhlasila, že sa s ním sama porozpráva. Podľa vodcov to bolo nezvyčajné, Staršia neprijímala cudzincov. Ani jemu sa nepáčilo, čo mi povedala. Ani som sa tomu nedivila.

Ale dievčatko tu bolo šťastné. Mohla behať a schovávať sa, kde sa jej zachcelo. Získala si tu veľa nových priateľov. Zrejme všetci v dedine vedeli o jej osude. Naozaj jej každí dal, čo si zažiadala. Môj brat jej neustále pripomínal, aby nebola taká chamtivá. Jedného dňa prišla do dediny... *priletela* do dediny na motýľovi. Noucrassovia dokázali nejako komunikovať s každou časťou prírody. Vážili si ju. Nejako dokázali zvieratá vytrénovať, aby robili, čo chceli. Preto, keď malá spasiteľka, požiadala o jazdu na motýľovi, tak jej to bez otázok splnili. Vodcovia nás upokojovali, že presne to aj čakali. Bolo so súčasťou jej vzdelávania.

Deň pred odchodom, sme mali s bratom vážny rozhovor. On váhal zostať, ja som váhala ich vziať so sebou. Naša cesta bola nebezpečnejšia ako tu zostať. Ale môj brat si bol istý, že zostať nie je správne. A ja som trvala na svojom, s nami budú vo veľkom nebezpečenstve. Nakoniec sme sa dohodli na tom, že tu zostanú, kým nenájdeme vhodnejšie miesto. Staršia nad tým len mávla rukou. Vraj takú budúcnosť nikto nedokáže predpovedať.

Nikomu som nepovedala, čo mi Staršia povedala. Zachránim svojho nepriateľa. Všetko, čo povedala po tom, už nedávalo vôbec žiadny zmysel. Ale nie je to môj nepriateľ, je to iba môj nepriateľ. Nepriateľ je ten, koho som sa pred tým nebála. Nepriateľ nie je ten, koho za

nepriateľa považujem. Tak veľmi ma zmiatla.

Prišiel deň nášho odchodu. Vodca sa uistil, že máme všetko potrebné na cestu. Nenechal nás odísť, kým sám neskontroloval zásoby. Požiadala som Lamreaka, aby vyrobil nejaké komunikačné zariadenie, ktorým by nás v prípade núdze mohli kontaktovať. Chcela som spôsob, ktorým by som s nimi mohla zostať v kontakte. Ak sa niečo stane.

„Aký je náš ďalší cieľ, Verya?“ opýtal sa Duncke, keď sme vystúpili na obežnú dráhu.

„Nespomínam si na to dobre. Vrazil si niečo o tom, že ste našli planétu, z ktorej satelit odletel?“

„Áno. Aspoň si to myslíme. Satelit sa pohyboval po špirále, ktorú postupne zväčšoval. Keď sme pohyb obrátili, našli sme možný východiskový bod,“ vysvetlil mi.

„Dobre. Ideme tam. Mám pocit, že tam nájdeme všetky odpovede.“ Niečo mi hovorilo, že práve to je domovská planéta Prízrakov.

„Rozumiem. Vypočítavam trasu. Odhadovaný čas priletu je dve hodiny a deväťdesiatšedem minút. Zapínam hlavný motor o päť... štyri... tri... dva... jeden,“ pred nami sa otvorili okno a vleteli sme dnu.

„Informuj ma o každej zmene,“ ťukla som do prístrojov a spojila som sa so strojovňou. „Lamreak, ako to vyzerá? Nejaké zmeny v hlavnom motore?“

„Ešte to kontrolujem,“ ťukal do prístrojov. „Nie, všetko drží. Generátor si udržuje stabilnú teplotu. Jadro ostáva bez zmeny. Opravy boli úspešné. Máme plne funkčný motor,“ Lamreak znel šťastne.

Sprava ma osvietilo červené svetlo: „varovanie! Núdzové ukončenie skoku! Pásmo asteroidov na dráhe. Varovanie. Núdzové ukončenie skoku,“ opakoval automatický hlas. „Zapínam štíty!“

„Držte sa niečoho!“ zakričal Duncke do interkomu. Keď loď zastavila, sotva som sa udržala na stoličke. Do lode niečo opakovane narazilo. Jeden z nárazov ma zhodil na zem. Zakryla som si hlavu, pre prípad, že niečo na mňa spadne. Ale o pár sekúnd loď úplne zastavila. Ďalšie nárazy zachytili štíty.

Duncke mi pomohol vstať: „si v poriadku?“ trochu sa mi točila hlava, ale bola som v poriadku.

„Áno, som. Ty?“

„Ja som na toto zvyknutý.“

„Sú všetci v poriadku?“ opýtala som sa do interkomu. Počula som niekoľko súhlasných odpovedí. „Srura?“ z ošetrovne neprichádzal žiaden hlas.

„Idem ju skontrolovať,“ povedal zrazu Zorach.

„Čo sa stalo? Myslela som, že asteroidy nás nemôžu ohroziť.“ Leteli sme mimo priestoru. V ňom by nemali byť asteroidy.

Duncke najprv neodpovedal. Ťukal do prístrojov. Lamreak prišiel na mostík. Sadol si do sedla kopitola, a tiež začal kontrolovať dáta.

„Odpovie mi už konečne niekto?“ dožadovala som sa odpovede. Boli ticho už pridlho.

„Lod' nie je poškodená. Len veľmi mierne. Väčšinu nárazov absorbovali štíty,“ odpovedal Duncke.

„Dobre, to je dobrá správa. Ale akoto, že sme zastavili?“ opäť boli ticho.

„Musíme sa odtiaľto dostať pred tým, než zapneme motory.“

„Tak nás odtiaľto dostaň,“ povedala som podráždene. „Ešte stále čakám na vysvetlenie, prečo nás zastavilo pole asteroidov.“

„Pracujem na to!“ vyprskol na mňa Lamreak.

„Všetci na mostík. Chcem vás v bezpečnej časti lode,“ povedala som do interkomu.

Ako prví prišli Srura a Zorach: „interkom na ošetrovni sa poškodil. Vôbec nič som nepočula,“ vysvetlila.

„To vyriešime, keď sa odtiaľto dostaneme.“

„Zabezpečil som strojovňu. Mala by prestať aj priame nárazy,“ povedal Ancelmus, keď prišiel.

„Dobre, všetci sa pripútajte. Bude to drsné,“ informoval nás Duncke. „Zapínam ochranu mostíka.“ S tými slovami sa Duncke pohol vpred. Sledovala som objekty, ktoré lietali okolo nás. Mali veľmi pravidelné tvary.

„To nie sú asteroidy!“ vyhrkol Ancelmus. „To sú časti vesmírnych lodí! Vidíte, aké sú pravidelné! Sú opracované! Sú to trosky,“ niečo začal ťukať do počítača. „Senzory zachytávajú mnoho lodí. Rôzne konštrukcie. Federácia ale aj Prízraky. Tri. Štyri. Päť ďalších neznámych rás! Počítač ich nevie všetky identifikovať. Sú tu neznáme vyspelé rasy!“

„To by veľa vysvetľovalo,“ povedal Lamreak zamyslene. „Hmotné objekty nedokážu preniknúť mimo priestor. Ale energia áno. Počítač zaznamenal prekážku, ktorá by nás zničila. Nedokázal ju identifikovať, preto to nazval asteroidom. To je tomu najbližšie. Pole asteroidov. Ale v skutočnosti sú to zvyšky energetických výbojov. Sme na bojisku!“

„Musela to byť obrovská bitka,“ Zorach zamyslene sledoval objekty za oknom.

„Zorach, nerozumieš tomu. Jediné vyspelé rasy, ktoré podľa záznamov existujú, sú Stvoritelia a Prízraky. Tu sú neznáme rasy! To nie je možné! Musíme ich všetky preskúmať,“ odpovedal Ancelmus. „Môžeme sa toho tak veľa naučiť. Musíme sa sem vrátiť a všetko preskúmať.“

„Neznáme, nemožné! Chodte s tým niekam,“ povedal Duncke podráždene.

„Musíme tu zostať!“ protestoval Ancelmus.

„Nie, nemôžeme.“

„O tom rozhoduje veliaci dôstojník,“ Ancelmu sa hneď pozrel na mňa.

„Nie, nezostávame tu. A hneď vám poviem prečo. Poznám toto miesto! Bol som tu už pred tým!“ Duncke povedal niečo, čo nás šokovalo. „Veľmi dávno, bol som ešte mladý pilot. Bola to naša prvá misia. Prehľadávať a zbierať trosky zo starých bojových miest. Mali sme hľadať všetko, čo by sme mohli preskúmať a vyrobiť. Ale skúmať to mali vedci. My sme to mali len priviesť.“

„O čom to hovoríš?“ opýtala sa zrazu Srura.

„Väčšina našich technológií je len kópia! Federácia skopírovala iné rasy! Najprv vyvolali konflikt, potom začali bitku, a potom nás poslali prehľadávať trosky. A potom sa sami začali predstavovať ako najmúdrejšia a najsilnejšia rasa. Nikdy by sme sa o tom neboli dozvedeli. Ale my sme boli zvedaví. A tá zvedavosť väčšinu posádky stála životy. S plukovníkom Jemovitchom sme prisahali, že sme sa o ničom nevedeli. Boli sme zbabelí, klamali sme. Ale generáli nás neustále podozrievali. A keď som sa dozvedel, že jeho loď havarovala, vedel som, že idú aj po mne.

Pozreli ste si niekedy štatistiku úmrtnosti? Sedemdesiat percent ľudí v armáde zomiera. Sedemdesiat percent tvoria vyšší dôstojníci. Sedemdesiat percent ľudí je prijatých do vesmírneho programu. Dajú vám vyššiu hodnotu, aby ste sa cítili dôležito. Zalepia vám tým ústa. A potom vás pošlú na smrť.“

„Takže som mal predsa len pravdu!“ povedal Ancelmus šťastne. „Nie som jediný, koho sem poslali na smrť! Od začiatku som vedel, že všetky ich vynálezy sú klamstvá. Od začiatku som tvrdil, že nám to len prinesie problémy. A potvrdilo sa to! Recyklovania starých častí zabilo niekoľko planét. Tak veľmi recyklovaním znečistili atmosféru, že tam nie je možný život. A tie dôkazy som im predkladal. A oni to len ignorovali. Asi ma už mali plné zuby.

Teraz by ma zaujímalo, koľko s tých lodí, ktoré sú zničené v bojoch, sú naozaj zničené.“

„Skoro žiadne. Väčšina sú sabotáže. Taký spôsob im vyhovuje. Rýchlo sa tak zbavia nepohodlných ľudí.“

„Ja som zase vždy protestovala proti hybridizácií. Veľa druhov zbytočne zahynulo. Dokonalá forma, ktorú sa snažia vytvoriť, neexistuje! Odmietla som sa zúčastniť ďalších pokusov. Ponúkli mi miesto, ale ja som to odmietla. A potom mi vymazali pamäť. Niečo mi vložili do hlavy. Zistila som to až tu, na lodi. Snímky ukázali niečo zvláštne. Naprogramovala som operáciu, vybrala som si ten čip z hlavy. Spomenula som si. Spomenula som si, na všetky

zverstvá, ktoré Tuláci porobili. Aj mňa sem poslali s trestom smrti,“ pokračovala Srura s priznaním.

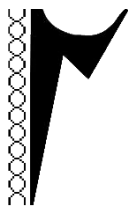
Poslali nás sem všetkých na smrť.

Mostíkom sa rozozvučal alarm.

„Dočerta! Kódovanie čipu je prelomené!“ zakričal Lamreak. Okamžite začal ťukať do prístrojov. „Snažím sa to zastaviť.“ Ancelmus sa k nemu čoskoro pripojil.

Bolo už ale neskoro. Hologram v miestnosti sa zapol.

„Zdravím vás, plukovník,“ generálova tvár sa objavila na holograme.

„Zdravím vás, plukovník. Dlho sme sa nevideli.“

„Generál, to je prekvapenie,“ nedala som najavo svoj hnev. Doslova som zúrila, že som ho videla. Nič horšie sa nám teraz stať nemohlo. Kútikom oka som videla Lamreaka a Ancelmusa, ako ozlomkrky píšú kódy. Ponáhľajte sa, musíme sa odtiaľto čím skôr dostať, súrila som ich v duchu.

„Dlho ste neposlali žiadne hlásenie, tak som vás chcel skontrolovať,“ usmial sa generál. Za jeho úsmevom bolo ukryté niečo zlovestné. „A okrem toho ešte stále čakáme na vzorky, ktoré ste poslali. Poslali ste ich, však?“

Nespomínam si, že som to niekomu dala na zodpovednosť. Ani si nespomínam, že by som vydala rozkaz. Pravdepodobne to nikto neurobil z vlastnej iniciatívy. Dobré. Federácia nič z toho nepotrebuje.

„V navigácií sme mali istú chybu. Sonda mala zrejme podobný problém. Možno len nedorazila na správne miesto. Ale som si istá, že bude niekde nablízku. Inak je na lodi všetko bez problémov. Máte pre nás nové rozkazy?“ musím im získať viac času. Určite sa im podarí generála odstrihnúť, potrebujú len čas.

„Nie, nemám žiadne nové rozkazy. Už sme pre vás dávno nepripravili žiadnu ďalšiu úlohu. Ale to už dobre viete. Nikto z nás nepredpokladal, že zostanete nažive tak dlho. Je pre nás záhadou, ako sa vám poradilo prežiť.“

Vedela som to. Po celý čas som to vedela. Ale počuť to z jeho úst ma aj tak zaskočilo.

„Dokonca sme na Pathfinderera umiestnili zlyhávajúce súčiastky. Moji vedci ma uistili, že loď let nevydrží. Že neprežijete skok cez červiu dieru. A vy ste napriek tomu stále tu. Všetko ste to prežili.“

Nie je možné, aby vaše motory fungovali. A vy ich napriek tomu používate.

A potom sme zachytili signál Prízrakov z nejakej zabudnutej planéty. A mysleli sme, že konečne mám riešenie, ako sa vás zbaviť. A napriek tomu s vami stále hovorím.

A tak sme sa rozhodli aktivovať skrytý program v robotoch. Bola by škoda zničiť tú loď. Ale posádku sme nepotrebovali. Ale vy ste to prežili. Ako?“

„Ale, generál, sám ste mi dali to najlepšie. Dali ste my dva servisné roboty. Dali ste mi do posádky tie najbrilantnejšie mozgy. Patrične som ich využila. Veď sme mi to sám povedali, aby som sa nebála ich použiť,“ usmiala som sa na neho. On sa zamračil. Rozmýšľal nad každou chybou, ktorú vo svojom pláne urobil.

„Dva neposlušné roboty. Nepodarky. Trinásťka, ktorá mala byť už dávno zničená. A sedemnásťka, ktorú sme vytiahli zo šrotu. Je pravda, že tie brilantné mozgy, nám budú chýbať. Ale to nás nezastavilo. Potrebovali sme zničiť vás, plukovník. Váš druh je mor, ktorý zabíja Federáciu. Členovia vašej rasy sú stále rozumnejší. Čoskoro budú rozumnejší ako Tuláci. Ste hrozba.

Vytvorili sme mor, ktorý vás mal všetkých zabiť. Mor, ktorý mal zabiť mor. Poetické, nemyslíte? Ale vy ste si proti nemu vybudovali imunitu! Chceli sme vás ušetriť len pár, ale vy ste ho prežili. A dokonca ste začali zachraňovať aj iných. A prežili ste všetko! Ako to robíte, že vždy prežijete?

Osobne som chcel zabiť vášho brata. Osobne som sa chcel postarať aspoň o jedného člena vášho druhu. Ale ušiel mi pomedzi prsty. Ale to je jedno. Čoskoro vypustíme novú verziu moru. Zamoríme celú planétu. Nič neprežije.

Obetujeme pre túto vojnu všetko! Vôbec si neviete predstaviť, čím som si kvôli tomu prešiel. Vzdal som sa všetkého, aby som túto vojnu udržal v pohybe. Táto vojna je svätá!“ vykrikoval. Na moment sa jeho rysy zmenili. Tvár sa mu začala meniť. Pripomínala rysy Stvoriteľ'ov.

„Ach! Vy ste jeden z Pozmenených!“ vykrikla Srura. Nikdy som jej na tvári nevidela tak šokovaný výraz.

„Pozmenený?“ opýtala som sa zmätene.

„Áno, Tulák, čo si nechal odstrániť známky všetky známky našej rasy. Aby vyzeral ako iná rasa. Väčšinou tak menili špiónov. Ale tie barbarské praktiky sa už viac nepoužívajú,“ vysvetlila. Pohľadom stále študovala generála. Jeho rysy sa už nevrátili do normálu. Zostal zmiešaný. Časť z neho bola normálna, časť bola Stvoriteľ'ská.

„Mýlite sa, doktora. Mýlite. Z veľa z nás sa stávajú Pozmenený. A bude to tak aj naďalej.

Ale na tom už teraz nezáleží. Program, ktorý sme vložili do lode vás premieňa na vysieláč. Už sme vás skoro našli. Zničíme vás, a vojna bude pokračovať.“

Pozrela som na panikáriaceho Lamreaka. Jeho tvár zbledla, keď si uvedomil svoju chybu.

„Duncke, vypadnime odtiaľto!“ zavelila som.

„Už je neskoro,“ generál sa usmial. „Zbohom, nepríjemný plukovník!“

„Duncke!“

Ale naozaj bolo neskoro. Niečo nás zasiahlo. Náraz bol tak silný, že energia v miestnosti vypadla. Keď som otvorila oči, bola som zmätená. Ležali sme na zemi. Jeden po druhom sme sa dvíhali.

„Čo sa stalo?“ bolela ma hlava. Chytila som si spánok. Bolo tam niečo vlhké. Krvácala som. Keď sa svetlá opäť zapli, uvidela som krv na jednom z prístrojov pri mojom kresle.

„Čo sa stalo?!“ zakričala som.

Lamreak postlálal niekoľko tlačidiel: „zdá sa, že nás zasiahol slnečný výboj. Ak by sme nemali zapnuté štíty, upražilo by nás to. Musím skontrolovať poškodenie systémov. Dúfam, že to nespálilo podporu života. To je jediné, čo si nemôžeme dovoliť stratiť.“

„Nie, počkaj!“ zastavil ho Ancelmus skôr, ako Lamreak zapol prístroje. „Navigácia, komunikácia, všetko je vypnuté. To znamená, že nevysielame svoju polohu.“

„Skontrolujte motory, a vypadnime odtiaľto!“ rozkázala som.

„Varya, krváčaš!“ pripomenula mi Srura.

„Teraz nie! Sú všetci v poriadku?“

„Erupcia musela odhodiť väčšinu vrakov v blízkosti. Máme čistú cestu,“ povedal Duncke.

„Motory sú v poriadku! Štíty v strojovni to vydržali. Myslím, že môžeme vyraziť.“

„Myslíš? Lamreak, teraz nemám čas na *myslím*. Potrebujem istotu.“

„Senzory sú poškodené. Nedokážem to správne skontrolovať. Generátor je v poriadku, jadro je stabilné, chladenie drží. To je viac-menej všetko, čo potrebujeme. Viac neskontrolujem.“

„Duncke, padáme odtiaľto!“ to mi nateraz musí stačiť. „Ak sa bude diať niečo čudné, tak všetko vypni a pristaň na najbližšej planéte.“

„Zachytávam nový signál!“ povedal náhle Ancelmus. „Zvyšky nadsvetelného pohonu. Zdá sa, že Federácia nás naozaj našla. Práve vyskočili z okna, keď tá erupcia vybuchla. Zasiahla ich najhoršia vlna. Upražilo ich to.“

Kto by si bol pomyslel, že slnečná erupcia zachráni životy?

„Pred nami sú zvyšky lode. Lamreak, dokážeš ten sledovací program niekde nahrať a prinútiť tú loď, aby vysielala polohu? Akože nás? Môže nám to dať náskok.“

„Ak sa dostaneme dosť blízko, tak to nie je vôbec žiaden problém. Ak bude mať dostatok energie. A podľa rozsahu poškodenia.“

„Dostaň nás tam,“ Duncke obrátil loď tým smerom skôr, ako som vydala rozkaz. „Lamreak, priprav si všetko, čo potrebuješ. Nech sme odtiaľto preč čím skôr. Je niekde blízko planéta, kde môžeme pristáť a opraviť loď?“

„Nie je to blízko, ale má všetko, čo potrebujeme. Mohli by sme sa vrátiť na planétu s tými

rastlinami. Neboli sme od nej ďaleko. Plnou rýchlou tam dorazíme do hodiny. A je to dost ďaleko od tejto polohy. Nemali by nás tam hľadať.“

„Ten nápad sa mi nepáči. Urob to,“ dúfala som, že nás tam nebudú hľadať.

„Na povrchu planéty sme objavili miesto pokryté magnetickým poľom. Všetko tam bolo zmagnetizované. Prístroje tam nebudú fungovať. Tam nás hľadať nebudú. Bude tam skoro nemožné pristáť, ale budeme tam v bezpečí.“

„Dobre, pristaneme tam.“

„Je ošetrovňa v poriadku? Zorach má zlomenú ruku, musím ho tam vziať?“ opýtala sa zrazu Srura. Pozrela som sa jej smerom. Zorachova ruka bola skrútená zvláštnym smerom. Srura ho provizórne ošetrila. „A Verya by mala ísť s nami. Môže mať otras mozgu.“

„O môj mozog sa môžeš starať neskôr,“ utrela som si krv z tváre.

„Cesta na ošetrovňu a ošetrovňa sú v poriadku. Môžete tam ísť, ale nezostávajú tam dlho. Tá časť nie je chránená ako mostík.“ Srura pomohla Zorachovi vstať.

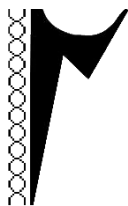
Zhlboka som sa nadýchla. Generál mi poriadne liezol na nervy.

„Pripravte sa, o chvíľku budeme pri troskách,“ oznámil Duncke.

„Skry nás ako sa len bude dať. Uisti sa, že nevysielame žiaden signál. Nesmú nás objaviť,“ Duncke kývol a stlačil niekoľko tlačidiel.

Pathfinder je dobrá loď, ale proti celej flotile nebude mať šancu. Ani proti pár útočným lodiam.

„Dočerta!“ zaklial Lamreak.

„Dočerta!“ Lamreak zakľial.

„Čo?“ vykričla som na neho, ale už bol zaneprázdnený písaním iného kódu.

„Ten sledovací program sa nevypol. Bol navrhnutý tak, aby čerpal energiu, aby mohol byť stále zapnutý. Nemôžeme odísť, kým ho úplne nevymažeme.“

„Zdá sa, že ste prišli na to, ako opraviť motory, pôsobivé,“ generál sa opäť objavil na holograme.

„Ale samozrejme. Nebol to pre nás problém. Dali ste mi niekoľko brilantných vedcov.“

„Áno, je pravda, že myseľ doktora Lamreaka nám bude chýbať. Ani pamäťový čip, ktorý sme mu dali ho neprinútil spolupracovať. Nezmenil ho tak, ako sme potrebovali. Museli sme sa teda uchýliť ku krajnému riešeniu. Ukončíme doktora, a vás všetkých, spolu s jeho majstrovským dielo – Pathfinderom.“

Lamreak sa zasmial. Takmer sa rehotal. Nikdy som ho nepočula smiať sa. „Ak si myslíte, že som vám niečo nechal, tak sa mýlite. Z mojich plánov neostalo nič.“

„Potrebujeme len šifrovanie k ich súborom. Všetko nájdeme tam,“ povedal generál s úsmevom.

Lamreak sa opäť zasmial. „Ak si to myslíte, tak do toho. Skúste to!“

„Čo pred nami skrývate?“ dožadoval sa generál. Očividne nečakal žiaden odpor.

„Čo skrývam?“ Lamreak vstal a prešiel pred hlavnú obrazovku. Teraz čelil priamo generálovi. „Vedel som to všetko! Od samého začiatku! Pamätám si *úplne* všetko! Viem, že ste mi do hlavy dali čip. Raz ma v laboratóriu zasiahol elektrický výboj, ktorý ten čip dočasne vyradil. Odvtedy som si do tela pravidelne púšťal dávky energie. Vedel som, že ma chcete poslať spolu s loďou na smrť. Vedel som to, od chvíle, čo ste ma zaradili do tohto projektu. Pretože viem pravdu! Federácia nám zničila domovskú planétu! Federácia zbombardovala svet Tulákov! Nie Prízraky, vy! Vaša chamtivosť, vaša nekonečná krvilačná vojna! Žiadna vojna nie je. Je len vaša chamtivosť. Ale pre vás, chamtivých bastardov, je pretváрка tej vojny prínosom.“

Pre vás, je to dobrá záležitosť. Získavate zdroje z iných planét, vyžierate iné svety! A prečo? Pretože vaša chamtivosť nepozná hranice! Lebo chcete vybudovať nový svet! Postaviť ho na hromade kostí. Svet plný vojen a strachu. To nie sú a nikdy neboli princípy nás Tulákov! Hlásali sme mier a rovnováhu. Kedy sa z našich vodcov stali chamtiví bastardi, čo túžia po vojne?“

„Vždy sme nimi boli. A vždy aj budeme. Moc, ktorú teraz máme nám otvorila oči. Sme najlepšou rasou vo vesmíre! A všetkým to dokážeme.“

„Komu to dokážete? Všetkých vašim ťažením zabijete! Nezomrelo nás už dost? Vyhladili ste celú planétu! Vám je to jedno, nehľadíte na životy! Vy máte len svoju porazenú vojnu a zisky, ktoré z nej tečú. Všetkých ste ich zabili! Zbombardovali!

Nikdy vám nič nedám. Nič, jedinú informáciu, jediný plán. Nič odo mňa nedostanete! V okamihu, keď ste začali prehľadávať moje súbory, všetky sa začali vymazávať. Neexistuje jediná záloha. A keď sa odstránia, začnú vymazávať vás. Celú databázu Federácie. Každý systém, každý súbor, všetko bude odstránené. Ani si to nevšimnete, kým nebude neskoro. A verím, že to už začalo.“

Generálova tvár zbledla. Začal kričať rozkazy, ale jeho hlas som nepočula. Obraz sa začal rozpadávať. O niekoľko sekúnd sa obraz úplne rozpadol.

„Máme nejaký čas, kým nás môžu sledovať. Myslím si, že niekoľko mesiacov. Musia opraviť úplne všetko. Nevie, aké zálohy majú. Všetko, čo bolo pripojené k serverom je vymazané. Ale aj tak by sme mali ten sledovací program čím skôr vypnúť,“ povedal Lamreak pokojne. Pomaly sa vrátil na svoje miesto a začal ťukať do prístrojov.

Miestnosť bola v tichu. Jediným zvukom bolo ťukanie tlačidiel.

„Pokračujem v nahrávaní sledovacieho programu do komunikačného systému vraku. Myslím, že by sme ho mali potiahnuť bližšie k slnku. Ak mu opravíme štíty, mohol by využiť slnečnú energiu ako napájanie. A keď sa k nemu Federácia vydá, tak aspoň pár lodí zhorí v korone. Aspoň sa zbavíme niekoľkých lodí, ktoré nás môžu sledovať.“ Lamreak ma desil. Hovoril s takým pokojom. Akoby pred chvíľou nevymazal Federáciu z mapy. „Verya, mala by si ísť na ošetrovňu. Srura ti musí skontrolovať hlavu. Tu nám momentálne s ničím nepomôže.“

„A čo tvoja hlava?“ odkašľala som si. Mala som sucho v krku.

„Srura mi ten čip vytiahla. A Noucrassovia nám dali lieky, ktoré dokážu opraviť poškodenie. Srura mi ich pravidelne dávkuje. Vraj sú niektoré časti mozgu už opravené. Musíte pochopiť, bolo to nutné. Nemohol som im dovoliť, odísť bez pomsty. Zničili náš domov. Zničili všetko, na čom bola vybudovaná naša civilizácia. Zničili všetko, čo nás robilo tými, ktorými sme.“

Tie slová rezonovali v miestnosti. Tie slová sa nám vryli hlboko do myslí. Vedela som, že Federácia je prehnutá, ale toto... Toto bolo priveľa aj na ich štandard.

Začala som sa cítiť zle. Bola som zo seba chorá. Boli dni, keď som bola hrdá na to, že som súčasťou Federácie. Nebolo na tom nič pekné ani dobre. Určite podniknem kroky, aby som ich zastavila.

„A čo bude s našimi programami? Sú infikované,“ Ancelmus prerušil ticho.

„V izbe mám kópie všetkých programov. Ale len základné verzie. Ak vymažeme všetky dáta z lode, o všetko prídeme. Ale aspoň nebudeme mať sledovací program,“ vysvetlil Lamreak. „A myslím, že to by sme mohli urobiť aj s robotmi. Skopírovať softvér s Knaveho a vložiť ho do ostatných. To by malo eliminovať šancu, že sa nás zase pokúsia zabiť.“

„Ale bez funkčnej navigácie sa k žiadnej planéte nedostaneme,“ protestoval Ancelmus.

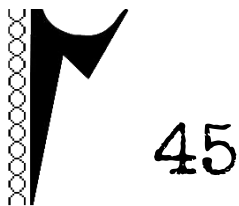
„Tak je dobré, že ma máte,“ Duncke nás svojimi slovami zmiatol. „Som stará škola. Viem, ako sa kreslia mapy. A odseknite mi ruku, ak Zorach nenakreslil nejakú mapu.“

„Chceš nás navigovať vesmírov pomocou ručne kreslených máp?“ Lamreakov pokoj bol konečne prerušený.

„V prvom rade, ešte sme tam veľa planét nenavštívili. Stačí, ak sa na jednu z nich vrátíme a tým vytvoríme navigačný bod. Potom si už len vytvoríme vlastný navigačný systém.“

„Dobrá práca, všetci. Som rada, že vás mám všetkých na palube,“ pochválila som ich. Šokovane sa na mňa pozreli. Akoby zabudli, že som tam s nimi vôbec bola. „Pôjdem na ošetrovňu. Vrátim sa čo najskôr. Pokračujte v dobre práci.“

Lod' nebola tak poškodená, ako sa na prvý pohľad zdalo. Lamreak skontroloval celú loď a vyhlásil, že väčšina systémov je funkčná. Mali sme len niekoľko zhorených káblov a trochu priškvarený vonkajší plášť. Nebolo to nič také, čo by sme nedokázali opraviť. Najhorší náraz absolvoval mostík, ale ten bol dvojnásobne chránený.

Nateraz sme mali šťastie.

Mali sme *veľké* šťastie. Slnečná erupcia nás zachránila pred Federáciou. Ak by sme ale nemali štáty, tak by sme dopadli podobne. Podarilo sa nám dostať na planétu s rastlinami, bez problémov musím podotknúť. Pristátie v magnetickom poli nebolo jednoduché, prístroje nefungovali. Duncke to ale bravúrne zvládol, aj keď ho to privádzalo do šialenstva. Magnetické pole nás chránilo. Boli sme takmer neviditeľní. A to bol dôvod, prečo sme pristáli práve tu. Všetky signály vychádzajúce z lode pohltil magnetizmus. To ale znamenalo, že sme úplne slepí. Keby na obežnej dráhe bola nejaká loď, vôbec by sme o nej nevedeli. Nevedeli by sme o nej, ani keby pristála kilometer od nás.

Vďaka Lamreakovmu programu, ktorý vymazal celú databázu, sme mali od Federácie istý čas pokoj. Ale raz sa im ju podarí opraviť. A potom z nás bude štvaná zver. Dúfam len, že vesmír je pre nás dosť veľký. Bola som odhodlaná urobiť všetko pre to, aby si nezabrali väčšiu časť vesmíru. Zničili už dosť.

„Ako to ide?“ skontrolovala som Dunckeho a Zoracha, ktorí pracovali na navigačných mapách. Verila som im. Aj keď som vôbec nerozumela, ako nás môžu navigovať vesmírom pomocou ručne kreslených máp. Ale dostalo nás to sem, takže to zrejme fungovalo. Zorach mal vyklíbené zápästie, veľa toho nenapísal. Ale aspoň Dunckemu radil.

„Ide nám to dobre. Zorach vie kresliť mapy veľmi dobre, a ja toho viem veľa o vesmírnej navigácii. Dali sme naše vedomosti dokopy a do večera budeme mať hotovú mapu. Teda aspoň jej základ. Nenavštívili sme veľa planét. Ale keď opäť získame systémy, budeme mať údaje z toho satelitu, kam nás poslal generál. Budeme mať dosť informácií, ktoré potrebujeme,“

Duncke si vystrel chrbát. Museli sa poriadne nakláňať.

„Oddýchnite si. Nemáme roboty, ani mechanoidy nefungujú správne. Oprava nám zaberie také tri, štyri dni. Máte čas.“ Rozhliadla som sa po mostíku. Niektoré časti prístrojov boli spálené. Zrejme skraty vo vedení. Našťastie požiarné systémy fungovali dobre. Ale skraty a následné požiare nám spôsobili viac problémov, ako samotná erupcia.

Ancelmus nejako naprogramoval mechanoidy, aby boli schopné pracovať na vonkajších častiach lode. Magnetické pole im ale poriadne prekážalo. Museli sme ich často kontrolovať, aby nespôsobili ešte viac problémov. Lamreak a Ancelmus pracovali na kábloch – častiach, ktoré vyžadovali prsty. Dochádzali nám ale materiály vhodné na opravu. Budeme sa musieť vydať na prieskum, snáď niečo vhodné nájdeme.

„A čo tvoja hlava?“ opýtal sa Zorach pri pohľade na zašitý spánok.

„To nič nie je. Nemám otras mozgu, len poranenú kožu. Za pár dní to bude v poriadku,“ vysvetlila som. „Ideme s Lamreakom a Ancelmusom na prieskum. Duncke, preberáš vedenie. Kvôli magnetizmu sa s vami nespojíme. Nemali by sme byť preč dlhšie ako dve hodiny.“

„Rozkaz, šéfe.“

„Kam idete?“ opýtal sa Zorach zvedavo.

„Potrebujeme materiály na opravu lode. Pri poslednej návšteve senzory zachytili vhodné kovy, tak snáď sa nám ich podarí nájsť. Nemôžeme nič lokalizovať, ale máme približnú polohu. A keď sa dostaneme z tohto poľa, bude to lepšie.“

„Mal by som ísť s vami,“ Zorach okamžite položil pero.

„Ani omylom. Po prvé, máš zlomenú ruku, nepomôžeš nám. Po druhé, potrebujeme mapy. Bez navigačného systému sa odtiaľto nedostaneme. Zostávaš, či sa ti to páči, alebo nie.“

„Aj ty si zranená,“ ukázal na moje čelo.

„Ale stále dokážem používať obe ruky. Tu si potrebný viac.“

„Ancelmus má rúk dost' aj za mňa!“ Vyhlásil.

„Tak to nefunguje. Zostávaš. Koniec diskusie,“ s tými slovami som opustila mostík. Môže si protestovať koľko len chce. Zostáva tu. Na chodbe som počula, ako ho Duncke presviedča, že je lepšie ostať.

Mierila som do zbrojnice. Potrebovala som ochranný oblek. Ochranné obleky sa dokázali prispôbiť tomu, kto ich práve nosil. Mali v sebe zásoby, v prípade potreby, sme v nich mohli zostať aj niekoľko dní. Dokázali recyklovať kyslík, ale len keď mali dostatok batérie. To bol ich problém. Batérie. Som si ale istá, že Lamreak jedného dňa niečo vymyslí.

Druhou vecou, ktorú som si zobrala boli zbrane. Pištole k pásu a energetickú pušku do ruky. A nahrievané nože do všetkých dostupných káps. Nemali sme roboty, museli sme sa chrániť

sami. A ak narazíme na ďalšiu prerastenú mäsožravú rastlinu... Pozrela som na výbušniny. Váhala som. Nakoniec som zavrtela hlavou. Energetická puška by mala stačiť. Mala by stačiť aj na iné predátory, na ktoré by sme mohli naraziť.

„Ste pripravení?“ Lamreak a Ancelmus pripravovali teréne vozidlo.

„A si si ty istá, že môžeš ísť z lode?“ opýtal sa Ancelmus.

„O mňa sa neboj. Teraz máme dôležitejšie veci ako rozbitú hlavu. A okrem toho, momentálne som na palube jediná s bojovým výcvikom,“ otvorila som hlavné dvere a skontrolovala som okolie. Všade boli len skaly. Boli ostré. Nevedela som si predstaviť zviera, ktoré by dokázalo prežiť v tak ťažkom teréne. Kývla som im, že môžu vyraziť. „Dúfam, že ste zobrali dost' tašiek. Ak budeme mať šťastie, chcem toho kovu doniesť čo najviac.“

„Pristáli sme... ťažko povedať kde,“ Ancelmus kontroloval komunikátor. „Musíme sa dostať z magnetického poľa. Potom budeme môcť lepšie naplánovať trasu. Ale ak sa nemýlim, malo by to byť tým smerom,“ ukázal pomedzi skaly.

„Počkajte!“ Srura zakričala z lode. Práve som sa chystala nastúpiť. „Idem s vami.“

„Nie, nejdeš. Si náš jediný medik, nemôžeme ťa ohroziť.“

„A potrebujeme na lodi aj dost' materiálu. Čím viac nás pôjde, tým viac toho prinesieme. Čím viac prinesieme, tým skôr môžeme opustiť planétu. A okrem toho, naposledy som tu našla mach, ktorý má antibakteriálne účinky. Tak skoro sa k liekom nedostaneme, takže potrebujeme hľadať alternatívy.“

Musím uznať, že mala pravdu. Síce neochotne, ale povolila som jej ísť.

„Dobre, ale nechcem zostať mimo lode viac, ako je nutné. Tak sa zbytočne nezdržujme.“ Ancelmus naštartoval a vyrazili sme. Cesta bola hrbol'atá, veľmi zle priechodná. Prieskumné vozidlo na to ale bolo stavané. O pár kilometrov sa ale cesta skončila. Pred nami bola kamenná stena a v nej bol vchod do jaskyne. Vchod bol ale príliš úzky pre vozidlo.

„Ideme pešo,“ rozhodla som.

„Ešte stále nemáme presnú polohu. Magnetizmus je dost' silný. Nemôžeme ani vedieť, kam tá jaskyňa vedie.“

„Z mojich skúseností, kovy väčšinou bývajú pod zemou.“

„V tom má Verya pravdu. Lepšie ako nič,“ súhlasil so mnou Lamreak.

„Našli ste tu nejaké zvieraná? Napríklad hady? Plazy?“ niečo zaujalo moju pozornosť.

„Nie. Zdá sa, že planéta okrem vtákov nemá žiadnu inú faunu,“ odpovedal Ancelmus. Zohla som sa k obrovskej šupine. Vyzerala ako kus kože. Otec mi raz ukázal kožu, ktorú zvliekol had. Vyzerala podobne. Ale táto šupina bola obrovská. Väčšia ako moja rozťahnutá dlaň.

„Buďte opatrní,“ povedala som pri pohľade na stopy v piesku. Čokoľvek zvlieklo tú šupinu,

išlo do jaskyne, nie von. Zapla som baterku a vošla som dnu.

„Počujem vodu,“ povedala Srura po chvíli. Zastavili sme a počúvali. Mala pravdu, zvuk prichádzal z hĺbky jaskyne. „Tadiaľ,“ Srura ukázala na chodbu vpravo. Vošla do nej prvá. Hodila som na zem malé svetlo. Nech vieme, odkiaľ sme prišli.

Niečo nebolo v poriadku. Posvietila som na steny. Vedľa Lamreaka bol na stene had. Medzi skalami som si ho ledva všimla. Chystal sa na neho skočiť. Vystrelila som. Mierila som presne.

„Teraz nezačni kričať!“ zdôraznila som každé slovo pri pohľade na Lamreaka. Pozrel na hada a potom na mňa. Zhlboka sa nadýchol a vydýchol. Pohol sa vpred. Pozrela som na hada. Mal farbu, ktorá úplne splývala so skalami. Pod ním bola malá mláčka krvi, ktorá rozpúšťala skaly.

Poponáhľala som sa a dohnala som ostatných.

„Dávajte si pozor,“ pripomenula som im. Z tejto planéty mi po chrbte behal mráz.

O sledovali sme zvuk vody. O niekoľko chodieb ďalej sme našli jej zdroj. Podzemný vodopád. Problém je, že ho strážil obrovský had. Zbadal nás a začal sa plaziť ku nám. Chystal sa zaútočiť, ale dva rýchle výstrely ho zastavili. Dopadol na zem. Jeho krv začala taviť skaly.

Lepšie som sa mu prizrela. Bol veľký, ale jeho kožu som pred vchodom nenašla.

„Tam je ten mach!“ povedala Srura a ukázala pod vodopád. Niečo sa pod ním zelenelo.

„A tu je ruda, ktorú potrebujeme,“ Lamreak zodvihol zo zeme strieborný kameň.

„Ponáhľajte sa, môže ich tu byť viac,“ obzerala som sa po sieni jaskyne. Bola obrovská.

„Tá krv je poriadne silné rozpúšťalo. Nie, je to ich jed, mieša sa s krvou. Mali by sme ho zobrať zo sebou,“ Ancelmus si tiež všimol reakciu na zemi. Skenoval ju.

V tieni sa niečo pohlo. Z tmy na mňa pozrel pár hadích očí. Začala som strieľať. Energetická puška mu ale nič neurobila. Had sa vyplazil z tmy a vztýčil sa nad nami.

Prečo som si nezobrala tú výbušninu?

Toto bol ten veľký had.

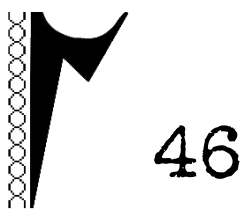
„Kryte sa!“ zakričala som. Had mojím smerom vyplŕuj jed. Uhla som sa. Na mieste, kde som stála sa vytvorila priepasť. Zvýšila som výkon pušky trojnásobne. Jedna rana ju vypáli, ale to by mohlo na toho hada stačiť. Namierila som mu pod hlavu, tam by mohlo byť mäkké miesto. Vypálila som. Puška sa mi vypla v rukách. Hada to ale nezabilo. Ale zranilo ho to. Začal sa zvíjať v bolestiach. Krv padala na zem ako dážď. Skaly syčali, keď na nich dopadla.

„Kryte sa!!“ Zakričala som zase. Vbehla som do chodby, z ktorej sme prišli. Videla som Sruru ukrytú za vodopádom. Musí tam byť nejaký výklenok. Ancelmus a Lamreak boli od zvierat'a najďalej. Ukryli sa v rohoch siene za skalami. Čakali sme v našich skrýšach, kým sa zviera neprestalo zvíjať.

Vytiahla som pištole a pomaly som sa k zvieraťu priblížila. Ak mu nič neurobila puška, pištole budú proti nemu bezmocné.

„Musíme prísť na to, ako zoberieme ten jed. To rozpúšťadlo sa nám zíde,“ Lamreak pozrel na spúšť, ktorú to zviera spôsobilo.

„O ten jed sa postarám. Vy naberte toľko machu a kameňov, koľko sa bude dať. A dávajte si pozor. Môžu sa tu ukrývať ďalšie,“ vytiahla som nahrievané nože. Tie by sa k jedovým vakom mohli prerezať skôr, ako sa roztavia. Všetci si uvedomili skutočnosť, že tu nie sme v bezpečí a vrátili sa do práce. Začala som rezať.

Jed z hada bol úžasný. Mohli sme s ním roztaviť takmer akýkoľvek druh kovu. Mechanoidy pracovali len veľmi ťažko v tak silnom magnetickom poli. Opatrným používaním toho jedu, sme ale dokázali opravovať loď my všetci. Lamreak nám podrobne vysvetlil schémy, a my sme tak mohli prepájať káble. Vďaka jedu sme mohli rudu, ktorú sme doniesli, pretvárať tak, ako sme potrebovali. Práca nám išla od ruky. Loď bola za pár dní v poriadku. Ancelmus naprogramoval mechanoidy tak, aby po nás prácu kontrolovali. Lamreak potom všetky kontroly vykonal ručne. Pre istotu.

Keďže všetko bolo opravené, dostali sme sa k tej ťažšej časti. Museli sme vymazať všetky dáta. Prerobiť celý systém. Kým boli prístroje poškodené, nemohli sme na systéme pracovať. Teraz ale počítače fungovali. Potrebovali len nový mozog. Táto časť ma desila. Prídeme úplne o všetko. Vedela som, že to je potrebné, nemohli sme riskovať, že nás Federácia bude sledovať. Sledovací program sa mohol ukryť všade.

„Začnite prepisovať systém,“ povedala som ťažko.

„Verya, nemusíš sa ničoho obávať. Máme čisté kópie všetkých systémov. Nebudeme mať žiaden sledovací program. Mám tri kópie, ak mám pravdu priznať, v laboratóriu. Všetky sú oddelené. Program sa do nich nedostal. Bude to len chvíľa, o pár hodín budeme môcť byť zase na orbite. Plne funkční a bez sledovania,“ Lamreak mal pravdu. Zhlboka som sa nadýchla.

„Ale prídeme o všetky dáta. Polohy planét, ktoré sme navštívili. Údaje o nich.“

„Áno, ale stále máme dáta zo satelitu. Skontroloval som ich, sú čisté. To nám dá štartovací bod.“

„Urobte to.“

Lamreak prikývol a dal cez komunikátor pokyn Ancelmusovi. Jediným spôsobom, ktorým sa dal vymazať lodný softvér, bolo vymazať ho súčasne z mostíka a dátového jadra.

Loď postupne stmavla. Svetlá jedno po druhom zhasli. Neexistovalo žiadne spojenie, žiaden program, ktorý by im dal príkaz, aby ostali zapnuté. Na mostíku bol ale dostatok svetla, vďaka

prednému sklu.

„Musím už len odstrániť pamäťové jednotky z počítačov. Nemyslím si, že roboti nahrali systém tu, pravdepodobne použili strojovňu. Duncke by si ich tu určite všimol. Ale nemôžeme si byť stopercentne istí.“

„Pre istotu ich odstráň. Nechcem nič riskovať. Keď to máme urobiť, tak nech to urobíme poriadne.“ Lamreak sa sklonil pod konzolu a vytiahol databanku. „Čo s nimi urobíme?“

„Môžeme ich v budúcnosti potrebovať. Ako záloha sa nám určite zídu.“

„Ale veď nie sú prázdne.“

Lamreak zobral jednu databanku a odlomil štvorcovú časť. „Táto už prázdna je.“ Prekvapene som na neho pozrela. „Vieš, ako fungujú databanky?“

Zavrtela som hlavou: „nie. Učili ma bojové taktiky, nie technické záležitosti.“

„Takto vyzerá čistá databanka. Štvorec bez výbežkov. Keď sa na ňu zapisujú údaje, počítač vytvorí na jej okraji výbežky. Veľkosť výbežku závisí od veľkosti údajov. Akákoľvek databanka môže niesť akékoľvek množstvo dát, pokiaľ má na okraji miesto. Keď výbežky odlomíme, tak sa dáta vymažú. Databanka sa tým vyčistí.“

„Takže len odlomiť výbežky?“ opýtala som sa.

„Hej.“

„Takto?“ zobrala som databanku a odlomila som malý štvorec na okraji. Odlomil sa čisto, bez problémov. Lamreak prikývol. „Chcem byť nejakou užitočnou,“ povedala som a začala som ich čistiť.

„To sem rovno môžeš zavolať Ancelmusa. Ak budeme systém kopírovať dvaja, pôjde to rýchlejšie. Ale najprv musím skontrolovať databázu, aby v nej niečo nezostalo.“

„Veď všetko mažeme! Prečo by v nej malo niečo zostať?“ opýtala som sa a zlomila som ďalší výbežok.

„Základné programy sa tak ľahko odstrániť nedajú. Núdzové svetlá stále svietia,“ povedal a ukázal nad dvere. Prikývla som. „To je program, do ktorého sa tak ľahko nedá dostať. Ale vírusy sa v nich môžu ukrývať. Len dúfam, že neboli tak hlúpi, aby ho nahrali tam. Predpokladám, že roboti nás mali zabiť, a potom sa s loďou vrátiť do Federácie. Keby chceli sledovací program odstrániť zo základných systémov, museli by polku lode rozobrať. Ja to ale dokážem aj bez toho,“ povedal pyšne.

Zrazu mi niečo napadlo: „a čo ošetrovňa? Nemôže sa vírus ukrývať tam?“

„Nie. Ošetrovňa funguje samostatne. Databáza je úplne oddelená. Dá sa povedať, že má svoj vlastný imunitný systém. Do nej nič neprenikne,“ Lamreak si sadol k počítaču. „Tak sa na to pozrime,“ pripojil ho ku konzole. Na obrazovke sa objavili riadky kódu.

Na chodbe som počula kroky. Dvere boli doširoka otvorené. Generátor ani ventilácia nevydávali pravidelné zvuky. Loď bola úplne tichá. Všetky zvuky sa v nej niesli do ďaleka. Otočila som hlavu. Na mostík prišli Duncke a Ancelmus. Obaja niesli nové databanky.

„Mysleli sme, že sa tieto zídu pri kopírovaní údajov. Bude to rýchlejšie, keď sa to do toho pustíme všetci.“ Lamreak súhlasne zahundral.

„Zdá sa, že všetko je čisté. Nevidím žiadne vírusy. Nemyslím si, že čakali, že to prežijeme. Máme tu veľký prázdny priestor, ktorý potrebujeme zaplniť. Tak sa do toho dajme. Práce máme dosť.“

„Nechám vás tu pracovať,“ s tými slovami som opustila mostík. Nemám, ako by som im pomohla. Túlala som sa po lodi. Teraz to bola mŕtva loď. Nepočula som generátory, ventiláciu, nič. Všetko bolo tiché. Chodby osvetľovalo len hmlisté svetlo. Bola to mŕtva loď.

Ale to bol účel. Mali sme vyzerat' mŕtvi.

Prechádzala som chodbami. Všetko bolo temné. Lutovala som, že som si nevzala baterku. Sotva som videla schody. Všimla som si svetlo na konci haly. Hlavný vchod bol otvorený, aby do vnútra prúdil vzduch. Zorach sedel na dverách s tvárou otočenou do slnka. Sadla som si vedľa neho.

„Takže, plukovník, čo urobíme teraz?“ opýtal sa po niekoľkých minútach ticha.

„Čo navrhujete, kapitán?“

„Vzbúrili ste sa Federácií. Ty a celá posádka. Porušili ste každé pravidlo, ktoré ste poznali. Aký je to pocit?“

„Úprimne? Som z toho tak zmätená, že vôbec neviem, čo si mám myslieť. Je to zvláštne. Mätúce. Posledné roky som bola zvyknutá počúvať rozkazy. Ale ten, kto mi tie rozkazy vydával, sa ma pokúsil zabiť. Mám v hlave tak obrovské množstvo myšlienok, všetko je to také...“ pobožkal ma. Chcela som vzdorovať, ale nakoniec som sa tomu poddala.

„Prestaň nad tým premýšľať, dobre? Teraz si slobodná. Nemusíš nikoho poslúchať. Už nikto ti nebude dávať rozkazy. Užívaj si slobodu. My piráti občas hovoríme, rozťahni krídla a ver v budúcnosť. Máš úžasnú posádku. S nimi prekonáš všetky prekážky,“ jeho ruka ma stále hriala na líci. Zhlboka som sa nadýchla. Mal pravdu. Nechala som sa unášať tým príjemným pocitom. Sloboda.

Znovu ma pobožkal a ja som na všetko úplne zabudla.

Nieкто vedľa nás zakašľal. Vystrašene som sa od neho odtiahla.

„Nerada vás ruším,“ povedala Srura pobavene. „Ale potrebujem skontrolovať Zorachovu ruku. Vrátim sa neskôr.“

„To je v poriadku. Hlavne ho daj do poriadku,“ povedala som červenajúc sa. „Pôjdem

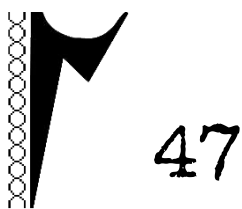
skontrolovať mostík,“ chystala som vstať, ale Zorach ma zdržal.

„Kľudne tu môžeš zostať,“ Zorach ma chytil za ruku. Cítila som, že sa červenám. Budem si na toto musieť zvyknúť.

Ráno bolo všetko pripravené. Mohli sme kedykoľvek vyraziť. Rozhodla som, nezostať na obežnej dráhe. Boli sme rýchlejší ako všetky lode Federácie. Ak sa nás rozhodnú sledovať, nikdy nás nedostihnúť.

„Aký máme kurz?“ opýtal sa Duncke. Previesť kreslené mapy do navigačného systému mu nerobilo problém. A Lamreak sa postaral o odchýlku, s ktorou sme pred tým mali problém.

„Pokračujeme po predchádzajúcom kurze. Ideme na planétu, odkiaľ vyletel satelit.“

Vôbec som nečakala, že cesta bude tak pokojná. Čakala som aspoň trochu odporu. Niečo, čokoľvek, čo by nás nejako spomalilo. Ale nič sa nestalo! Jediným problémom bolo, že sme nedokázali určiť presnú polohu planéty. Ten pokoj, akým prebiehala cesta, ma úplne desil. Celý čas som bola na mostíku. Očakávala som lode Federácie, celú flotilu. Ale nič sa nedialo. Z mostíka ma nakoniec museli odtiahnuť, aby som si aspoň trochu oddýchla. Ubezpečovali ma, že nám nič nehrozí.

Ancelmus a Lamreak dokončovali roboty. Nebolo na nich už veľa práce. Už zostávalo len skopírovať systém z Knavea a vložiť ho do ostatných. Ale najprv ich bolo potrebné vyčistiť. Bála som sa tej časti. Ubezpečovali ma, že Knave nepríde o žiadne spomienky.

Vďaka mape zo satelitu sme neboli tak slepí. Ale mapa nebola úplne presná. Bola veľmi stará, poloha planét sa za ten čas veľmi zmenila. Keby sme mali nejaké spoločné záchytné body, vedeli by sme upraviť rozdiel. Tak to Duncke urobil už pred tým. Ale keď sa dostaneme na prvú planétu z mapy, ten problém sa vyrieši.

Nakoniec sme tú planétu našli. Pozorovali sme ju z orbity. Atmosféra mala známy fialový nádych. Neboli sme prvá loď Federácia, ktorá sa sem dostala. *Bývalá* loď Federácie.

„Takže, čo chceš urobiť teraz? Pristaneme, alebo zostaneme planétu dlhšie pozorovať?“ posádka bola na mostíku. Čakali na moju odpoveď. Postupne som sa im všetkým pozrela do tváre. Bolo to tu.

„Je niečo na planéte? Nejaká aktivita? Znamky života?“ spýtala som sa už možno tretíkrát.

„Údaje sú nezmenené. Žiadna aktivita, žiadne známky života. Atmosféra je toxická vďaka zbytkom radiácie,“ Duncke opäť skontroloval údaje.

„Dobre. Vy zostanete tu. Ja a Zorach ideme dole,“ chystala som sa odísť. Srura odstránila väčšinu obväzov zo Zorachovej ruky. Lieky od Noucrassov boli priam až zázračné. Hojenie zlomených a vykĺbených kostí bolo otázkou pár dní.

„Nemôžete tam ísť sami! Je to priveľmi nebezpečné!“ Protestoval Duncke.

„Môžeme a ideme. Keby to bolo nebezpečné, tu sme priamo na rane. Ak by nás chceli zabiť, už dávno budeme mŕtvi. To po prvé a po druhé, sám si povedal, že tam nie sú známky života. Nič nám nehrozí. Ak sa nevrátíme do piatich hodín, odleťte niekam, kde vás Federácia nikdy nenájde,“ nariadila som a opustila som mostík. Zorach ma nasledoval.

„Si si istá, že je to dobrý nápad?“

„Najradšej by som tam išla sama. Nehodlám nikoho zbytočne ohroziť. Ale potrebujem prekladateľa.“

„Ako tvoj chodiaci prekladací program si myslím, že je to lepšie ako ísť úplne sám. A mimochodom, čo sa stalo s mojím programom?“

„Lamreak nemal jeho kópiu. Nemohli sme ho zachrániť. Mohol byť infikovaný,“ vysvetlila som.

„Takže musíme začať odznova,“ znel sklamane. Nič som na to nepovedala. V zbrojnici sme sa obliekli. Váhala som, ale nakoniec som si zobrala len jednu pištoľ. Nehodlám nikomu ublížiť, ale nechcem byť úplne bez ochrany.

Pristáli sme na povrchu v blízkosti budov. Planéta bola podobná tomu, čo sme videli pred tým. Hustá fialová hmľa a známky ťažkého bombardovania. Zem bola pokrytá prachom a popolom.

„Skúška spojenia, počujete nás?“

„Áno, Duncke, sme tu. Je to tu rovnako pusté, ako na tej predchádzajúcej planéte.“

„Signál je slabý. Občas nám vypadávajú. Radiácia musí byť silnejšia ako sa zdalo,“ jeho hlas bol prerušovaný elektrickým šumom.

„Dobre, vypínam spojenie. Ozveme sa každých tridsať minút,“ povedala som a vypla som komunikátor. Nastavila som časovač, aby sa o tridsať minút zapol.

Vošli sme do jednej z budov a hľadali sme nejaké stopy. Všetko ale bolo prázdne. Všetko zhorelo na popol.

V kútiku oka som si všimla pohyb. Otočila som hlavu, ale nič tam nebolo.

„Je to tu mŕtve. Rovnako ako tá prvá planéta. Mali by sme sa vrátiť na loď,“ povedal Zorach. Tiež sa rozhlíadal okolo.

„Ešte nie,“ zavrtila som hlavou. Bola som si istá, že sa niečo pohlo. Urobila som pár krokov k budove na opačnej strane cesty. Opäť sa niečo pohlo. Pozrela som sa tým smerom. „Videl si to?“

„Čo? Nič tu nie je! Len popol a prach a tá fialová hmľa.“

„Tam!“ Okolo budovy prebehol malý tieň. Teraz už som si bola istá, že som niečo videla. Rozbehla som sa na to miesto. Pripravila som si zbraň, ale rýchlo som ju odložila. Nechcem

nikomu ublížiť. Nie som ako Federácia.

Prišla som za roh budovy a uvidela som to. Žena objímala malého chlapca. Obaja boli skoro priesvitní, mali fialovú farbu. Jasne som videla trosky za nimi. O chvíľku zmizli.

„Čo to...“ Zorach neveril vlastným očiam. Ani ja som tomu nedokázala uveriť. Urobila som pár krokov k miestu, kde stáli.

„Myslím, že sme práve našli Prízraky,“ povedala som ticho. Pod nohami som počula kovový zvuk. Kľakla som si a rozhrnula som popol. Boli tam kovové dvere. „Pod’ mi pomôcť,“ Zorach už stál vedľa mňa. Dvere boli zhrdzavené, otvorili sa len ťažko. Zasvietila som do priestoru baterkou. Bola to nejaká chodba. Skontrolovala som rebrík. Držal pevne. Pomaly som zliezla dovnútra. Prekvapilo ma, že toto miesto ešte stojí.

„Pathfinder, počujete nás?“ zapla som komunikátor.

„Prerušovane. Je tam veľa rušenia.“

„Našli sme nejaký podzemný komplex. Ideme to skontrolovať.“

„Podzemný komplex, rozumiem. Pathfinder končí,“ komunikátor sa vypol.

„Myslím, že by sme mali ísť tadiaľ,“ ukázal Zorach doľava.

„Prečo si to myslíš?“

„Tento zelený nápis, je to niečo ako riadiaca miestnosť,“ ukázal na šípku na stene.

„Centrála?“

„Áno, niečo také. Asi by sme mali sledovať tú zelenú šípku,“ povedal zamyslene. Pozrela som sa na steny. Videla som na nich čiary rôznej farby.

„Tak budeme sledovať zelenú šípku.“ Potichu sme kráčali chodbami. Jediný zvuk bol ten, ktorý vydávali naše kroky. Keď sme zahli do nasledujúcej chodby, svetlo z vonku úplne zmizlo. Jediná vec, ktorá nám dával svetlo, boli naše baterky. A malé svetielka, ktoré som hádzala na zem pri každej odbočke.

Prešli sme okolo veľkých dverí, ktoré na sebe mali niečo napísané modrou farbou. „Čo to je?“

„Skladisko,“ odpovedal Zorach. Zastavila som sa pri tých dverách a opatrne som ich otvorila. Police vo vnútri boli plné obalov, fliaš, nádob. Na spodných policiach boli deky a prikrývky. V rohu boli poskladané postele. Vyzeralo to, akoby ten, kto to sem dal, ich vôbec nemal šancu použiť.

„Vyzerá to ako nejaký bunker. Akoby sa pripravovali na vojnu.“

„Alebo tu mal niekto dlho prežiť?“

„Možno vedeli, že Federácia prichádza. Niekto ich varoval, aby sa pripravili na bombardovanie. možno dúfali, že sa im tu podarí prežiť. Úroveň žiarenia je však rovnaká ako

na povrchu. Radiácia je tak smrtiaca, lebo preniká hlboko do pôdy a do atmosféry. Nemohli to vidieť. Nikdy nemali šancu prežiť. Neexistuje spôsob, ako toto bombardovanie prežiť.“

„Takže už chápeš, čo Federácia spôsobuje?“ s povzdychom som zavrela dvere a pokračovala som chodbou ďalej.

„Myslím, že som to vedela vždy. Pravdu som mala stále pred očami, ale odmietala som ju vidieť. Teraz už nedokážem ďalej odvracať pohľad. Už môžem vidieť len pravdu.“

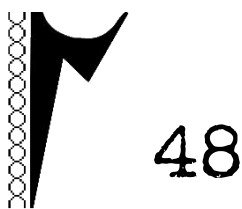
Zorach neodpovedal. Musel si všimnúť tón môjho hlasu. Hovorila som so smútkom a znechutením.

Pokračovali sme komplexom v tichosti. Zelená šípka nás viedla dolu, hlboko pod zem. Na jednom z poschodí Zorach otvoril jedny dvere. Viedli do ďalej chodby.

„Na jej konci by mala byť riadiaca miestnosť,“ vysvetlil.

Na konci chodby boli obrovské dvere. Prešli sme cez niekoľko chodieb, ale také dvere som v komplexe nevidela. Bol to podzemný bunker, komplex miestností. Počas cesty sem som si všimla posteľ, izby, ošetrovňu, jedáleň. Všetko, čo by bolo potrebné na prežitie pod zemou na niekoľko rokov. Nad dverami bola zelená značka. Nemusela som sa pýtať Zoracha, aby som vedela, že to znamená centrála. Podobné znaky som si všimla pri ostatných zelených šípkach.

„Tak a ideme na to. Je na čase odhaliť všetky tajomstvá,“ položila som ruky na dvere a zatlačila som sa. Dvere boli ťažké a hrdzavé. Musela som použiť veľa sily. O chvíľu sa so škripaním otvorili.

Keď sme prešli cez dvere, pocítila som, ako sa niečo dotklo môjho čela. Mala som helmu, nebolo to možné.

„Mám niečo na čele?“ opýtala som sa Zoracha.

„Nie, po implantácií nezostane viditeľné miesto. Nemusíte sa ničoho báť,“ odpoveď prišla z tmavej časti miestnosti. Rýchlo som nasmerovala baterku do smeru, odkiaľ prišiel ten hlas.

„Kto to povedal?“

„Ja som to povedal. Najvyšší veliteľ Sacienal Urtus. Teda aspoň som ním býval. Teraz som len tieň svojej bývalej existencie. Aspoň to hovoria naši vedci. Že sme vstúpili do nejakého duchovného stavu bytia,“ pomaly začal vystupovať z tieňa. Jeho postava bola priesvitná, žiarila fialovým svetlom. „Som to, čomu vy hovoríte Prízrak. Je to trefné označenie.“

„Ako je možné, že vám rozumiem?“

„Ten dotyk. Implantácia. Keď sme prišli do tohto stave, začali sme objavovať veľa nových vecí. Dostali sme veľa nových vedomostí a schopností, ktoré by neboli možné, keď sme mali fyzické telá. Schopnosti ako napríklad skrývať našu prítomnosť,“ na chvíľu zmizol ale zasa sa objavil. „Či jednoducho vložiť naše myšlienky do iných bytostí. Pred chvíľou som vám to predviedol, keď som do vás vložil znalosti nášho jazyka,“ vysvetlil s úsmevom. Jeho výraz bol ale plný starostí.

„Akoto že stále žijete? Nie je možné prežiť bombardovanie. Ani v týchto podzemných priestoroch.“

„To je ten problém. Nie sme nažive,“ nedal nám šancu absorbovať tú informáciu. Nadýchol sa a pokračoval: „Musím vám povedať príbeh jednej rasy. Našej rasy. Prosím, vypočujte si ma.“ Nič sme nehovorili, a tak pokračoval. „Bolo to už veľmi dávno, keď naši vedci objavili spôsob, ako cestovať vesmírom. Ako každá rasa, aj my sme boli zvedaví, čo sa skrýva za hranicami našej planéty. Čo ukrýva temný priestor za našou atmosférou. A tak sme začali cestovať a skúmať, najprv nám blízke oblasti, potom čoraz hlbšie do vesmíru. Boli sme prevapení,

koľko planét vhodných pre život sme našli, ktoré boli však pusté. A keďže sme na našej planéte začínali čeliť preľudneniu, začali sme kolonizovať tie svety. Tak sme osídlili aj vašu planétu, Zorach.

Bolo to pred vyše storočím, keď sme konečne objavili vyspelú civilizáciu. Rasu, dosť pokročilú na to, aby skúmala vesmír ako my. Bola to arogantná rasa. Verili, že sú vo všetkom najlepší. Čelili ale mnohým problémom. Ich genetický kód začínal blednúť, vymierať. Už sa nedokázali reprodukovať ako kedysi. A tak začali s genetickým krížením s druhmi, ktoré našli po vesmíre. Robili to už tisícky rokov. Potom hybridmi osídlili planéty. Svoje nové výtvary pozorovali, nechali ich rásť a vyvíjať sa. A keď boli dosť zrelí, vrátili sa na planétu a prezentovali sa ako ich Stvoritelia. Ale hybridné druhy neboli slobodné, stali sa otrokmi. Ich poslaním bolo vyťažiť všetky zdroje planéty.

V minulosti náš druh čelil podobnému problému. Naša rasa začala vymierať. Naši vedci ale objavili liek. Ponúkli sme im ho, ale oni odmietli. Našu dobrú vôľu nám oplatili vyhrážkami. Buď im poskytneme zdroje z našich planét, alebo nás zničia. Buď ich vyhlásime za majiteľov a Stvoriteľov svetov, alebo nás všetkých vyhubia.

Nemohli sme urobiť to, čo od nás žiadali.

Vojna bola dlhá a zlá. Veľa dobrých ľudí v nej prišlo o život. Veľa planét bolo zničených kvôli tomu nezmyselnému sporu. Mnohokrát sme im navrhli prímerie, dokonca sme im ponúkli aj naše zdroje. Oni však ďalej odmietali.

Roky vojny plynuli. Bolo jasné, že my máme prevahu v počtoch, ale oni v sile zbraní. Potom použili Fialové peklo, ako ho nazývame, a všetky šance na výhru boli preč.

Bombardovali a ničili jednu planétu za druhov, až kým z našich kolónií nezostalo vôbec nič. Pár kolónií si nechali a začali ich používať ako smetisko pre svoje toxické lode. Energetické jadrá v lodiach sú tak strašné, tak smrteľné, že dokážu za niekoľko rokov otráviť celú planétu. Veríme, že aj posádka týchto lodí je vystavená podobnému nebezpečenstvu. Ale oni to skrývajú tak, že zničia celú loď. Keď niekto z posádky začne prejavovať známky choroby, odsúdia na smrť celú posádku.

Keď sme počuli o bombardovaní našich kolónií, začali sme stavať tieto podzemné komplexy. Dúfali sme, že nás ochránia. Nevedeli sme, že radiácia prenikne tak hlboko pod zem. Že otrávi aj pôdu a atmosféru. Ale z kolónií nikto neprežil, nemal nás kto varovať. Bolo už neskoro, keď sme to zistili. Bombardovanie sa už začalo a my sme nemali kam ujsť. Naše zdroje energie začali následkom tej čudnej radiácie explodovať. Stále nerozumieme, ako sa to stalo. Ale naši vedci veria, že kombinácia tých dvoch žiarení nás dostala do tohto stavu. Sme mŕtvi, nemáme telá, ale stále sme tu. Pozostatok nášho bytia.

Keď bolo jasné, že vojnu nevyhráme, chceli sme zachrániť aspoň niečo z nás. Naši vedci umiestnili náš genetický kód do chránených schránok, a tie rozposlali v satelitoch po celom vesmíre. Ak satelit nájde obývateľnú planétu, pristane a uvoľní genetický materiál. Naša rasa by sa tak znova mohla zrodiť. Myslím, že ste jeden z tých satelitov našli. A teraz máte schránku na svojej lodi.“

„Áno, niečo sme našli,“ potvrdila som to skoro šeptom. Jeho slová ma šokovali.

Najvyšší veliteľ si s úľavou povzdychol. „Takže nie je všetko stratené. Ale musím vás o niečo požiadať. Prosím, zoberte to ako posledné želanie mŕtvej rasy.“

Keď sme sa dostali do tohto duchovného stavu, nemohli sme si naň zvyknúť. Ale po niekoľkých rokoch strávených v tejto existencii, sme začali veci vnímať inak. Presnejšie povedané, začali sme veci *počuť* inak. Počuli sme meno. Vrya Minhele. Vesmír volá vaše meno ako meno spasiteľa. Spasiteľa, ktorý vesmír konečne privedie do rovnováhy. Ale to už dávno viete, Staršia Noucrassov vám to predpovedala.

Preto vás prosím. Žiadam vás. Schránka, ktorú ste našli je jedna z posledných. Väčšina neprežila svoju cestu vesmírom, alebo bola zničená v bojoch. Prosím, nájdite nám planétu, kde môžeme v pokoji žiť. Môžete si odtiaľto zobrať všetko, čo potrebujete. Môžete si vziať zásoby, ak prežili radiáciu. Môžete si vziať všetky naše vedomosti, ktoré nájdete v tejto miestnosti. Môžete si zobrať všetko, čo chcete. Všetko, čo potrebujete. My už nič z toho nevyužijeme. Len vás prosím, zachráňte nás. Dajte nám nový život.“

Miestnosť upadla do ticha. Príbeh, ktorý nám najvyšší veliteľ rozprával sa skončil. Jeho slová mi stále zvonili v ušiach. Hľadala som mu do očí. On sa pozeral priamo do mojich. Videla som v nich veľkú nádej.

Zavrela som oči. Roztiahni krídla a ver v budúcnosť.

epilóg

Kým sme stiahli celú databázu, trvalo to niekoľko dní. Tých informácií tam bolo tak veľa. Všetky databanky sme niekoľkokrát zaplnili, skopírovali a potom zase vyprázdnil, aby sme ich mohli znova naplniť. Bolo to skrátka úžasné. Čo sme objavili bolo skrátka neuveriteľné. Všetky informácie, všetky údaje, boli sme z toho nadšení.

Najvyšší veliteľ sa objavil ešte raz, aby zvyšku posádky vložil znalosti jazyka. Potom sme ho už nevideli. Občas sa mi zdalo, že na povrchu v hmle vidím pohyb, ale nikdy som nikoho nenašla.

V skladoch v podzemnom komplexe sme našli veľa materiálov, ktoré sme pre prípad mohli použiť na opravu lode či robotov.

Keď sme roboty opäť zapínali, boli sme opatrní. Ancelmus ma ubezpečoval, že nám od nich nič nehrozí, ale chcela som mať istotu. Anestetikum z rastliny bolo pre každý prípad pripravené. Srura mala rozkaz ho do skladu vypustiť pri náznaku akýchkoľvek problémov.

Nič sa ale nestalo. Roboti si spomenuli na to, čo sa stalo. Boli vďační, že sme ich nezničili. Ako sme predpokladali, mali za rozkaz nás zabiť a vrátiť sa do Federácie. Ak by sa ale vrátili do Federácie, boli by okamžite zničení. Ligriv aj Peyton sa osobne ospravedlnili všetkým členom posádky.

Ligriv zostal tichý. Skoro stále sa mračil. Pracoval tvrdo. Vždy sa riadil všetkými našimi rozkazmi. Len zriedka hovoril sám od seba.

Peyton bol jeho presným opakom. Ancelmus vravel, že je to normálne. Presne ako u ľudí. Každí má inú osobnosť. Peyton veľmi rád diskutoval s každým. Najme so Scorchom. Tí dvaja sa stali najlepšimi priateľmi. Čím viac hovorili, tým menej pracovali. Knave im bol ale vždy nablízku. Väčšinou ako ich mentor. Neustále ich napomínal, aby pracovali.

Samozrejme, že potrebovali mentora. Celá táto emocionálna záležitosť bola pre nich nová. Knave im pomáhal sa v tom orientovať.

Zásoby, ktoré sme našli v celkom spodných častiach komplexu, neboli ovplyvnené

radiáciou. nevykazovali žiadne známky hniloby. Ale všetko sme aj poriadne skontrolovali, kým sme to zaradili do našich zásob. Našli sme aj nejaké lieky. Všetko to bude pre nás užitočné.

„Verya, myslím, že som objavil niečo užitočné,“ Lamreak ma zastavil, keď som prechádzala okolo centrály. Vynášala som zásoby do lode. „Krátko pred tým, ako sa museli presunúť pod povrch, vedci pracovali na novom type motora. Je podobný tomu, ako máme na Pathfinderovi. Ale oveľa rýchlejší a pokročilejší. Myslím, že pomocou týchto informácií budem môcť prestavať náš motor. Plány nie sú síce úplne, ale malo by to stačiť.“

„Môžeš to skúsiť neskôr. Najvyšší veliteľ nás varoval o zdroji energie, ktorý používame. Vraj to pre nás môže byť toxické. Zameraj sa najprv na to, prosím.“

„Si si istá, že na planéte nie sú žiadne jadrá?“ opýtal sa, ale stále čítal databázu.

„To si nemyslím. Povedal, že bombardovanie v kombinácií s energiou z jadier spôsobilo ich duchovný stav. Možno sa tu nejaké ukrývajú, ale pochybujem. Možno sa nám podarí nájsť ďalšie podzemné komplexy. Možno tam nájdeme niečo viac. Skús ale pohľadať plány tých jadier. Kde je Duncke?“ opýtala som sa, keď som ho nevidela nikde v miestnosti.

„Vrátil sa na loď skopírovať navigačné mapy. Prízraky prehľadali oveľa väčšiu časť vesmíru. Poloha všetkých preskúmaných planét je v nich dobre vyznačená. Možno by sme v nich mohli nájsť nejaké planéty, kde by sme si mohli vybudovať základne. Nebaví ma stále sa vracat' na Planétu rastlín. Raz nás tam môžu odhaliť. Bude lepšie mať viac miest v zálohe.“

A to sme začali robiť. Začali sme preskúmať planéty a budovať základne. Teda to bol náš plán. Ešte sme sa k žiadnej planéte nedostali.

Navigačný systém a klasifikácia planét boli skrátka úžasné. Doslova sme vedeli úplne všetko o každej planéte. Aké zdroje poskytuje, aká je na nej klíma. Dokonca na niektorých boli primitívne kmene, ktoré boli ochotné s nami obchodovať.

Prekvapilo ma, že nikdy nebola zmienka o Noucre. Akoby sme boli jej prví vesmírni návštevníci. Tá myšlienka ma tak nadchla, že som bola odhodlaná preskúmať vesmír. Nájdenie nových planét, skúmanie nových miest. Áno, tuším, že tak nejako som lákala Zoracha. Teraz som sama poháňaná tou myšlienkou.

Bezcieľne sme sa potulovali vesmírom. Hľadali sme nové planéty. Bolo to vzrušujúce ale upokojujúce zároveň.

Vstúpila som do skladu. Lamreak si konečne našiel čas, aby skontroloval schránku. Teraz, keď sme vedeli, akú vzácnosť máme, chceli sme sa uistiť, že jej nič nechýba.

„Ako to vyzerá?“ opýtala som sa. Bola tam aj Srura. Mala skontrolovať vzorky genetického materiálu, či boli ešte stále nažive.

„Toto je tá najzaujímavejšia vec všetkých čias!“ takmer kričala radosťou. „Uvedomuje si, čo

toto je? Toto je posledný zvyšok mŕtvej rasy! Najdrahšie poznanie! Toto je hotový poklad!“

„Hlavne pokojne, spomal'. Potrebujeme sa uistiť, že sú vzorky v poriadku,“ snažila som sa ju upokojiť, ale to nebolo možné. Mala v žilách krv genetických inžinierov.

„A je to tu!“ Lamreak stlačil posledné tlačidlo a schránka sa otvorila. „Batéria je dobre nabitá. Vzorky sú neustále chladené. Zdá sa, že satelit a schránka boli navrhnuté tak, aby vzorky udržali nažive nech sa deje čokoľvek. Nájdem spôsob, ako schránku prepojiť s našimi systémami, aby sme zbytočne nevrhali batériu.“

„A vzorky sú v poriadku! Viac ako v poriadku! Mám tu milióny jedincov! Rôznych druhov. Zdá sa, že dovnútra umiestnili aj nejaké zvieratá a rastliny. Z toho, čo som sa dozvedela z databázy, ich rasa potrebovala parazita, ktorý ich chránil pred slnkom. Žil im priamo na koži. Určite tam je aj ten. A mnoho iných. Ešte som nenašla záznamy toho, čo presne vložili do schránok.“

„Zorach má na koži parazita?“ opýtala som sa opatrne.

„Nie, nemá. Niekoľkokrát som to preverila. Je to čudné. Zrejme sa rokmi adaptoval.“

„Takže možno tam toho parazita umiestnili len pre prípad?“

„Možné je všetko. Za tých pár dní sme zistili, že boli oveľa vyspelejší ako my. Viac ako sme si vôbec dokázali predstaviť. Je škoda, že taká rasa sa stala obeťou chamtivosti,“ povedal Lamreak so smútkom. Aj Srura mala na tvári hanbu.

„Vy dvaja sa nemáte za čo hanbiť! Obaja ste proti nim celý život bojovali. Sami nemôžete čeliť celej rase. Ale už nie ste sami. Už je nás mnoho. A nás podporuje oveľa vyspelejšia rasa. A som si istá, že nájdeme viac spojencov. My ich zastavíme,“ nebola som si istá, či som povedala správne slová. Povzbudzovanie mi nikdy dobre nešlo.

„Veríš, že nájdeme vhodnú planétu?“ opýtala sa Srura a zatvorila schránku.

„Lamreak, aká je šanca, že nenájdeme vhodný svet?“

„Nulová. Ak vezmeme do úvahy, že každá hviezda, ktorú vidíme, je slnko, čiže jedna sústava, a vidíme možno tak jedno percento všetkých sústav, ak len jedno percento z tých slnk má obývateľné planéty, tak šanca, že nenájdeme vhodnú planétu je tak nízka, že je skoro nulová. Je tak nízka, že ju ani nemusíme brať do úvahy.“

„Vidíš, tu máš svoju odpoveď,“ ledva som pochopila, čo hovoril. Ale prvá veta mi stačila. Nulová šanca, že vhodnú planétu nenájdeme znamená, že im určite nájdeme nový domov.

„Dobre schránku zaistite. Nechceme, aby sa im niečo stalo.“

Nechala som ich pracovať. Prešla som okolo iného skladu, kde Scorch a Peyton kontrolovali zásoby z komplexu. Skenovali ich pre prípad, že by v nich bola skrytá radiácia, alebo nejaká pleseň. Živo pri tom diskutovali, ako vždy. Hovorili niečo o mazacom oleji. Myslím, že

polovicu batérií minuli hovorením.

Len som zavrtela hlavou a nechala som ich tak. Nie je nič zlé na hovorení pri práci. A okrem toho na napomínanie mali Knavea.

V jedálni som našla Zoracha. Jedol obed. Alebo skôr, hral sa s jedlom a pozoroval hviezdy za oknom. Teda si myslím, že to bol obed. Ten som sa totiž chystala jesť ja. Stlačila som niekoľko tlačidiel na prístrojoch a objavila sa moja porcia. Bez slova som sa veľa neho posadila.

„Ako sa cítiš?“ opýtala som sa. Vyzeral zmätený, že ma vidí. „Ako sa cítiš? Tvoja ruka?“ zopakovala som mu.

„Áno, ruka. Je v poriadku. Dobre sa uzdravila. Čo tvoje rebrá?“

„Srura povedala, že sú v poriadku. Vraj už nemusím nosiť korzet. Ale nejako som si naň zvykla.“

„To je dobre, vyzeráš v ňom sexy. Musíme ti ich zohnať viac,“ povedal s obrovským úsmevom.

„Prestaň!“ začervenala som sa a strčila som do neho. Nahlas sa zasmial. Uvedomila som, že to povedal práve preto, aby ma priviedol do rozpakov.

„Vieš, čo je na tom všetkom najhoršie?“ opýtal sa ma vážne. Aj ja som zvažnela a zavrtela som hlavou. „Teraz, keď všetci ovládajú jazyk Prízrakov, ten prekladací program som robil úplne zbytočne! Premárnil som nad ním toľko času!“ teraz som sa zasmiala zase ja. Naklonila som sa k nemu a pobožkala som ho.

Pred nami bola dlhá cesta. Mali sme len jeden cieľ. Zachrániť vyhynutú rasu. Mali sme veľkú zodpovednosť. A vôbec sme ani nevedeli, kde máme začať. A kam sa dostaneme.

Usmiala som sa. Ako mi raz jeden pirát povedal, najlepšou vecou, ktorú teraz môžem urobiť je rozťahnuť krídla a veriť v budúcnosť.

KONIEC